Kristus v nás

Rozjímania blahoslaveného Vasiľa

Prešov 2005

Vydané

v Roku Eucharistie

2004 – október – 2005

Z rusínskeho originálu
Dr. Vasilij Hopko, pom. Jepiskop
CHRISTOS V NAS II.
Vydaného
Jeparchialnym Praviteľstvom v Prešove v roku 1948
Pod číslom 2374/47
preložil
PaedDr. František Dancák

Recenzent prekladu
ThLic. Jozef Zorvan

Jazyková korektúra
PhDr. Valéria Juríčková

Návrh obálky a grafická úprava
ThLic. Juraj Gradoš

Vydavateľ

Petra, n. o., v Prešove v roku 2005

Tlač
PRINTEX, spol. s r. o., Fučíkova 25, 085 01 Bardejov

ISBN 80-89007-56-2

Obsah

Úvod
Životopis blahoslaveného Vasiľa
Ako používať túto knižočku
Všeobecné poznámky
Živá viera
Hovorme s Ježišom úprimne!
Odkedy sa máme pripravovať a ako dlho sa máme poďakovať?
K svätému prijímaniu pristupovať čo najčastejšie
Idem k svätému prijímaniu
Ježiš vo mne
Ďalšie myšlienky po svätom prijímaní
Iný krátky spôsob prípravy a vzdávania vďaky
Idem k Stvoriteľovi
Vzdávanie vďaky za stvorenie
Prichádza ku mne Všemohúci
Oslava všemohúceho Ježiša
Idem ku Kristovi Kráľovi...
Mojím hosťom je Kristus Kráľ
Idem k Otcovi...
Otec vo mne...
Idem k betlehemskému Dieťaťu, Ježišovi
Betlehemský Ježiš má zo mňa radosť
Ježiš, Syn Prečistej Panny, bude mojím hosťom
V spoločnosti Ježiša a Prečistej Panny Márie
Idem k Ježišovi – môjmu Bratovi
Spolu s Bratom Ježišom
Prichádza ku mne Ježiš Nazaretský, Robotník
Ježiš posväcuje moju prácu
Prichádza ku mne Ježiš, pokrstený v Jordáne
V škole postiaceho sa Ježiša
Idem k Ježišovi, Učiteľovi
Učí ma Ježiš, Učiteľ
Idem k najlepšiemu Priateľovi, Ježišovi
Je so mnou Ježiš, môj najlepší Priateľ
Idem k nebeskému Lekárovi
Navštívil ma nebeský Lekár
Idem k Posvätiteľovi
Prichádza ku mne milosrdný Ježiš
Milosrdný Ježiš je mojím...
Trpiaci Ježiš prichádza ku mne...
V škole kríža
Idem k Spasiteľovi
Spasiteľ je u mňa
Idem ku vzkriesenému Kristovi
Vzkriesený Ježiš je vo mne
Ježiš, ktorý vstúpil na nebo, budem mojím hosťom
Nebeský Hosť je u mňa
Čakám svojho Sudcu...

Rozhovor s večným Sudcom
Literatúra o blahoslavenom Vasiľovi
Zoznam použitej literatúry

Úvod

Z rozhodnutia Svätého Otca Jána Pavla II. sa v októbri 2004 začal *Rok Eucharistie*, ktorý potrvá do októbra 2005. Je nám ponúknutá nová príležitosť, aby sme toto ústredné postavenie Eucharistie mohli znova oživiť a pochopiť, premyslieť a premodliť, zaradiť a s láskou prijať do nášho osobného života i do života celého kresťanského spoločenstva.

Pri tejto príležitosti si znovu uvedomujeme, že Svätá liturgia nie je len pobožnosť, nie je len modlitba. Je to *„vrchol celého kresťanského života“* (KKC 1324), to osobitné a tajomné stretnutie so živým a dobrotivým Ježišom, Pánom a Spasiteľom ľudstva. *„Je zhrnutím a súhrnom našej viery“* (KKC 1327).

Eucharistia je pokladom Cirkvi, srdcom sveta, závdavkom cieľa, po ktorom túži každý človek, aj keď si to často neuvedomuje. Eucharistia je pre nás to, čo povedal svätý Peter v mene nás všetkých: *„Pane, a ku komu by sme išli? Ty máš slová večného života“* (Jn 6, 68). Preto sa Cirkev, podnecovaná láskou, usiluje odovzdať nasledujúcim kresťanským generáciám vieru a náuku o eucharistickom tajomstve bez toho, aby z nej stratila čo len čiastku.

K takémuto chápaniu Eucharistie nás vyzýva Svätý Otec Ján Pavol II.: *„Najmilší bratia a sestry, vstúpme do školy svätých, veľkých interpretov pravej eucharistickej zbožnosti. V nich dosiahla teológia o Eucharistii plnú krásu, prenesenú do života, je pre nás nákazlivá a, takpovediac, zahrieva...“* (*Cirkev žije z Eucharistie*, 62).

Svätí a blahoslavení sú nám takto Bohom ponúknutí ako príklad a ako pomoc pre náš každodenný život, aby sme dosiahli šťastie nielen tu na zemi, ale predovšetkým vo večnosti.

Osobitnú lásku k Najsvätejšej Eucharistii vidíme v živote blahoslaveného Vasiľa Hopka. Ako správca farnosti v jeho rodnej obci som bol svedkom, ako otec Vasiľ po príchode do Hrabského navštívil chrám a vedel dlho zotrvať pred svätostánkom, pred ktorým sa vždy trikrát hlboko poklonil. Eucharistiu chápal ako neoceniteľný dar nielen vtedy, keď ju slávime, ale aj keď spočívame pred ňou mimo svätej liturgie, aby sme načerpali z toho istého prameňa milosti. Takto – v rokoch utrpenia – mohol o sebe povedať slová, ktoré Svätý Otec Ján Pavol II. napísal vo svojej encyklike *Cirkev žije z Eucharistie*: *„Koľkokrát, moji milí bratia a sestry, som mal túto skúsenosť a načerpal som z nej silu, potechu a podporu!“* (25).

O úcte k Najsvätejšej Eucharistii vydal aj dve knižočky: *Christos posredi nas* (1947) a *Christos v nas* (1948). V prvej vysvetľuje, čo je Eucharistia, ako sa máme pripraviť, aby sme ju vždy *„s Božou bázňou a s vierou“* prijímali. Poukazuje tiež na to, že hoci ju ľudia prijímajú, ich duchovný život nenapreduje. *„Chyba nie je v Eucharistii, chyba je v nás, u človeka. Zvlášť v tom, že naša príprava a vzdávanie vďaky je v nás povrchné, slabé, a preto z tohto veľkého tajomstva nemáme úžitok, tak, ako je to potrebné a možné“* (*Christos v nas*, s. 5).

Vďaka týmto myšlienkam si môžeme dnes utvoriť aspoň čiastočný obraz o vysokom duchovnom profile blahoslaveného Vasiľa, aj o tom, ako jasne chápal Eucharistiu, po ktorom túžil do konca svojho života: *„Je obetou vzdávania vďaky Otcovi, je dobrorečením, ktorým Cirkev vyjadruje svoju vďačnosť Bohu za všetky jeho dobrodenia, za všetko, čo vykonal stvorením, vykúpením a posvätením“* (KKC 1360).

Nech sa nám vybrané myšlienky *Kristus v nás*, ktoré tu predkladám, stanú v tomto *Roku Eucharistie* silným obdobím stretnutím sa s Kristom prítomným v Eucharistii jeho tela a krvi. V tomto tajomstve Ježiš sviatostne aktualizuje svoju veľkonočnú obetu, ktorou vykúpil ľudstvo z otroctva hriechu a nastolil Božie kráľovstvo lásky, spravodlivosti a pokoja. Z Kristovej Veľkej noci sa rodí Cirkev, ktorá preto žije z Eucharistie, ako to pripomína encyklika *Ecclesia de Eucharistia* (1). K tomu nech nám poslúži aj žiarivý príklad blahoslaveného biskupa a mučeníka Vasiľa.

Životopis blahoslaveného Vasiľa

Blahoslavený Vasiľ Hopko sa narodil 21. apríla 1904 v obci Hrabské, okres Bardejov.

Ako poldruharočný stratil otca. Matka – vdova sa ocitla v ťažkej situácii. Preto svoje dve siroty – syna Vasiľa a dcéru Máriu zverila starým rodičom a roku 1908 odišla za zárobkom do Ameriky. Malého chlapca sa neskoršie ujal strýko Demeter Petrenko, gréckokatolícky kňaz. Jeho manželstvo bolo bezdetné. Chlapcovi sa venoval s takou láskou, akoby bol jeho syn. Bol mu dobrým príkladom a pomohol mu rozhodnúť sa pre kňazstvo.

Základné vzdelanie nadobudol v rodnej obci a v Bardejove. V štúdiu pokračoval na Evanjelickom gymnáziu v Prešove, kde v roku 1923 zmaturoval s vyznamenaním.

Teologické štúdium absolvoval na Gréckokatolíckej teologickej akadémii v Prešove. Kňazskú vysviacku prijal 3. februára 1929 v Prešove. Keď bola erigovaná farnosť v Prahe, biskup P. Gojdič, OSBM, menoval Vasiľa Hopka za jej prvého farára. Od 15. septembra 1936 do 31. augusta 1941 bol špirituálom kňazského seminára v Prešove. V apríli 1940 sa stal doktorom posvätnej teológie. Od 1. septembra 1941 bol biskupským tajomníkom. Profesorom pastorálnej a morálnej teológie na Vysokej bohosloveckej škole v Prešove sa stal roku 1943. Vysvätený na biskupa bol 11. mája 1947.

Pri smutných okolnostiach Prešovského soboru 28. apríla 1950 štátna moc postavila Gréckokatolícku cirkev mimo zákon. ThDr. Vasiľ Hopko sa ocitol v domácom väzení, neskôr bol internovaný v kláštore v Báči a v Hlohovci. Tu bol 18.októbra 1950 zatknutý a po vyše roku veľmi krutého vyšetrovania bol 24. októbra 1951 Štátnym súdom v Bratislave odsúdený za zločin velezrady a vyzvedačstva podľa Zák. 231/48 Zb. Rozsudok znel: 15 rokov odňatia slobody, peňažný trest vo výške 20 000 Kčs, strata občianskych práv na 10 rokov a konfiškácia osobného majetku.

Tým sa začala jeho krížová cesta po neľudských komunistických väzniciach v Bratislave, Ilave, Leopoldove, Prahe, Mírove a vo Valdiciach. Počas väzenia, ktoré trvalo 13 rokov, 6 mesiacov a 24 dní, znášal tvrdý väzenský režim, charakterizovaný fyzickým nátlakom, morálnym utrpením, malým množstvom stravy, chladom v zimných mesiacoch roka a nedostatočnou lekárskou starostlivosťou. Takmer 23 ráz ho premiestňovali z väzenia do väzenia, kde vykonával najrozličnejšie práce: zhotovoval špendlíky, šil matrace, plátal vrecia na múku, robil povrazy, brúsil kľúče, driapal perie. Toto všetko sa stalo príčinou trvalého nalomenia jeho zdravia. O svojom utrpení hovorieval: „To, čo som prežil, neželám nikomu na svete.“ Svoje utrpenie sám označil ako vysokú školu pokory, ktorá naučí človeka trpieť, pracovať, slúžiť a mlčať.

S vážne podlomeným zdravím bol v roku 1964 prepustený podmienečne na tri roky. Po prepustení žil až do začiatku roku 1968 v Charitnom domove v Oseku v severných Čechách. Pobyt v Oseku bol akýmsi domácim väzením, kde biskup Vasiľ Hopko žil pod stálym policajným dozorom. Každý jeho pohyb a odchod mimo kláštora bol sledovaný. Ak chcel odísť niekam na návštevu, musel oznámiť trasu a cieľ svojej cesty.

Na jar roku 1968 sa vrátil na Slovensko. Ihneď sa zapojil do aktivít za legalizáciu Gréckokatolíckej cirkvi. Zúčastnil sa na pamätnom zhromaždení gréckokatolíckych kňazov v Košiciach 10. apríla 1968, ktoré anulovalo vynútené rozhodnutie z roku 1950 o zrušení únie.

Po obnovení Gréckokatolíckej cirkvi v júni 1968 vykonával síce funkciu svätiaceho biskupa, ale plne rehabilitovaný nebol. Zomrel na následky väznenia 23. júla 1976 v Prešove. Počas exhumácie bola v jeho telesných ostatkoch toxikologickou skúškou potvrdená nadmerná prítomnosť arzénu – jedu, ktorý podľa analýz mu musel byť podávaný v malých dávkach po dlhú dobu.

Obetoval sa z vernosti ku Kristovi a Katolíckej cirkvi a prijal všetky väzby, fyzické i psychické utrpenia statočne, s odvahou a pevnou vierou. Jeho prenasledovatelia boli poháňaní nenávisťou ku katolíckej viere. Stal sa teda mučeníkom pre vieru, pretože obetoval svoj život pre Krista a Cirkev. Bol to veľký biskup, ktorý celým srdcom žil v duchu Kristových slov, ktoré si zvolil ako svoje biskupské heslo: *Da vsi jedino budut* (Aby všetci boli jedno – Jn 17, 21).

14. septembra 2003 boli vyslyšané modlitby gréckokatolíckych veriacich. Svätý Otec Ján Pavol II. počas slávnostnej bohoslužby v Bratislave-Petržalke – spolu so sestrou Zdenkou Schelingovou – v poradí tretieho blahoslaveného Gréckokatolíckej cirkvi na Slovensku. Svätý Otec Ján Pavol II. vtedy slávnostne vyhlásil:

„My, prijímajúc želanie našich bratov Jána Babjaka, biskupa Prešovskej eparchie a arcibiskupa Jána Sokola, metropolitu Bratislavsko-trnavskej arcidiecézy a ďalších bratov v biskupskej službe a iných veriacich, po tom, ako sme dostali vyjadrenie kongregácie pre kauzy svätých, našou Apoštolskou Autoritou dovoľujeme, aby sa ctihodní Boží služobníci Vasiľ Hopko a Zdenka Schelingová odteraz nazývali blahoslavení a aby sa mohli sláviť ich sviatky na miestach a podľa noriem práva, každý rok: Vasiľ Hopko biskup a mučeník – 11. mája; sestra Zdenka, panna a mučenica – 30. júla. V mene Otca i syna Ducha Svätého.“

Je to duchovné ovocie vernosti našich biskupov, kňazov, rehoľníkov a veriacich, najmä v päťdesiatych rokov minulého storočia. Storočie, ktoré sa malo stať storočím vyspelej techniky, zázrakov vedy a blahobytu, stalo sa storočím neslýchanej surovosti s neslýchanou tyraniou, utrpením a horami nevinne pozabíjaných ľudí. Na nich možno aplikovať slová svätého Pavla z Listu Hebrejom: *„Oni, ktorých svet nebol hoden...“* (11, 38), *„zakúsili výsmech a bičovanie, ba aj okovy a väzenie“* (11, 36). *„Všetci títo umierali vo viere“* (11, 13), obstáli vo veľkej a ťažkej mučeníckej skúške, a pán pre nich pripravil niečo lepšie (porov. Hebr 11, 39-40), čo oko nevidelo, čo ucho nepočulo, čo človeku ani na um neprišlo (porov. 1 Kor 2, 9).

Cirkev žije z Eucharistie. Táto pravda nevyjadruje len každodennú skúsenosť viery, ale synteticky zhŕňa *aj jadro tajomstva Cirkvi.* V rozmanitých podobách s radosťou zakúša, ako sa neustále potvrdzuje prísľub: *„A hľa, ja som s vami po všetky dni až do skončenia sveta“* (Mt 28, 20), no vo svätej Eucharistii, kde sa chlieb a víno premieňajú na Pánovo telo a krv, sa mimoriadne teší z tejto prítomnosti. Odvtedy, čo na Turíce Cirkev – ľud Novej zmluvy – začala svoje putovanie k nebeskej otčine, božská sviatosť neustále ožarovala jej dni a napĺňala ich dôveryplnou nádejou.

Druhý vatikánsky koncil právom vyhlásil, že eucharistická obeta je „prameň a vrchol celého kresťanského života“. „Veď najsvätejšia Eucharistia obsahuje celé duchovné dobro Cirkvi, totiž samého Krista, nášho veľkonočného Baránka a živý chlieb, ktorý prostredníctvom tela, oživovaného Duchom Svätým, Oživovateľom, dáva ľuďom život“. Preto sa pohľad Cirkvi neustále obracia na svojho Pána, prítomného v Oltárnej sviatosti, v ktorej objavuje plné prejavenie sa jeho nesmiernej lásky.

Encyklika Jána Pavla II.: *Cirkev žije z Eucharistie*, 1.

Ako používať túto knižočku

Knižočka chce poskytnúť myšlienky pre tých, ktorí často prichádzajú k svätému prijímaniu. Mnohí majú svoje obľúbené modlitby, ktoré sa zvyknú modliť. Pre oživenie tejto prípravy bude dobre, ak si z ponúkanej knižočky každý deň prečítame jednu-dve modlitby na prípravu i poďakovanie a to tak, aby tieto myšlienky boli bezprostredne pred i po svätom prijímaní.

Znamená to, že sa pomodlíme zvyknuté ústne modlitby pred svätým prijímaním. Keď ich skončíme, pre živšie sväté prijímanie si prečítame myšlienky napísané v tejto knižočke. Tie postačia pre začínajúcich. Pre tých, ktorí chcú viac rozmýšľať, môžu byť osnovou pre ďalšie myšlienky, ktoré sa zrodia z týchto pripravených.

Po týchto myšlienkach pristúpime k svätému prijímaniu.

Po svätom prijímaní zostaneme chvíľu v mlčaní vo veľkej láske k Ježišovi. Udivujeme sa nad tým, čo sa s nami stalo, keď sme privítali takého veľkého hosťa. Po tomto si z knižočky prečítame príležitostné vďakyvzdanie a dodáme ešte iné modlitby.

Takýmto spôsobom bude sväté prijímanie umiestnené medzi dve rozjímania. Tento spôsob je najdôstojnejší, pretože takto najkrajším vnútorným spôsobom, zhrnutými modlitbami pristupujeme k svätému prijímaniu. Po svätom prijímaní podobne uvažujeme o Ježišovi vo svojom srdci. Tento spôsob svätého prijímania veľmi odporúčajú asketickí učitelia.

Po svätom prijímaní pridajme záverečné modlitby, zvlášť modlitbu pred krížom, pri ktorej dosiahneme plnomocné odpustky, alebo modlitbu svätého Ignáca:

Duša Kristova, posväť ma. Telo Kristovo, spas ma. Krv Kristova, napoj ma. Voda z boku Kristovho, umy ma. Umučenie Kristovo, posilni ma. Ó, dobrý Ježiš, vyslyš ma. Do svojich svätých rán skry ma. A dožič mi prísť k tebe, aby som ťa chválil s tvojimi svätými na veky vekov. Amen.

Všeobecné poznámky

Živá viera

Najprv musíme vedieť, že v našom živote niet väčšieho, cennejšieho bohatstva ako je Eucharistia. Sväté prijímanie nie je nič iné, než zjednotenie Pána Boha s človekom – skrze to, keď prijímame Telo a Krv Ježiša Krista. Pri svätom prijímaní je Ježiš v nás a my v ňom. Toto nie sme schopní poznať v tomto živote. Pochopíme to až vo večnosti.

Živú vieru v takto pochopenú Eucharistiu sme povinní v sebe stále obnovovať. Sväté prijímanie sa pre nás nesmie stať zvykom.

Napríklad tak, ako sme ráno zvyknutí vypiť šálku kávy, bez ktorej by sme sa cez deň necítili dobre. Niektorí ľudia pozerajú na sväté prijímanie, ako na každodenné raňajky. Prijímajú nie zo zbožnosti, ale preto, že sú na to zvyknutí. Žiaľ, ako bez pôžitku mechanicky (zavretými očami) vypijú kávu, podobne bez pôžitku, bez modlitby, bez rozmýšľania prijímajú, pretože to patrí k ich dennému poriadku.

Toto sa nesmie stať s nami!

Tieto rozjímania s modlitbami nám majú pomôcť, aby sme denne obnovovali živú vieru v prítomnosť Ježiša Krista v najsvätejšej Eucharistii, aby sme si denne cenili veľkú milosť, že Ježiš prichádza z neba do nášho srdca.

Rozjímania nám majú pomôcť aj v tom, že aj naša Svätá liturgia chce, aby sme *„S Božou bázňou a s vierou“*, no pritom aj s veľkou láskou pristupovali k Prameňu nášho života, k Drahému Spasiteľovi.

Aby sme dosiahli tento cieľ, využime nový spôsob modlitby. Vždy z inej strany sa pozerajme na Krista, ktorého prijímame do nášho srdca vo svätom prijímaní. Ako tomu treba rozumieť?

Vieme, že Ježiš je pre nás Bohom (to znamená Stvoriteľom, Vykupiteľom, Posvätiteľom), ale vieme aj to, že Ježiša možno nazvať aj Lekárom, pretože liečil; Priateľom, pretože pre nás urobil veľa dobrého, a chce nám darovať šťastie; Učiteľom, pretože učil; naším Bratom, podľa tela, atď. Všetky tieto pomenovania Ježiša sú pre nás príležitosťou, aby sme svoje myšlienky s týmto pomenovaním spájali, vždy z inej strany sa na Ježiša pozerali, a vždy mali nové myšlienky. Chceme dosiahnuť, aby príprava, poďakovanie, boli vždy svieže a živé. Preto sa každý deň treba na Ježiša pozerať iným spôsobom a s novými myšlienkami.

Hovorme s Ježišom úprimne!

Modlitby, ktoré tu nájdeme, majú byť príkladom, ako si máme vytvoriť vlastné. Najkrajšie sú modlitby, ktoré sami vytvoríme, pretože vtedy hovorí srdce k Srdcu, vtedy myslíme na to, čo hovoríme, lebo sami zo seba hovoríme. Avšak máme pamätať na to, aké pocity, aké úmysly si máme v sebe vzbudiť pri tejto príprave a poďakovaní. Pri každom svätom prijímaní máme v sebe vzbudiť živú vieru, nádej, lásku, pokoru, túžbu po Kristovi a žiaľ za hriechy. Po svätom prijímaní nech to bude ponorenie sa do modlitby, poklona, pozdrav Ježišovi. Tu si znovu môžeme vzbudiť čnosť viery, nádeje a lásky. Potom ďakujme Ježišovi, odprosme ho za všetky chyby pri svätom prijímaní; obetujme mu seba samého a nakoniec ho prosme najprv o duchovné, až potom o časné veci s pripomienkou, ak to bude Božia vôľa.

Príklad: (Modlitba svätého Ignáca).

Pane môj, vezmi všetku moju slobodu, prijmi moju pamäť, rozum a vôľu. Všetko, čo mám a vlastním, je tvojím darom, a preto všetko to ti obetujem naspäť a vo všetkom sa poddávam tvojej vôli, iba lásku mi daj, ktorá k tebe horí s tvojou milosťou a s tým som dostatočne bohatý, pretože okrem toho si už nič neželám. Amen.

(Túto modlitbu možno opakovať po každom poďakovaní).

Odkedy sa máme pripravovať a ako dlho sa máme poďakovať?

Je ďaleká i bližšia príprava. Ďaleká príprava nie je nič iné, než celý náš život prežitý v posväcujúcej modlitbe. Bližšia príprava pozostáva v modlitbách, v spytovaní svedomia, v rozmýšľaní pred svätým prijímaním (pred dňom i tento deň).

Už večer mysli na to, že zajtra chceš ísť na sväté prijímanie, t. j. byť prítomný na veľkej hostine. Mysli na to pri spytovaní svedomia, či môžeš pristúpiť k svätému prijímaniu? Či máš čisté svedomie? Pod čistým svedomím sa myslí, či nemáš ťažký hriech. Ak nie, potom môžeš ísť na sväté prijímanie. Večerné spytovanie svedomia, večerné modlitby, rozjímanie je takto nasmerované na zajtrajšie sväté prijímanie. Ráno nech našou prvou myšlienkou bude: dnes pristúpim k svätému prijímaniu, Ježiš príde do môjho srdca! Rozjímanie, ranné modlitby, nech budú v spojení so svätým prijímaním. Aj Svätá liturgia nech bude nasmerovaná k tomu. Keď spievaš, alebo hovoríš *Pane, zmiluj sa*, mysli na to, že tento Pán, ku ktorému sa s pokorou modlíš, bude onedlho v tvojom srdci. Keď počuješ slová *Vezmite a jedzte...*, mysli

na to: Počúvam ťa, Ježišu, idem a chcem jesť tvoje Telo a piť tvoju Krv. A modlíš sa, alebo lepšie povedané, hovoríš s Ježišom ako len najlepšie vieš.

Po svätom prijímaní neodchádzaj hneď! Ježiš je v tvojom srdci. Využi toto šťastie! Pokiaľ sa v tebe Eucharistie nepremení na pokrm, Kristus je v tebe ako v svätostánku na oltári.

Pekne je modliť sa v prírode, pretože všade vidíš Božie stopy; krajšie je modliť sa v chráme, pretože v tvojej blízkosti žije na oltári sám Pán Boh neobyčajným spôsobom. Ale najlepšie je modliť sa po svätom prijímaní, pretože nie je v tvojej blízkosti iba na oltári, ale je v tebe, v tvojej duši, v tvojom srdci. Už ani nemôže byť bližšie k tebe! Preto aj spisovatelia hovoria, že hoci by si žil sto rokov, nenájdeš svätejší čas, ako ten, keď máš Ježiša vo svojom srdci v podobe Eucharistie.

K svätému prijímaniu pristupovať čo najčastejšie!

Podmienky častého svätého prijímania nie sú ťažké. Existujú tri podmienky, ktoré má človek dodržať. Pokrstený katolík (grécko i rímsko) môže u nás pristúpiť k svätému prijímaniu, ak: 1. nemá ťažký hriech na svojej duši, 2. ak zachová predpísaný pôst, 3. ak má dobrý úmysel.

Dobrým úmyslom je napr. idem k svätému prijímaniu, pretože som slabý a Ježiš je silný; idem sa preto posilniť. Idem k svätému prijímaniu, pretože milujem Ježiša, a koho milujem, s tým chcem byť spolu. Idem k svätému prijímaniu, aby som sa stal dokonalejším, aby sa vo mne upevnila láska. Idem k svätému prijímaniu, pretože je to záruka večného života; chcem byť spasený.

Zlým úmyslom je napr. Idem k svätému prijímaniu preto, aby ma chválili ľudia, že som nábožný. Idem, pretože chodí každý; idem, aby sa nehovorilo, že som bez viery; a keď nepôjdem, nevezmú ma za zaťa, do zamestnania, atď. Toto nie sú dobré úmysly, a pre také príčiny nemožno pristúpiť k svätému prijímaniu.

Klaňanie sa Kristovi v tejto Sviatosti lásky sa musí prejavovať aj rozličnými formami eucharistickej nábožnosti, ako sú napríklad návštevy Najsvätejšej sviatosti, hodiny poklony, slávnostné vyloženie Oltárnej sviatosti, sväté hodiny (štyridsaťhodinové poklony), požehnanie s Oltárnou sviatosťou, eucharistické procesie, eucharistické kongresy.

[...] Cirkev a svet veľmi potrebujú eucharistický kult. Ježiš nás očakáva v tejto Sviatosti lásky. Neľutujme svoj čas a poďme sa s ním stretnúť v adorácii, rozjímaní plnom viery a buďme ochotní zadosťučiniť za veľké viny a zločiny sveta. Nech naša adorácia nikdy neprestáva.

List Jána Pavla II.: *O Eucharistickom tajomstve a kulte*, 3.

Idem k svätému prijímaniu...

Vzbudenie viery

Ku komu idem? Keď pozorujem ľudí okolo seba, vidím, že každý kamsi ide. Jedni idú do továrne, druhí na pole, tretí do lesa, iní na trh, do úradu, do školy; i ja idem... Kam? Idem do Božieho chrámu, idem ku Kristovi, idem k Bohu...

Kto je Kristus? Ten, ktorý je od vekov druhá osoba Najsvätejšej Trojice. Ten, ktorý pred .... rokmi prijal na seba podobu človeka, narodil sa z Prečistej Panny, ten, ktorý utekal do Egypta, pracoval v Nazarete, učil, uzdravoval, trpel, vstal z mŕtvych a príde ma súdiť... Ten, ktorému je daná všetka moc na nebi i na zemi... Ten istý Ježiš príde do môjho srdca...

Vzbudenie nádeje

Ó, s akou dôverou mám ísť ku Kristovi, ktorý má také nesmierne dobré srdce... kto má také srdce, ten chce pomôcť. Lenže Ježiš nechce len pomôcť, on môže pomôcť, pretože je všemohúci. On aj pomôže, pretože povedal, že kto prosí, dostane. To znamená, že aj keď ja budem prosiť Ježiša o niečo, dostanem... S takou dôverou idem k Ježišovi.

Vzbudenie lásky

Ó, Ježišu, ty ma tak miluješ, že prichádzaš ku mne v podobe pokrmu! Preto ako ťa mám milovať? Koľko dobra som už od teba dostal? A ako ťa mám za to milovať? Koľkokrát som zhrešil? Koľkokrát som platil hriechom za tvoju dobrotu? Práve preto idem k tebe, Ježišu, lebo ťa milujem. Lenže nespokojný som s touto láskou, a preto idem k tebe, aby si vo svätom prijímaní rozpálil, rozmnožil vo mne lásku, skrze ktorú aby som ťa ešte viac miloval...

Pokora

Ježišu, kto si ty, a kto som ja? Aký nekonečný rozdiel je medzi Bohom a mnou. Aký som malý! Keď sa porovnám iba s jedným chrámom, aký neporovnateľne malý som k chrámu. A aký neporovnateľne malý som s jednou dedinou, mestom, okresom, jednou krajinou, s celým svetom... Aké veľké sú nebeské telesá! Slnko... Mesiac... Som prachom v porovnaní s tým všetkým! A – aký som malý v porovnaní so Stvoriteľom celého sveta? To nemožno ani vysloviť! Napriek tomu tento prach môže ísť k veľkému Bohu! Dokonca ho môže prijať do svojho srdca!

Nedôstojnosť

Viem, že som nedôstojný a nehodný. Nedôstojný je *môj jazyk*, ktorý toľkokrát zhrešil, aby prijal na seba Ježiša... Nedôstojné sú *moje oči*, aby videli Ježiša, pretože toľkokrát zhrešili! Nedôstojné je *moje telo*, aby prijalo do seba Ježiša, pretože toľkokrát zhrešilo... Nedôstojná je *moja krv*, aby sa zjednotila s najsvätejšou Ježišovou krvou, pretože moja krv toľkokrát horela pre hriech... Nedôstojné je *moje srdce*, pretože je také chladné, také svetské, prázdne... Nedôstojná *moja duša*, pretože toľkokrát bola poškvrnená ťažkým hriechom... Nedôstojné *moje myšlienky*, pretože sú hriešny, pyšné... a možno boli aj nečisté? Ty si tak svätý, tak čistý, dokonalý – a ja? Koľkokrát som zhrešil?

Ľútosť

Ježišu, ja som sa už z toho vyspovedal, no už dávno som to oľutoval, a ľutujem to aj teraz... Z celého srdca ľutujem všetky svoje vedomé i nevedomé hriechy, nie preto, že skrz ne som možno stratil nebo a zaslúžil si peklo, ale preto ľutujem, že som týmito hriechmi urazil teba dobrotivého Pána Boha. Veľmi ľutujem a sľubujem, že viac nezhreším!

Dôvera

Ježišu, ak si pomyslím na tvoju svätosť, bojím sa k tebe prísť, no ak pomyslím na tvoje milosrdenstvo, dostávam odvahu a idem. Idem zvlášť preto, lebo ma pozývaš. Už vopred si povedal, že ak nejem tvoje telo a nepijem tvoju krv, nebudem mať život.

Smäd

O Ježišu, ak si pomyslím, aké je to pre mňa šťastie, že môžem prijať Boha do svojho srdca, potom som veľmi smädný po tebe! So svätou netrpezlivosťou ťa čakám! Príď, ó,

Ježišu, príď... čaká ťa jeden úbohý Lazár! Podaj mi ruky a urob ma hodným, aby som ťa dôstojne mohol prijať.

Ježiš vo mne

(Vzdávanie vďaky po svätom prijímaní)

Krátku chvíľu nič nehovorím, iba sa pozerám... Ježiš je vo mne... Aká preveľká láska! Nevysloviteľná pokora! Kto ku mne prišiel?

Pozdrav

Sláva Isusu Christu! Kriste, ja ťa krajšie ani neviem pozdraviť. Tak ma naučila pozdraviť ťa rodná matka, tak ma učí pozdravovať ťa svätá matka Cirkev. Sláva Isusu Christu! Sláva Otcu i Synu i Svätému Duchu, i teraz i vždycky i na veky vekov. Amen!... Sláva Bohu na výsostiach! Svätý, svätý, svätý Pán zástupov! Ó, vitaj u mňa, Ježišu!

Poklona

Ježišu, klaniam sa ti a bozkávam tvoje sväté rany. Tvoje ruky, nohy, tvoje najsvätejšie srdce! Ježišu, hľadím na teba ako na môjho najmilšieho hosťa. Väčší a milší hosť ani nemôže prísť do mňa, než si prišiel ty... a preto choď Ježišu dovnútra, do mojej najkrajšej komnaty, zabudnem na všetko a len s tebou chcem hovoriť...

Pokora

O Ježišu, kam si prišiel? Keď si ukázal svoje božstvo a vstúpil si do loďky apoštola Petra, vtedy Peter padol na kolená a povedal: Pane, odíď odo mňa, lebo som človek hriešny... Aj ja by som to mal povedať: Ježišu, kam si prišiel? Odíď odo mňa, lebo som biedny, nehodný... Ale to nikdy nepoviem! Pozri, nie preto som prišiel k tebe, aby som ťa zanechal! Nie preto som ťa pozval k sebe, aby som ťa vyhnal! Chráň ma, Bože! Naopak, preto som prišiel k tebe, aby som bol s tebou navždy!

Ľútosť

Ježišu, aby som bol spokojný, aby som ukázal svoju lásku k tebe, znovu ľutujem za všetky svoje hriechy, aj za tieto, ktorých som sa dopustil počas svätej liturgie nepozornosťou, rozptýlenosťou, a možno aj pri samom svätom prijímaní som bol nepozorný. Ľutujem to, Ježišu, a sľubujem, že s tvojou pomocou nebudem hrešiť v budúcnosti...

Sebaobetovanie

Ježišu, ty si sa mi úplne odovzdal, dovoľ, aby som sa ti aj odovzdal celý... Všetko je tvoje, všetko nech ti slúži! Prijmi moje myšlienky, moje pocity, moje oči, moje srdce, moje sily, zdravie, každý môj dych, každý môj krok, všetka moja práca nech ti slúži...

Dar

Ježišu, na uvítanie vzácnych hostí sme zvykli prinášať dary. Aj ja som ti priniesol dar. Moja cesta je ďaleko od chrámu, zima, horúčava; Ježišu, som chorý a veľmi trpím, nech to bude môj dar... Ježišu, včera som mal veľké pokušenie, ale odolal som; tento boj nech bude dnešný dar pre teba! Ježišu, sebaumŕtvovanie... čisté srdce... nech bude dar pre teba!

Prosba

Ježišu, dovoľ mi, aby som padol na kolená pred tebou, padol k tvojím nohám, a aby som prosil. Lebo ty si Kráľ a ja chudobný. A chudobný nedaruje toľko, ako prosí. Preto aj ja, Ježišu môj najmilší, čo môžem urobiť, iba to, keď od teba mnoho prosím! Mnoho!

Nechcem prosiť malé veci... Prosím veľké veci...

Daj mi pevnú *vieru*, pretože ty si základom všetkého, aby som nezakolísal vo viere v Boha, ale aby som vždy ostal verným gréckokatolíkom.

Daj mi *nádej*, aby som nikdy neodpadol. Hoci akokoľvek ťažko bude v živote, aby som vždy prišiel k tebe a do teba vkladal nádej.

Daj mi viac *lásky,* aby som ťa nikdy neurazil.

Daj mi viac *pokory,* aby som nikdy nepol pyšný, pretože ťa chcem milovať... a práve preto daj mi *milosť:* udržať *čistotu,* pretože ty miluješ len čistých, nevinných a pokorných, a ja takým chcem byť.

Daj mi trpezlivosť, milosť poznať Božiu vôľu, aby som túto vôľu plnil, milosť niesť kríže, milosť vydržať pri tebe až do smrti, milosť šťastnej smrti.

Ó, Ježišu, ale nie som sám... som členom svätej Cirkvi. Ježišu, žehnaj svoju Cirkev, požehnaj prácu Svätého Otca, rímskeho pápeža, požehnaj prácu všetkých cirkevných predstaviteľov, kardinálov, patriarchov, arcibiskupov, biskupov, kňazov.. Pomôž našim arcipastierom v našej eparchii, našim kňazom, požehnaj rehoľníkov, rehoľníčky, bohoslovcov, kandidátov mníšstva, aby obsiahli milosť povolania, požehnaj všetkých veriacich našej eparchie – doma i tých, čo sú vo svete. Požehnaj našu vlasť, zem, aby bola úrodná. Požehnaj ľudí na celom svete, aby tí, ktorí ešte nie sú v pravej Cirkvi, vstúpili do nej – aby všetci boli jedno, aby sa kresťania katolíci stáli lepšími. Požehnaj prácu všetkých kňazov, misionárov, rehoľníkov a rehoľníčok... posilni tých, ktorí bojujú za čistotu, za dobrú tlač, za nábožensko-morálnu výchovu detí... daj nám pokoj, každodenný chlieb daj nám dnes... Pomôž tým, ktorí trpia biedu, hlad, nemajú prácu, nemajú čo jesť, nemajú kde spať, čo obliecť.

Ježišu, požehnaj mojich rodičov, dobrodincov, živých i mŕtvych, posilni zomierajúcich, požehnaj mojich nepriateľov, pomôž každému, kto si zaslúži pomoc. Požehnaj našu mládež, našu nádej, aby bola silná, čistá, charakterná, veriaca...

Ježišu, ak je tvoja vôľa... daj mi duševné a telesné zdravie, aby som mohol mnoho, veľmi mnoho pracovať pre tvoje kráľovstvo... daj mi silu, dal mi ducha modlitby, oduševnenie, daj mi ducha sebaumŕtvovania, daj môjmu povolaniu rozum, múdrosť. Ježišu, ani sám neviem, čo mám prosiť, preto to nechávam na teba, daj mne i všetkým nám to, čo uznáš za dobré...

(Tu môže každý pridať to, čo potrebuje).

Nakoniec po týchto myšlienkach nasledujú ľubovoľné modlitby.

Ďalšie myšlienky po svätom prijímaní

Položím si otázku: 1. *Kto prišiel ku mne?* 2. *Ku komu prišiel Ježiš*? 3. *Prečo prišiel Ježiš?* Uvažujme o tom.

Ježišu, v celom živote si bol *Kráľom,* Kráľom sŕdc, buď Kráľom môjho srdca aj teraz! Prosím ťa, aby si neprestal panovať v mojom srdci, panuj v ňom tak, ako si to želá tvoja svätá vôľa. Pokor moju dušu, aby bola milá pred tvojím Srdcom!

V celom živote si bol vždy *Pánom a Vládcom,* buď ním aj teraz v mojom srdci Vládcom mojím bolestiam, hriešnym sklonom a zlým žiadostiam. Znič vo mne zakorenené zlo, chráň ma od moci zlého ducha, utíš pokušenia, ktoré vznikli pod vplyvom sveta tak, ako si utíšil more.

V pozemskom živote si bol *Zákonodarcom,* buď tým aj v mojom srdci, kde teraz sedíš na tróne. Vlej do mňa horúcu lásku k tvojím prikázaniam a pre zachovávanie tých prikázaní daj mi potrebnú vernosť a vytrvalosť. Chráň ma od takého duševného rozpoloženia, v ktorom sa človek bojí len ťažkého hriechu a o malé priestupky sa nestará. Nie, Ježišu! Vedome nechcem spáchať ani ten najmenší hriech. No k tomu je potrebná tvoja milosť! Ty si dal zákon a ja verím, že pre zachovanie zákona dáš potrebnú milosť. Zo svojej strany sľubujem, že s touto milosťou budem spolupracovať!

Ježišu, v pozemskom živote si bol *Učiteľom* a tak si prišiel aj do môjho srdca! Skutočne po tom túžim. Ja, dobrosrdečný, ale nevzdelaný človek. Pouč ma o tvojich – Božích a cirkevných prikázaniach, a sprevádzaj ma do večnej spásy.

Ježišu, v pozemskom živote si bol *Radcom*, a to potrebujem aj ja. S dôverou sa spolieham na tvoju lásku, v nádeji, že mi dáš radu vo všetkých mojich skutkoch.

V pozemskom živote si bol *Priateľom* ľudí. Buď aj mojím priateľom! Priateľom, ktorému odkryjem celú svoju dušu, vo všetkých svojich starostiach i radostiach sa chcem s tebou deliť.

Ježiš v Najsvätejšej Eucharistii je skutočne mojím Otcom, Matkou a ja som jeho milujúcim dieťaťom! Veď on ma stvoril, cenou svojej krvi ma vykúpil a skrz svätý krst ma prijal na svoje ruky, a teraz sa o mňa stará, ako otec a matka.

Zostanem mu preto aj ja verný. So svätým apoštol Pavlom vyznávam: *„Kto nás odlúči od Kristovej lásky? Azda súženie, úzkosť alebo prenasledovanie, hlad alebo nahota, nebezpečenstvo alebo meč?... Ale v tomto všetkom slávne víťazíme skrze toho, ktorý nás miluje. A som si istý, že ani smrť, ani život, ani anjeli, ani kniežatstvá, ani prítomnosť, ani budúcnosť, ani mocnosti, ani výška, ani hĺbka, ani nijaké iné stvorenie nás nebude môcť odlúčiť od Božej lásky, ktorá je v Kristovi Ježišovi, našom Pánovi“* (Rim 8, 35; 37-39).

Iný krátky spôsob prípravy a vzdávania vďaky

Príprava

Krátko, ale živo si vzbudím v sebe vieru, nádej, lásku; pripomeniem si s akou láskou prichádzali k svätému prijímaniu svätí a ako som povinný aj ja robiť. Čo robím ja, keď prijímam? Prijímam Hosťa.

Kto je tento Hosť?

Ježiš je pravý Boh a človek. Prichádza ku mne s božstvom a človečenstvom, s telom a krvou, so svojou dušou... Pomyslím si, aký veľký, večný, všemohúci, vševediaci, spravodlivý, nekonečne svätý je Pán Boh...

Ako človek veľmi milý, myslím na jeho dušu, srdce a sväté rany...

Myslím na nejaké tajomstvo, ktoré sa naskytne, aby vzbudilo moju zbožnosť. Hlavne, aby Ježišova veľkosť bola lepšie pochopená!

Kto som ja, ku ktorému prichádza Pán?

V odpovedi nech bude možné vzbudiť dôveru, nádej:

a/ údiv a poďakovanie za to, že Ježiš prichádza ku mne biednemu hriešnikovi!

b/ Skutočne som hriešnik, všetko je u mňa hriešne (telo, duša).

c/ Pravom sa vzbudzuje u mňa ľútosť nad doterajším životom. Nuž, ale čo robiť? Vrátiť sa späť? Naopak!

d/ Vzbudím v sebe dôveru, veď som dostal toľko milostí (stvorenie, vykúpenie, posvätenie) a do budúcnosti Ježiš sľubuje: Nechcem smrť hriešnika, ale aby sa obrátil a žil. Ktorí takto pristupovali ku Kristovi, uzdravili sa, polepšili sa. Aj ja pristupujem k Ježišovi s dôverou a nádejou.

Prečo prichádza Ježiš?

Aby ma posilnil, aby ma spasil. Chce očistiť, chce posvätiť telo i dušu, posilniť vo mne ochotu na dobro, zoslabiť náklonnosť k zlému. Ó, aká to láska!

Cieľ: Vzbudiť čím väčšiu túžbu k Ježišovi!

Vzdávanie vďaky

Kto je ten, kto prišiel do môjho srdca?

Ježiš, druhá Božská osoba, ktorý pre nás ľudí prijal na seba podobu človeka, učil nás a zomrel za nás. On prišiel do môjho srdca. S božstvom a človečenstvom. Vzbudím v sebe vďakyvzdanie, radosť a úctu. K tomu pozývam všetkých nebeských a pozemských obyvateľov.

Kto som ja, ku ktorému prišiel Ježiš?

Pomyslím si, aký som úbohý, skoro by som chcel povedať: Ježišu, odíď odo mňa... Ale neodíď, veď ty vieš, že ťa potrebujem. Vzbudím v sebe nádej, že Ježiš aj mne pomôže ako tým, ktorí ho navštívili v Betleheme, v Nazarete, pri Poslednej večeri, pri kríži... Je u mňa on sám, ktorý tak veľkodušne udeľoval milosti.

Prečo prišiel Ježiš do môjho srdca?

Aby moju dušu a telo posilnil, posvätil, zachránil. Ako prišiel? Ako Boh, Kráľ, Pán, Učiteľ, Radca, Brat, Otec, Lekár, Dobrý pastier, Kňaz. To znamená, že Ježiš môže mnoho pomôcť. V čom?

„Je krásne, keď môžeme spočinúť na Ježišovej hrudi ako milovaný učeník (porov. Jn 13, 25) a nechať sa preniknúť nekonečnou láskou jeho srdca. Ak má dnešné kresťanstvo charakterizovať predovšetkým „umenie modlitby“, ako potom necítiť novú potrebu dlhšie sa utiahnuť v duchovnom rozhovore, v tichej adorácii, v postoji lásky pred Kristom, prítomným v Najsvätejšej sviatosti? Koľkokrát, moji milí bratia a sestry, som mal túto skúsenosť a načerpal som z nej silu, potechu a podporu!

Encyklika Jána Pavla II.: *Cirkev žije z Eucharistie*, 25.

Idem k Stvoriteľovi

Príprava

Kto prichádza do môjho srdca? Sám Pán Boh, Stvoriteľ neba a zeme. Aká je to veľká láska, aký príklad pokory zo strany môjho Stvoriteľa, Pána Boha. Moje srdce je tak malé, a v ňom má byť Hosťom, nekonečný, nezmerny Pán Boh! Ten, ktorý je od vekov a na veky! Ten, ktorý stvoril všetko, čo je na nebi i na zemi! On, ktorý je aj mojím Stvoriteľom, prichádza v podobe Najsvätejšej Eucharistie.

Stvoriteľ krásy, dobroty, bohatstva, prichádza ku mne úbohému, nedokonalému, slabému. Pozri na nebo, čo tam vidíš? Hviezdy, mesiac, slnko... aké sú krásne, ako sú ďaleko, aké sú veľké... Aký veľký môže byť ich Stvoriteľ, a ja toho Stvoriteľa prijmeme do svojho srdca!

Duša! Pozri sa na zem a vidíš krásne lúky, hory, doliny, kvety, svetlo, sneh, rieky, more; počuješ krásny spev vtákov, šum lesov, vetra; vidíš nevinné deti, počuješ zázračné melódie našich prekrásnych zborov... Všetko je tak krásne, milé... Aký krásny, milý, môže byť Stvoriteľ tohto všetkého, a ja toho Stvoriteľa teraz prijmem do svojho srdca.

Vzbuď v sebe nádej, že ak sa neoddáš stvoreným veciam, ale budeš verný Stvoriteľovi, potom aj vo večnosti budeš s Pánom Bohom, a budeš spasený.

Vzbuď v sebe lásku k Pánu Bohu, pretože jedine pravá krása, pravá dobrota si zaslúži lásku, na prvom mieste si ju zaslúži Pán Boh, aby sme ho milovali!

Túž za Pánom Bohom, po tom krásnom, dobrom, veľkom Stvoriteľovi! Ako tomu treba rozumieť? Idem k svätému prijímaniu, do svojho srdca prijmem Telo a Krv Ježiša Krista, a on je Stvoriteľom? Áno, on je Stvoriteľ, pretože Kristus je Boh, druhá Božská osoba v Svätej Trojici. Pri stvorení pôsobila celá Svätá Trojica, lebo Pán Boh tak existuje, že všetky Osoby spolupracujú. Takto aj druhá Osoba spolupracovala pri stvorení, a táto druhá Osoba prijala na seba ľudské telo, dostala meno Ježiš Kristus, a jeho Telo a Krv prijímaš do svojho srdca. Uznaj svoju nehodnosť! Ježišu, som nehodný k tebe pristúpiť! Ako veľmi sa musím ponížiť, keď ty, Stvoriteľ veľkého sveta, si sa tak ponížil! Buďte ďaleko odo mňa svetská márnosť, ľudská pýcha!

Ježišu, ľutujem, že som takého svetského zmýšľania, že som sa zamiloval do sveta, že som často miloval stvorenie a zabudol som na Stvoriteľa! Aká je to nerozumnosť! Milovať blato, milovať to, čo dnes žije, zajtra hnije, a pri tom uraziť samú Krásu, samú Dobrotu, Stvoriteľa!

Ó, Ježišu, idem k svätému prijímaniu, idem k tebe, aby si ma naučil, ako si mám ceniť pozemské veci, ako mám všetko kvôli tebe milovať a len toľko milovať, aby som ťa neuraził, aby som nestratil nebo kvôli zemi! Aby som nestratil Stvoriteľa pre úbohé stvorenie! Príď, Ježišu, príď k tomu, ktoré ty od vekov poznáš, ktorého si sa od večnosti rozhodol stvoriť, ktorého ty od vekov miluješ. Príď, aby som aj ja mohol milovať od teraz až na veky. Amen.

Vzdávanie vďaky za stvorenie

Rozjímanie

„Chváľte Pána z nebies... Chváľte ho, všetci jeho anjeli; chváľte ho, všetky nebeské mocnosti; chváľte ho, slnko a mesiac; chváľte ho, všetky hviezdy žiarivé... Chváľ Pána, tvorstvo pozemské... oheň, kamenec, sneh a dym... vrchy a všetky pahorky, ovocné stromy... divá zvera všetok dobytok... Králi zeme a všetky národy... mládenci a panny, starci a junáci nech chvália meno Pánovo!“ (Ž 148, 1-13). *„Sláva Bohu na výsostiach a na zemi pokoj ľuďom dobrej vôle“* (Lk 2, 14). *Chválime ťa, velebíme ťa, klaniame sa ti, oslavujeme ťa! Sláva Isusu Christu!*

Ó, Ježišu, ó, Stvoriteľu môj, kam si prišiel? Poznávaš moje srdce? Ty si ho stvoril, vo svätom krste si mi dal posväcujúcu milosť, no odvtedy koľkokrát bolo moje srdce naplnené hriechmi? Ako ďaleko je moje srdce od tvojho Srdca! Ježišu, tichého a pokorného srdca, urob moje srdce podľa tvojho Srdca. Znovu ho stvor! Ó, drahý môj Spasiteľ, z úprimného srdca ťa vítam tak, ako môjho Pána, Stvoriteľa! Odpusť, ak som urobil chybu pri svätom prijímaní, ľutujem to! Odprosujem ťa za seba aj za každého môjho blížneho! Odpusť nám naše hriechy, nehnevaj sa za našu nerozumnosť. Obetujem ti všetko: veď všetko, čo mám, mám to od teba!

Prosím ťa, drahý môj Ježišu, obnov ma, urob vo mne všetko nové! Prosím ťa, daj mi pevnú vieru, nádej, lásku, daj mi pokoru, milosť, aby som vždy zachoval čistotu. Ó, drahý Spasiteľ môj, urob, aby som mal vždy pokorné, čisté a zbožné myšlienky, urob vo mne čisté oči, aby som nikdy nezhrešil pohľadom, aby vždy hľadali tvoju slávu! Veď pre to si mi dal oči, aby vidiac krásu prírody, stvorenia, chválili Stvoriteľa! Stvor vo mne nový jazyk, aby som ho užíval len pre tvoju slávu, a nie pre moju slávu; nikdy nie pre hriech! Stvor vo mne skrz tvoju najsvätejšiu krv, novú krv, nové telo, aby bolo poslušné duši. Pomôž mi posilniť sa v pevnej vôli, aby som si vždy vyvolil dobro, pomôž mi žiť tak, aby moja duša bola vždy čistá, aby si mohol v nej vždy prebývať.

Ježišu! To je moja najväčšia túžba: Vždy byť s tebou. Chcem s tebou žiť na veky, ale stane sa to len vtedy, keď budem žiť s tebou i tu na zemi! Požehnaj mojich rodičov, príbuzných, aby si ťa aj oni zamilovali v Najsvätejšej Eucharistii, požehnaj cirkevných a svetských predstavených, aby vždy plnili Božiu vôľu. Spomeň si na zomrelých

Prichádza ku mne Všemohúci

Príprava

O krátky čas privítam vo svojom srdci Ježiša, ktorý povedal: *„Daná mi je všetka moc na nebi i na zemi“* (Mt 28, 18). Akí sme šťastní my, ktorí prijímame, že môžeme privítať takéhoto Hosťa! Čo všetko by dali svetskí ľudia, ak by sa mohli stretnúť so svojím prezidentom; a o čo by bola ich radosť väčšia, ak by ho mohli pohostiť vo svojom dome. Akú radosť mám mať ja, ak ma navštívi všemohúci Pán Boh? Preto aj dnešné sväté prijímanie je v duchu nádeje. Ničoho sa nebojím, lebo je Boh so mnou, kto je proti mne? O Ježišovi bolo povedané, že jeho meno bude Emanuel, čo znamená *„Boh s nami“* (Mt 1, 23). Skutočne, kto pristupuje k svätému prijímaniu, ten má vo svojom srdci Emanuela.

Čo znamená, že Ježiš je všemohúci? Znamená to, že môže urobiť všetko! Videli sme v jeho živote, že môže urobiť všetko. Premenil vodu na víno, chodil po mori, utíšil búrku, rozmnožil chlieb, liečil rozličné choroby, kriesil mŕtvych, jedným slovom vyháňal zlých duchov, odpúšťal hriechy... O sebe mohol povedať: *„Ja a Otec sme jedno“* (Jn 10, 30). *„Otec nikoho ani nesúdi, ale všetok súd odovzdal Synovi“* (Jn 5, 22). Kto vidí Syna, vidí nebeského Otca: *„Ja som cesta, pravda a život“* (Jn 14, 6). *„Vo mne je Otec a ja v Otcovi“* (Jn 10, 38). *„Môj Otec mi odovzdal všetko“* (Lk10, 22). *„Ja som vzkriesenie a život“* (Jn 11, 25). Kto mohol takto o sebe povedať? Ježiš sa porovnáva s nebeským Otcom. *„Počuli ste, že bolo povedané: oko za oko a zub za zub!“* (aj iné predpisy). *„No ja vám hovorím:... Ak ťa niekto udrie po pravom líci, nadstav mu aj druhé...* (Mt 5, 38-39). To znamená, že hoci to kedysi dávno povedal Otec, teraz ale ja hovorím tak... Aj keď sa nepozeráme na Ježišove skutky, na jeho slová, predsa vieme, že on je druhá Božská osoba Svätej Trojice, a tiež, že všetky tri osoby v Bohu sú sebe rovné. To znamená, že ak Otec je všemohúci, všemohúci je aj Syn a Svätý Duch. Nám to stačí, aby sme uverili, že Ježiš je všemohúci.

Tento všemohúci Ježiš prichádza ku mne. S akou veľkou nádejou ťa očakávam, Ježišu. Prečo by nie, keďže môj Hosť môže všetko urobiť: môže zahojiť rany, aj také, ktoré sú už veľmi staré; môže potešiť, môže osvietiť, môže osviežiť, posilniť, poučiť, napomenúť, môže

pomôcť blížnym, za ktorých ho budem prosiť. Všetko môže. Ó, príď, všemohúci Ježišu, príď, očakávam ťa s vierou, nádejou, láskou, no aj s ľútosťou, že som takého Hosťa neraz urazil. S pokorou, lebo som sám slabosť a Ježiš všemohúcnosť, a ja som nehodný takého veľkého Hosťa. Želám si, aby som mohol čím skôr privítať všemohúceho Ježiša, pretože mnoho, veľmi mnoho mám prosiť od neho. Príď, Ježišu, čaká ťa moje milujúce srdce. Amen.

Oslava všemohúceho Ježiša

Rozjímanie

„Svätý, Svätý, Svätý Pán zástupov, cherubínom najväčšia Múdrosť, trónom najvyšší Kráľ, panstvám ozajstný Pán, silám neporaziteľná moc, mocnostiam všemohúci Mocnár..., anjelom nevýslovná Dobrota... zmiluj sa nado mnou, nehodným stvorením."

„Svätý, Svätý, Svätý si Pán, Boh môj, najsvätejší a nepoškvrnený Stvoriteľ a všemohúci Tvorca, nevysychajúci prameň milosti, nepriehľadná hĺbka, nedohľadná šírka, nezmerateľná dĺžka..., zmiluj sa nado mnou" (Myšlienky z Akatistku k Svätej Trojici).

„Ježišu predivný, najmocnejší, presladký, preslávny, preľúbezný, prepodivný, najtichší, najláskavejší... zmiluj sa nado mnou... Ježišu, nádej moja, neopusť ma; Ježišu, Stvoriteľ môj, spomeň si na mňa; Ježišu, pastier môj, nezatrať ma..."

„Ježišu, sila nepremožiteľná, milota nekonečná, krása úžasná, láska nevýslovná, zmiluj sa nado mnou... Ježišu, nebešťanov Stvoriteľ, pozemšťanov Vykupiteľ, pekla premožiteľ, duše mojej útecha, osvietenie môjho rozumu. Ježišu, radosť môjho srdca, zdravie môjho tela, Ježišu, spas ma!" (Myšlienky z Akatistu k Ježišovi Kristovi).

Ďakujem ti, všemohúci Ježišu, že si sa sklonil k ponníženému služobníkovi. Odprosujem ťa, že som tak veľkého, všemohúceho Boha, od ktorého som vo všetkom závislý, často urazil, veď tvoja vôľa ma neraz mohla zahubiť. Ježišu, verím, že môžeš urobiť všetko, pretože si ten istý *včera, dnes i naveky*. Pozri sa do môjho srdca, čo je potrebné, naprav, čo je potrebné vyliečiť, vylieč... Ak je potrebné ma obnoviť, obnov ma dokonalo, daj mi silu, nové oduševnenie. Ježišu, pomôž mi v tom...Pomôž mojim predstaveným, zvlášť Svätému Otcovi, nášmu biskupovi, mojim príbuzným. Ó, všemohúci Ježišu, ako ťa môžem prijať do svojho srdca, keď ono toľkokrát bolo príčinou mnohých hriechov? Padám na kolená a modlím sa: Ježišu, buď mi milostivý. Príďte ku mne všetci anjeli, archanjeli i všetky nebeské mocnosti a pomáhajte mi oslavovať, odprosovať a ďakovať Ježišovi za veľkú lásku. Ježišu, musím ísť do práce, idem s ochotou, pretože so mnou je všemohúci Boh! Nebojím sa života, nebojím sa ničoho a nikoho, ak si Ježišu so mnou! Ježišu, pomáhaj mi, lebo sa spolieham na teba, aby som sa nezahanbil. Idem do svojej práce, ale celý deň nech bude vzdávaním vďaky za dnešné sväté prijímanie, za to, že ty si mojím a ja tvojím. Amen.

Idem k Ježišovi Kráľovi...

Príprava

Kráľ kráľov ma pozval na svoju hostinu. Dovolil mi prísť k jeho stolu. Pri tejto hostine dáva ako králi zvyknú dávať darčeky, každému, kto prichodí k jeho stolu. Aké sú to darčeky? Také, aké pozemskí králi nemôžu dať. Dáva sám seba, svoje najsvätejšie telo a krv. Ó, aký zázračný Kráľ! Kristus Kráľ je iný, než druhí králi. Hoci sa narodil z kráľovskej rodiny, z rodiny kráľa Dávida, ale z veľmi chudobných kráľovských potomkov. Prečistá Panna Mária, Bohorodička, matka Ježiša Krista, patrila k biednej vetve tejto rodiny. Ježiš prichádza na svet v chudobných podmienkach, v maštali, v jasliach. O krátky čas musel Ježiš z Betlehema na

rukách Matky ako chudobné Dieťaťko utekať do Egypta. Tu v chudobnom vyhnanstve žije Kráľ kráľov, je čierny emigrantský chlieb, na ktorý zarába jeho svätý pestún, svätý Jozef. V Nazarete musí kráľ kráľov pracovať ako obyčajný robotník. Keď sa stane učiteľom takto chudobný, že nemá kde skloniť hlavu, - a predsa celý svet je jeho majetkom! Ľuďom robí dobre, a predsa ho ľudia vysmievajú. Jedni ho prezývajú Galilejčanom, druhí: čo môže vedieť tesárov syn? – ako si o ňom hovorili ľudia, neuznávajúc jeho Božstvo. Iní si mysleli: spolupracuje s diablom. Zvlášť v poslednom týždni znáša mnoho utrpenia. Sluha ho udrel po tvári, pľuvali na neho, vysmievali sa z neho, aby robil zázraky; obliekali ho do rúcha, aké zvykli dávať bláznom. Na výsmech dávajú mu na hlavu korunu – ale z tŕnia, vraviac – „veď chcel byť kráľom"; do pravej ruky mu dávajú trstinu ako výsmech, že je to kráľovské žezlo. Dokonca aj na kríž, ako na kráľovský trón, napíšu: „To je Ježiš, židovský kráľ!"

Toto všetko nesvedčí o jeho Kráľovstve. Pozrime sa však na neho z druhej strany. Chudobný v Betleheme, a predsa otvára sa nebo, aby slávilo narodenie nebeského Kráľa. Prichádzajú traja mudrci, aby sa poklonili novonarodenému Kráľovi. Robí zázraky, ktorými dokazuje svoju silu ako Kráľ kráľov. Kráča po mori, jedným slovom utišuje rozbúrené more, pretože je Kráľom prírody. Lazárovi, ktorý bol v hrobe už štyri dni, rozkazuje: *„Lazár, poď von!"* (Jn 11, 43). Lazár vychádza, pretože rozkaz dal kráľ života a smrti. V živote povedal: *„Daná mi je všetka moc na nebi i na zemi"* (Mt 28, 18). Keď zomiera na kríži, slnko sa zatmie, zem sa trasie, skaly pukajú, mŕtvi vstávajú z hrobov, pretože zomiera Kráľ kráľov. Ale najkrajšie sa vo svojom kráľovstve ukázal, keď vstal z mŕtvych – ako vo svojich rukách držal zástavu víťazstva nad všetkým. Viac už nikto neporazí vzkrieseného Ježiša, Kráľa! Posledná scéna na svete bude tiež slávnostná, keď sa na nebi zjaví kráľovský znak Ježiša Krista – svätý kríž, jeho trón, a keď ako Sudca (v mnohých krajinách králi aj súdia) bude súdiť živých i mŕtvych.

Tento kráľ prichádza ku mne, biednemu poddanému, biednemu svojmu sluhovi. Hoci je Kráľom kráľov, predsa sa vie prispôsobiť biednym, veď sám celý život žil biedne, žil v kruhoch biednych, a tak aj biedni ľudia môžu mať v neho dôveru. Preto s dôverou prichádzam k svojmu kráľovi, aby som si ho ešte viac zamiloval, aby som po jeho boku mohol ďalej bojovať za jeho Kráľovstvo! Je to pre mňa veľké vyznamenanie, že ja, biedny sluha, môžem pristúpiť k jeho stolu, a do svojho srdca prijať samého Ježiša, kráľa, a to len preto, aby v mojom srdci prevzal trón mojej duše, aby vo mne kraľoval.

S veľkou nádejou a dôverou prichádzam k nebeskému Kráľovi, pretože viem, že kde je taký veľký Kráľ, tam sú aj veľké bohatstvá. Pravda, Ježiš môže dať aj pozemské bohatstvá. Aj tie budem prosiť, ktoré sú potrebné k životu, ale poznajúc ich hodnotu, na prvom mieste sa spolieham na večné bohatstvá. Verím, že budem obdarovaný kráľovským spôsobom.

Ľutujem však, Ježišu, že nie vždy som ti slúžil, pretože bol čas, keď som poslúchal zlého ducha, a skrze to bol on mojím pánom. Až mráz mi prechádza po chrbte, že aj takéto bolo, keď som slúžil tomuto zlému, prekliatemu duchu. Ježišu, nikdy viac, už nikdy vo svojom živote nikomu nebudem slúžiť, iba tebe, ó, môj drahý Kráľu!

Podaj mi svoju pomocnú ruku a pozdvihni ma, aby som pristúpil čo najdôstojnejšie, aby som sa bližšie dostal k tebe. Viem, Ježišu, že najdôležitejšie je, aby som mal svadobné rúcho (posväcujúcu milosť). Podľa môjho svedomia viem, že v tejto chvíli som tvojím poddaným, ale idem k tebe, pretože len pri tebe som šťastný. Amen.

Mojím Hosťom je Kristus Kráľ

(Vzdávanie vďaky)

Rozjímanie

„Poďte, pokloňme sa Kristovi, Kráľovi, nášmu Bohu.“ „Svätý Bože, Svätý Silný, Svätý Nesmrteľný, zmiluj sa nad nami.“ „Poďte, všetci, čo prebývate na zemi. Pokloňme sa Pánu Ježišovi, Kristu Bohu, nášmu Bohu.“ „Kráľovstvo tvoje je Kráľovstvo večné a tvoja vláda z pokolenia na pokolenie.“ „Velebíme ťa, Ježišu Kriste, čo sedíš na prestole Božom, a oslavujeme tvoju všemohúcu vládu.“

„Klaňajme sa nesmrteľnému Vládcovi vekov, jedinému premúdremu Kristu Bohu. Padnime pred ním a volajme: «Tebe bola daná moc, sláva a vláda. Všetky národy sú ti podriadené. Tvoja moc je moc večná a tvoje kráľovstvo sa nerozpadne.» Nad nami sa ujal vlády večný Vládca, Kristus“ (Kondák). *„Zvelebuj, moja duša, nad celým svetom panujúceho Krista, Kráľa.“ „Spievajte Bohu nášmu, spievajte, spievajte Kráľovi nášmu, spievajte.“*

„Pozrime, veriaci, kde kraľuje Kristus: V jasliach spočíva ako na tróne a udeľuje svetu pokoj. Na Golgote visí na dreve a víťazí nad zákonmi prírody. Na oltári prebýva s nami v Eucharistii, tichý a pokorný srdcom. Na nebesiach sedí na pravici Otcovej a vládne nad celým vesmírom...“ (Z bohoslužieb sviatku Krista Kráľa).

Ďakujem ti, Kráľu môj, že si nepohrdol mnou, biednym dieťaťom! Pri návšteve panovníkov sa zvykne postaviť víťazná brána a takto privítať hlava štátu. Tebe, Ježišu, skromne, ale o to s väčšou láskou, zhromaždím všetky svoje myšlienky, aby tebe ako Kráľovi slúžili. Celý sa ti obetujem, kraľuj nado mnou. Kraľuj v mojich myšlienkach, v mojich očiach, v mojej duši, tele, všetky skutky nech poslúžia k tvojej sláve. Chcem byť tvoj, len tebe chcem slúžiť. Buď Pánom môjho srdca. Nikoho viac nechcem mať vo svojom srdci, iba teba. Zostaň so mnou, pretože okolo mňa je veľa smútku, pokušenia, mnoho nepriateľov. Potrebujem tvoju pomocnú ruku. Ako Kráľ prírody, povedz iba jedno slovo, aby všetko stíchlo, a upokojí sa moje rozbúrené srdce. Ježišu, Kráľu, chcem slúžiť iba tvojej vôli, pretože vidím, že vo svete je všetko dočasné, pominuteľné. Preto slúžiť tebe má význam. Ježišu, Kráľu, pomôž všetkým ľuďom, aby čím skôr poznali pravdu. Daj mnohým mladým chlapcom i dievčatám misionárske povolanie, aby aj v tých krajinách, kde o tebe ešte nepočuli, šírilo sa tvoje Kráľovstvo. Požehnaj prácu Svätého Otca, aby spravoval múdro a podľa tvojej vôle. Pomôž blúdiacim, aby čím skôr naplnili tvoje slová: *„Bude jedno stádo a jeden pastier“* (Jn 10, 16). Kriste, nech príde tvoje Kráľovstvo do našich duší. Kraľuj v našich školách, kraľuj v našich úradoch, kraľuj v srdciach našej mládeže, kraľuj nad celou zemou, pretože už dávno vieme, že bez teba niet šťastia, bez teba niet pokoja, bez teba niet kultúry, ani morálky. Kriste Kráľu, ty si náš a my sme tvoji. Tvoj chcem byť teraz i naveky. Amen.

Idem k Otcovi...

Príprava

Ak sa dozviem, že ma navštívi môj otec, alebo matka, postarám sa o to, aby som ich prijal čo najkrajšie. Postarám sa o to, aby mali dôstojné ubytovanie, dám do poriadku izbu, dám vyčistiť všetko, aby sa môj otec nepohneval, že som ho privítal v nehodnom príbytku. Podobne aj pred svätým prijímaním čakám svojho nebeského Otca, svojho Boha. Chce ma navštíviť, preto som mu povinný pripraviť dôstojný príbytok, očistiť moje srdce. Robím to ak je to potrebné (v prípade ťažkého hriechu) vo svätej spovedi. Ak to potrebné nie je (v prípade ľahkého hriechu) úprimnou ľútosťou.

Svojím rodičom sa snažím pripraviť dôstojný príbytok. Nielen poupratujem, ale položím aj kvety a nejaké darčeky. Tak podobne sa mám pripraviť aj k svätému prijímaniu. Ak je duša a srdce čisté, vynasnažím sa ich ozdobiť rôznymi dobrodeniami, pobožnosťami, prejavmi lásky k Bohu, k blížnemu. To sú duševné kvety, ktorými ozdobujeme svoju dušu, a tie môžu byť aj našimi darmi. Každý deň môžem urobiť niečo nové, aby som Ježišovi odovzdal nový dar. Môže to byť pokojné, s radosťou znášané utrpenie, inokedy odpustenie urážok,

milosrdenstvo, poučenie mladým, bratské napomenutie, ochrana druhého pred hriechom, dať prečítať dobrú knihu. Ak to bude urobené pre Krista, potom to bude krásny dar Ježišovi pri svätom prijímaní.

Čím bližšia je tá chvíľa, keď ma prísť otec, alebo matka, tým viac som nespokojnejším, tým viac radosti očakávam. Idem, pozerám, či ešte neprichádzajú. Začínam rozmýšľať, čo im poviem, ako ich privítam, ako ich odprosím. Aj pred svätým prijímaním sa vynasnažím vzbudiť v sebe takéto očakávanie. Nie je to nervozita, ale svätá túžba, aby som mohol čím skôr byť s Kristom. Vopred si rozmyslím, čo poviem Ježišovi, ako ho privítam. Čím lepší otec, matka, tým viac môžem od nich očakávať. Prirodzene, že s radosťou ich očakávam, a mám nádej na ich pomoc, útechu, radu, atď. A kto mi môže dať viac ako Spasiteľ? Kto je mocnejší ako Ježiš? Preto ich očakávam s najväčšou dôverou a s nádejou idem pred Krista a čakám ho ako dobrého Otca, ktorý pozná potreby svojich detí a postará sa o všetky potreby, aby dieťa mohlo dosiahnuť Otcom určený cieľ: spásu!

Ó, kto by nemiloval takéhoto dobrého otca, ktorý by občas zďaleka prichádzal, aby videl svojho syna, svoju dcéru. Ježiš – to je ten dobrý otec, ktorý denne prichádza z neba, aby nás potešil. Rodičia veľmi radi dávajú svojim deťom chlieb, jedlo, ale seba im dať nemôžu. Ježiš nám dáva sám seba v podobe chleba a vína. Rozdá všetko, čo má, svoje božstvo i človečenstvo. Kto by nemiloval takého otca, ktorý rozdá všetko svojim deťom. Kto by nemiloval Ježiša, ktorý všetko, čo má najdrahšie, dáva nie jednému, ale miliónom – všetkým, ktorí k nemu prichádzajú. Ó, Ježišu! Milujem ťa, ale pomôž mi, aby som ťa ešte viac miloval! Preto aj pristupujem k svätému prijímaniu, aby sa vo mne rozmnožovala láska! Príď, Otče môj, príď, lebo ťa čaká tvoje slabé, pokorné, choré dieťa. Amen.

Otec vo mne...

Rozjímanie

„Dobroreč, duša moja, Pánovi a celé moje vnútro!“ „Chváľ, duša moja, Pána, celý život chcem chváliť Pána, svojmu Bohu spievať, kým len budem žiť!“ „Sláva Otcu i Synu i Svätému Duchu, i teraz i vždycky i na veky vekov. Amen.“ „Tebe Bože chválime, tebe Pána, vyznávame!“ „Sláva Bohu na výsostiach a na zemi pokoj ľuďom dobrej vôle.“

Keď k nám príde otec alebo matka, ideme im naproti, pozdravíme ich, pobozkáme, radujeme sa, a od radosti nevieme hneď prísť k slovu. Zavedieme ich do domu a tešíme sa z ich prítomnosti. Podobne robíme aj pri svätom prijímaní. Ideme pred Krista, kľakneme, prijmeme ho do svojho srdca a pozdravíme: „Slava Isusu Christu!“ Vitaj, Ježišu! Pobozkáme jeho najsvätejšie rany a hneď nenachádzame slova, kľakneme a chvíľu sa tešíme v Kristovi Ježišovi.

Dieťa začína hovoriť so svojimi rodičmi. Poďakuje sa za návštevu, vyjadrí svoju radosť, poďakuje sa za dary, odprosí, vyjadrí svoju lásku a naďalej prosí o ich pomoc.

Tak podobne povedzme aj my: Ježišu, ďakujem ti za to, že si ma navštívil, že si mi urobil takú radosť! Prosím ťa, prepáč mi moje nedostatky, moje hriechy. Ježišu, všetko, čo mám, obetujem ti (zvlášť:...). Ježišu, dovoľ mi, aby som ti ako tvoje dieťa požaloval (napr. toto som mal urobiť, a neurobil som; mám takú úlohu a bojím sa, že ju nesplním, atď). Ježišu, dovoľ mi, aby som sa ti ako dieťa svojmu Otcovi pochválil, že sa každý deň stávam lepším.

Mám však mnoho chýb, ale s tvojou pomocou som sa ich zbavil. Ježišu, podarila sa mi dobrá vec – pomohol som blížnemu, dal som dobrý príklad druhým, krajšie sa modlím, lepšie počúvam svätú liturgiu, počúvam kázeň – a mám z toho všetkého radosť. To všetko však bolo kvôli tebe, a preto ťa prosím: pomôž mi bojovať so samoľúbosťou, aby som nič nepripisoval sebe, ale všetko iba tebe!

Ježišu, ty si Otec, ja dieťa! Je prirodzené, keď slabé dieťa prosí. Prosím aj ja – a mnoho. Pre dušu, pre úrad, pre telesné zdravie – a ak je to Božia vôľa, pre rodičov, pre živých i mŕtvych, pre mojich predstaviteľov, pre mojich podriadených. Ježišu, odpusť mi túto smelosť, ale veľmi ti dôverujem, pretože si mojím Otcom, a komu má dieťa dôverovať, ak nie svojmu Otcovi? Viem, že nenadarmo si nás naučil modliť sa modlitbu *„Otče náš“* (Mt 6, 9), ale preto, aby sme vždy mali pred očami, že v tvojom kráľovstve si Otec, nielen Kráľ. Nenadarmo si miloval deti, a povedal, že takýchto je nebeské kráľovstvo. Aj ja mám v tebe jedinú nádej, Ježišu môj! Bože! Spasiteľu! Otče môj! Ty si povedal, aby sme pracovali, netreba len všetko od Pána Boha očakávať, ale sa aj snažiť, preto, Ježišu, nech dnešným mojím heslom bude: Modli sa a pracuj! Pomôž si človeče i Boh ti pomôže! Amen.

Idem k betlehemskému Dieťaťu, Ježišovi

Príprava

Kam idem? Tam, kde šli betlehemskí pastieri. Išli k jasliam, aby sa poklonili Ježišovi, novonarodenému Mesiášovi. S akými pocitmi sa ponáhľali, keď im anjel vysvetlil, kde leží Dieťa. Vzali aj dary, každý čo kto mal. Aj ja sa ponáhľam, idem do chrámu, idem k Ježišovi a dnes si predstavujem Ježiša, ako betlehemské Dieťa. Okolo Dieťaťa vidím šťastnú Matku Bohorodičku, s akým sladkým pocitom pozerá na milé Dieťa! Vidím tam pestúna svätého Jozefa, s akou starostlivosťou sa stará o všetko, čo je potrebné milému Dieťaťu! Vidím tam aj pastierov, ako s udivenými očami pozerajú na sväté Dieťa. Počujem spev anjelov: Sláva Bohu na výsostiach... a malý Ježiš s veľkou radosťou sa pozerá na Prečistú Pannu, na svätého Jozefa, na pastierov, teší sa anjelom, milá je mu celá spoločnosť. Prečo? Pretože boli čistí. Bohorodička, Prečistá Panna, čestnejšia ako cherubíni a neporovnateľne slávnejšia ako serafíni. Svätý Jozef, muž spravodlivý, to znamená svätý. Anjeli, čistí duchovia. A pastieri? Zaiste že boli milí pred Bohom, ak ich Boh urobil hodných takéhoto anjelského zjavenia a dovolil im – jedine im – vidieť betlehemský zázrak. Boli jednoduchí, nevzdelaní, ale čistí dušou a Ježišovi sa takí páčia.

Aj prichádzam k jasliam, k svätostánku, k svätému prijímaniu. Ako sa na mňa pozerá Ježiš? Bol tak milý k pastierom, že pravdepodobne dovolil, aby jeho Matka im ho dal do náručia. Ó, akí šťastní boli! Na rukách držali Ježiša, bozkali jeho rúčky, pozerali do jeho nebeských očí a Ježiš sa tešil, lebo videl ich radosť, videl ich lásku. Ježiš sa teší aj mne, ak sa podobám tejto svätej spoločnosti. Ak aj mňa prijme Bohorodička, svätý Jozef i anjeli ako pastierov do svojej spoločnosti. Ak budú na mne vidieť, že prichádzam s detskou láskou, že sa teším malému Ježiškovi, vtedy Bohorodička aj mne dá malého Ježiška do náručia. Čo to hovorím? Do náručia! Ó, nie, ja som omnoho šťastnejší než pastieri, pretože Ježiša dostanem do svojho srdca. Do môjho srdca prichádza ako vzácny hosť.

Ježišu, s radosťou prichádzam k tebe, pretože ťa milujem, pretože viem, čo znamená pre nás tvoje narodenie. Vieme, že zmizla duševná tma, lebo zasvietilo Slnko pravdy, vieme, že spása je blízko, pretože je tu Mesiáš. Tvojím narodením sa začína nový letopočet, začína nový duch, začína sloboda vykúpených detí... Ježišu, idem k tebe s oduševnením, pretože od teba – keď ťa uvidím v jasliach – naučím sa mnohému, čo potrebujem pre môj život. Idem k betlehemskému Ježišovi, pretože veľmi potrebujem betlehemského ducha! Spolieham sa na to, že aj ja budem mať takú radosť, toľko milostí, koľko jej mali prví klaňajúci sa vo svätej noci. Ľutujem všetky svoje hriechy, ktorými som urazil nevinné malé Dieťa, Ježiša. Skláňam sa, pretože do betlehemských jaslí môžu vojsť len pokorní. – Príď, Dieťa Ježiš, do môjho srdca. Chcem ťa tak milo privítať, ako milo ťa privítala Bohorodička, ako milo ťa privítal svätý Jozef, anjeli, pastieri. Chcem prijať tak sväto, ako prijímali svätí. A keď sa mi to tak nepodarí, mám takúto prosbu, aby sa zbožnosť všetkých svätých vo mne spojila, aby som

s takou zjednotenou zbožnosťou prijal teba, drahé Dieťa, do svojho srdca. Pomôž mi, aby som zo dňa na deň lepšie prijímal, zo dňa na deň bol svätejší, čistejší, pokornejší. Amen.

Betlehemský Ježiš má zo mňa radosť

Rozjímanie

„Nebo so zemou, nebo so zemou, teraz oslavujú; anjeli s ľuďmi spolu sa radujú. Kristus zrodil sa, Boh stelesnil sa, anjeli spievajú, králi ho vítajú, vrúcne sa klaňajú, pastieri mu hrajú, divné zvesti vyprávajú“ (Koleda).

„Kriste, ako sa ti odvďačím za milosť, že si zostúpil na zem a stal sa človekom? Každá zo stvorených bytostí ti vzdáva vďaky svojím spôsobom: Anjeli ti piesne spievajú, nebesá hviezdu posielajú, mudrci ti nesú dary, pastieri obdivujú zázrak, zem ti ponúka jaskyňu, púšť jasle obetuje...“ (Stichira).

„S nami Boh, čujte, všetky národy a kajajte sa, lebo s nami Boh!“ „Lebo chlapček narodil sa nám, a syn je nám daný..., lebo s nami Boh.“

„Sláva Bohu na výsostiach a na zemi pokoj ľuďom dobrej vôle.“ „Veľké a slávne tajomstvo vidím: nebo, jaskyňu a pannu ako trón z cherubínov, i jasle, kde spočíva Kristus, Boh, ten, čo ho svet obsiahnuť nemôže. Vrúcne ho oslavujeme.“ „Vyslobodenie poslal Pán svojmu ľudu.“ „Zvelebuj, moja duša, Krista Kráľa, ktorý sa narodil v jaskyni.“

Betlehemský Ježiš, ty si teraz vo mne, moje srdce ti slúži namiesto jaslí. Teším sa, radujem sa, že ty, milé Dieťa Ježiš, si vo mne. Ale cítiš sa u mňa dobre? V betlehemskej jaskyni ti bolo chladno, a v mojom srdci? Ó, Ježišu, aké je moje srdce? Verím, že moja horiaca krv ťa zohrieva. V jasliach ti bolo tvrdo ležať, a v mojom srdci? Aké je moje srdce? Nie je tvrdé k chudobnému, nie je samoľúbe, mám súcit k druhým ľuďom? Obmäkči moje srdce pri pohľade na chudobu blížneho? Ó, Ježišu, v jasliach bola slama tvrdá, ja sa postarám, aby v mojom srdci boli kvety mojich dobrých skutkov, aby ti v mojom srdci bolo príjemne. Ježišu, ty si z Betlehema musel utekať, pretože Herodes ťa chcel zabiť. Božechráň, aby si niekedy musel utekať z môjho srdca! Nechcem byť Herodesom! Nikdy neurobím ťažký hriech, pretože iba ťažký hriech ťa vyženie z môjho srdca. Chcem však, aby si stále ostal u mňa.

Ježišu, vítam ťa, ďakujem ti, že si prišiel do môjho srdca! Dovoľ, aby som pobozkal tvoje malé ruky. Keď vidíme tieto malé ruky, príde mi na um, že keď tieto malé ruky vyrastú, budú každému robiť dobre. Budú žehnať, liečiť, hladiť malé deti, a napriek tomu, tieto ruky budú pribité klincami na kríž. A ja som tiež príčinou toho, aj pre mňa trpia tieto ruky, ktoré aj mňa toľko požehnávali. Tieto malé nohy, koľkokrát budú chodiť za zablúdenou ovcou. Po dolinách, horách bude chodiť Ježiš ako dobrý Pastier, stále na cestách, aby učil, tešil, hojil ľudské rany, a predsa aj tieto nohy, budú nemilosrdne pribité na kríž, a ja mám na tom účasť. Aj pre mňa, pre moje hriechy, pribili Kristove nohy. Pritúlim Ježiša k svojmu srdcu a počujem tlkot jeho srdca a hneď mi príde na um, že každý uder je z lásky k človeku, a napriek tomu toto srdce bolo pre nás kopijou prebodnuté. A možno sa to stalo aj pre moje hriechy? Pritúlim nebeskou krásou ozdobenú Ježišovu hlavu k svojej hrudi a príde mi na um, že v tejto hlave všetky myšlienky smerujú k láske Boha i k láske človeka, a napriek tomu táto hlava bude tŕním korunovaná, aj vlasy krvou zafarbené. Ó, Ježišu, ako sa len hanbím, že aj ja som vinný, že aj ja som príčinou nemilosti, nežičlivosti k tebe... Ježišu, ľutujem to, a sľubujem, že v budúcnosti nikdy viac nebudem ťa urážať svojimi hriechmi.

Ježišu, pouč ma. Tvoje jasle sú katedrou Učiteľa. A čo sa naučím od betlehemského Ježiša? – Dieťa moje, buď čisté, ako je nevinné malé dieťa! Pozri, moja matka, môj pestún, pastieri, akí sú čistí, a preto sú mi aj milí.

Dieťa, buď pokorné. Pozri, som Pánom sveta, a napriek tomu som sa ponížil, prijal na seba podobu sluhu, stal sa dieťaťom, aby som získal tvoju dôveru. Neboj sa ma. Ak sa bojíš Boha Sudcu a nemôžeš ani pozrieť na nebo, nemôžeš ani hovoriť s Bohom. Ty si pod vplyvom svojich hriechov. Ja ťa pozývam, príď k betlehemskému Dieťaťu a hraj sa s ním, hovor s ním a buď si istý, že získaš lásku betlehemského Dieťaťa a získaš aj lásku Sudcu.

Buď človekom „chudobného ducha“. Pozri, mohol som sa narodiť v paláci, a narodil som sa v maštali, pretože som chcel získať dôveru ľudí, lebo väčšina ľudí je chudobná. Maj jednoduchý charakter ako pastieri; jednoduchý charakter znamená čistý charakter – a takých milujem. Dôveruj v Boha ako dieťa dôveruje svojmu otcovi. Nezabúdaj na spásu svojej duše, pretože je to veľká vec, keď som zanechal bohatstvo neba a prišiel do maštale, do blata, na slamu, medzi pavučinu len preto, aby som ťa spasil!

Ďakujem ti, Ježišu, za poučenie. Poznal som betlehemský duch, v tomto duchu chcem pracovať. Daj mi svoje požehnanie. Amen.

Ježiš, Syn Prečistej Panny, bude mojím hosťom

Príprava

Čakám Hosťa, veľmi milého Hosťa, Ježiša, Syna Prečistej Panny Márie. Ježišu, dovoľ mi, aby som vo svojej fantázii predstavil nielen teba, ale aj tvoju Matku. Hoci prijímam Ježišovo Telo a Krv, predsa si môžem predstaviť, že na hostinu ku mne prichádza aj nebeská Matka. Aj ona je veľmi blízko pri každom svätom prijímaní, veď keď prijímam najsvätejšie Telo a Krv Ježiša Krista, viem, že Telo a Krv Ježiša Krista pochádza z tela a krvi Prečistej Panny Márie, pretože bola svätým, živým svätostánkom, z ktorej sa narodil Spasiteľ. Prijal na seba ľudské telo! Zázračným spôsobom, pôsobením Svätého Ducha, prijal Ježiš svoje telo od najsvätejšej osoby, Panny Márie. Preto nie sme ďaleko od skutočnosti keď povieme, že keď sa vo svätom prijímaní zjednocujeme s Kristom, jeho najsvätejším Telom, je to zásluhou Presvätej Bohorodičky. Akú radosť mám z toho, že pri drahom Spasiteľovi budem mať ako hosťa aj jeho Matku.

Ježišu, Syn Márie! Aké krásne myšlienky mi prichádzajú na myseľ. Vidím Bohorodičku ako sa so svätým Jozefom pripravujú do Betlehema, aby sa dali zapísať podľa cisárovho rozkazu. Betlehem, svätá noc. Niet na svete šťastnejšej osoby ako Bohorodička! Matka Mesiáša, budúca Kráľovná neba! Ona môže povedať svojmu Synovi: Boh môj, a hneď aj Syn môj! Ako sa teší zo svojho Dieťaťa, ktorý prinesie spásu ľudskému pokoleniu. Zaiste musia v jaskyni ostať niekoľko dní. Pokiaľ bolo pekne, Bohorodička iste sedela pri vchode do jaskyne s malým Ježišom v náručí. Pred sebou videla mesto Betlehem s osvetlenými krásnymi domami. Ak porovnávala svoju chudobu s bohatstvom sveta, potom videla veľký rozdiel... – jasle a paláce. A predsa ani na chvíľa nezatúžila po bohatstve, pretože na svojich rukách držala Ježiša, Bohatstvo nad bohatstvo! Čo potrebuje, ak má na rukách Ježiša? Úplne jej to stačí. Ó, Ježišu, keby som ťa aj ja tak miloval, ako ťa milovala tvoja Matka! Ó, keby si aj mne stačil! Šťastná matka ide do Jeruzalemského chrámu prosiť o očistenie, hoci je čestnejšia ako cherubíni, a slávnejšia ako serafíni. Čistejšia ako najjasnejší anjeli. Predsa ide, aby dala príklad podriadiť sa zákonu. Stretnutie so spravodlivým Simeonom, proroctvo: *„On je ustanovený na pád a na povstanie pre mnohých v Izraeli“* (Lk 2, 34), prenikne tvoje srdce ako meč. Vedela, že byť Matkou Mesiáša znamená byť kráľovnou mučeníkov. Ale bola pripravená prijať všetko, aj stať sa Spolutrpiteľkou!

Pokiaľ však prídu tie najťažšie dni, najprv sa tešme z týchto radostných dní v Nazarete. Zaklopme do nazaretského domu, kde žije Svätá Rodina.

Dvere nám prichádza otvoriť Prečistá Panna Mária, Ježišova Matka. Teší sa našej návšteve, ochotne nám ukáže svojho Syna. Hráme sa s ním, vezmeme ho na ruky,

pobozkáme, pritúlime jeho najsvätejšiu hlavu na svoje srdce, vezmeme jeho rúčky do svojich, pohladíme jeho líčka a pozeráme sa do jeho očí.

Keď je už Ježiško väčší, pomáha, robí všetko, čo je potrebné. Odnesie ručnú prácu, ktorú urobila jeho Matka, pomáha pri práci svätému Jozefovi. Po obede, keď už Bohorodička skončila všetky domáce práce, priniesla svoju kúdeľ do dielne svätého Jozefa, sadla si, pradie a teší sa zo svojho Syna. Ako drží drevo, ako podáva svätému Jozefovi kladivo, ako prináša klince, zbiera triesky, a ak je to možné, až mal čas (keď bol menší), z triesok – ako to hovorí legenda – robil malé krížiky. Iste tomu porozumela aj Bohorodička, ktorá bola nevestou Svätého Ducha, ktorý mnoho objasnil.

Ježiško aj vodu prinesie do kuchyne, pozametá, nehanbí sa pracovať. Tento milý Syn Bohorodičky má prísť teraz ku mne so svojou Matkou. Ten, ktorý na príhovor svojej Matky urobil prvý zázrak v Káne Galilejskej..., ktorá sa veľmi tešila, ak počula o svojom Synovi, že všade, kde chodil, robil dobre, ktorá bola smutná v posledných dňoch Ježišovho života, ktorá počula: teraz ho zradil Judáš, teraz ho vedú od jedného sudcu k druhému, teraz ho bičovali, odsúdili na smrť, tŕním korunovali, kríž na plecia položili. A ona ho ide pozrieť, musí sa s ním stretnúť. A stretáva ho! Hovoria očami – aj Syn, aj Matka. Čo mohla hovoriť Matka, keď videla svojho Syna s krížom na pleciach? Syn môj, toto si si zaslúžil od ľudí? Za to, že si vyliečil rany, oni ťa bičovali, zranili; za to, že si tešil, každému robil dobre, za to ťa opľúvali; za to, že si kríže bolestí znímal z ľudských pliec, za to ti ľudia dali ťažký kríž ba plecia! Ó, Synu môj, prečo musíš vytrpieť toľko zla? Prečo ťa tak nespravodlivo súdia? Ó, Synu môj, tak spolucítim s tebou, nevýslovným spôsobom ťa milujem za tvoju veľkú lásku k ľudskému pokoleniu. Nech sa stane Božia vôľa, Pán Boh to dovolil, musím sa s tým uspokojiť. A čo myslel Ježiš, keď videl svoju bledú Matku? Ach, matka moja, ty jediná zo všetkých matiek, ktorá musí toľko trpieť aj pre Syna, aj pre ľudstvo spolu so Synom. Ty jediná na svete, ktorá môže vidieť svojho Syna ako nesie svoju truhlu (šibenicu – kríž), v ktorej ho zaživa pochovajú. Ó, Matka, koľko si sa so mnou natrápila v živote, a ja ťa teraz nechávam samú. Neboj sa, nenechám vás sirotami, tým viac nenechám sirotou teba, ó, drahá Matka! Budeš mať ochranu nebeskú aj pozemskú! Ešte chvíľu budeš trpieť. Onedlho uvidíš vzkrieseného Syna, ešte chvíľu budeš žiť a budeš Kráľovnou neba...

Buď silná, ó, Kráľovná mučeníkov! – Porozumeli si, poznali myšlienky, povzbudili sa.

Ježiš šiel ďalej s krížom a Matka ho sprevádzala až na Golgotu. Stála pod krížom a zostala stáť, pretože bola silná. Ježiš odovzdal svoju Matku v osobe svätého Jána všetkým nám: „Hľa, tvoja matka“, „hľa, tvoj syn“. Z kríža sňali jeho telo a položili ho do jej lona. Znova ho uvidela. Zaiste jej prišlo na um, ako ho nosila na rukách, - ale aký je to rozdiel. Kedysi milé ružové ruky, teraz prebité, doráňané, bledé a strašne zakrvavené. Nohy skrvavené, srdce prebité, hlava dokola doráňaná od tŕňového venca, oči zavreté, - ale neomdlela, bola silná – musí zvíťaziť! Môj syn ešte ukáže, čím je. Dočkala sa, - Ježiš vstal z mŕtvych. Zaraduje sa a raduje sa aj teraz v nebi v blízkosti svojho Syna ako Kráľovná neba.

Ó, dobrý Ježiš, Syn Panny Márie, čakám ťa, s láskou čakám teba a tvoju Matku ako hostí, pretože mám príležitosť pohovoriť si s vami a veľa sa naučiť. Príď do môjho srdca, kde niet Herodesa. Nebude treba utekať do Egypta. Niet Judáša, ktorý by zradil Ježiša. V mojom srdci niet Piláta, ktorý by odsúdil Ježiša; niet katov, ktorí by Ježiša pribili na kríž. Láska, pokora, smäd, viera, nádej, to všetko je u mňa zmiešané a mám túžbu, aby som s láskou pristúpil k svätému prijímaniu, mám dobrý úmysel posilniť sa. Príď Ježišu, Syn Prečistej Panny Márie, buď mi hosťom i ty Ježišova Matka, veď rada navštevuješ tých, ktorí milujú tvojho Syna, ktorí sa hlásia medzi deti, ktorí sa nazývajú mariánskymi. Aj ja chcem byť tvojím dieťaťom, pretože viem, že koho ty pokrývaš svojím plášťom, ten bude spasený – a to chcem aj ja. Amen.

V spoločnosti Ježiša a Prečistej Panny Márie

Rozjímanie

„Ľudia všetci, zaplesajte, Boha z nebies privítajte. Veselá nám znie novina, porodila Panna Syna, Mária, Mária, Mária“ (Koleda).

„Všetky chóry, sily, tróny, trojicu slávia. Svätý je Otec Boh, svätý je Kristus Boh, svätý je Duch Boží, Sabaoth.“

„Velebíme ťa Kriste, darca života, lebo z lásky k nám si sa narodil z Prečistej Panny Márie.“

„Navštívil si nás z výsosti Spasiteľ náš, Východ východov, my ktorí sme boli v tme a temnote, našli sme pravdu, lebo z Panny sa rodí Pán.“ (Sedalen).

„Poďme osláviť Matku Spasiteľovu, lebo aj pri pôrode si zachovala panenstvo: Buď pozdravené, duchovné Mesto Kráľa a Boha. V tebe Kristus prebýval, v tebe nám spásu chystal. S Gabrielom ju zvelebujme, s pastiermi oslavujme. Pros, Bohorodička, svojho Syna, aby spasil naše duše“ (Stichira na Chvalite).

Do svojho srdca som prijal Ježiša, Syna Prečistej Panny Márie. Myslím si, že keď s láskou pozývam Bohorodičku, ona tiež ma poslúcha, lebo je blízko mňa, a ako Kráľovnej neba jej ľahko sa dostať všade tam, kde je jej Syn. Vďaka ti Ježišu za to, že si ma urobil hodným a prišiel si do môjho srdca. Požehnaj ma, pomôž mi zaoberať sa týmito myšlienkami, ktoré sú tebe milé, keď rozmýšľam o tebe ako o Synovi Panny Márie...

Ježišu, ako veľmi ťa milovala tvoja Matka! Tak sa ti tešila, hrala sa s tebou, bozkávala ťa, túlila ťa k svojmu srdcu. Veľmi krásny je to obraz – Ježiš na rukách Prečistej Panny Márie. Tak blízky nám všetkým, že aj malé dieťa si zamiluje tento obraz. Ježišu, tento krásny obraz sa teraz opakuje v mojej duši. Bohorodička mi odovzdala svojho Syna. Vezmi si Dieťa, hraj sa s ním, pretože mám prácu! A ja sa s tebou môžem hrať. Pobozkám tvoje ruky, ktoré ma toľkokrát požehnali.

Bohorodička! Nauč ma milovať Ježiša tak, ako si ho ty milovala. Ty si nezávidela pozemské bohatstvo, pretože si mala Ježiša, Ježiš ti úplne stačil. Kiež by som aj ja pochopil túto múdrosť, že ak mám Ježiša, mám všetko, a ak Ježiša nemám, nemám nič, hoci by som bol akokoľvek bohatý.

Ježišu! Ty si sa nehanbil práce, ale s radosťou si pomáhal Matke. Ani ja sa nebudem hanbiť práce a pomôžem svojej matke, otcovi, blížnemu, zvlášť, ak je niekto v núdzi. Nezabudnem byť milosrdným, veď za veľa som vďačný rodičom.

Nebeská Matka! Ježiš ťa nám odovzdal z kríža. Si naša, nezabudni na to! Počúvam, ako mi hovorí Bohorodička: Ja som nezabudla, že som tvojím, ale nezabudol si ty, že si moje dieťa? Či žiješ tak, ako sa patrí na mariánske dieťa? Prosíš, aby som bola k tebe dobrá. Ja som k tebe dobrá, ale či si aj ty mojím dobrým dieťaťom? Len takto môže byť medzi nami harmonické porozumenie, ak sa obrátiš.

Ježiš ma naučil milovať svojich rodičov tak, ako on miloval svoju Matku. Miloval, ak išlo o plnenie povinností k svojmu Otcovi. Ty si povedal, že na prvom mieste je byť poslušným nebeskému Otcovi. Tomu rozumela aj tvoja Matka. Kiež by tomu rozumeli aj rodičia, že ak Ježiš volá ku kňazstvu, do rehole, že sa majú radovať, majú s radosťou dať súhlas, a nie takto, ako to jedna matka povedala: Dieťa, radšej ťa chcem vidieť v truhle, ako v kláštore. Táto matka zabudla, že dieťa v prvom rade patrí Bohu. Ó, Ježišu, nauč nás takejto láske k rodičom, aj k deťom.

Ježišu, ak si pomyslím na minulosť, je čo ľutovať: Nebol som vždy rozumný, často som zabúdal byť vďačným k rodičom, nepomáhal som im, bol som tvrdohlavý, hrubý, zabúdal som aj na to, že Bohorodička je moja Matka. Teraz si obnovujem túto vieru a chcem začať nový život, na aký si mi dal príklad ty, Ježišu, Syn Panny Márie. Daj mi k tomu svoje požehnanie! Aj ty, Božia Matka, buď mojím častým hosťom. Chcem byť často v tvojom

spoločenstve, pretože len tam sa naučím svätosti. Chcem byť svätým, lebo chcem byť spasený. Amen.

Idem k Ježišovi – môjmu Bratovi

Príprava.

Ako to, Ježiš je môj brat? Ešte som nikdy o tom nepočul. Ja mám takého veľkého Brata? Môj Ježiš, môj Boh, je aj mojím bratom? Áno, je to tak! Aby sme to však pochopili, poďme do večnosti. Ježiš nebol vždy mojím bratom. Ježiš, druhá božská osoba v Najsvätejšej Trojici, pokiaľ na seba neprijal podobu človeka, bol iba mojím Bohom. Ak by som bol žil vtedy, keď ešte Ježiš nebol na zemi, o Božom Synovi by som nikdy nemohol povedať, že je mojím Bratom. Vtedy sme nemali nijaké právo na bratstvo. Keď však z lásky k nám prišiel na tento svet, stal sa Bohočlovekom, vtedy sa stal aj mojím Bratom podľa tela. Všetci ľudia na svete sme si bratia, pretože máme jedného praotca, Adama. Preto sme príbuzní, patríme k veľkej ľudskej rodine. A pretože sa Ježiš stal človekom, stal sa naším Bratom.

Akí hrdí máme byť na to, že máme Boha za brata! Aké je to milé povedať: Ježiš, Pán môj a Brat môj! Lenže toto poznanie nás má napĺňať pokorou a povzbudením. Pokorou, pretože bratia si majú byť podobní! No keď si predstavím, že Ježiš je môj Brat, hneď na to myslím. Čo však na to povie Ježiš? Som hrdý na Brata – Ježiša, ale ako pozerá Ježiš na svojho brata, sestra tu na zemi? Či aj Ježiš bude na mňa – ľudsky povedané – „hrdý“? Ó, neverím, pretože som tak ďaleko od dokonalosti. Preto s pokorou a s ľútosťou pristupujem k tebe, môj nebeský Brat! Prepáč, že smiem spomínať toto bratstvo. Preto idem k tebe, aby si ma ty, môj nebeský Brat, posilnil, aby som nabral silu, dokonalosť, vieru, nádej, lásku, čistotu, aby som bol hodným bratom. Viem, že sa nikdy nemôžem k tebe pozdvihnúť v dokonalosti, pretože ty, Ježišu, nie si len Brat, ale aj môj Boh. Predsa sa opovážim k tomu, lebo sám si povedal: *„Buďte dokonalí, ako je dokonalý váš nebeský Otec“* (Mt 5, 48).

Preto sa aj ja vopred povzbudzujem, teším, že ma môžeš povzniesť, ako Brat pomôcť bratovi v ťažkostiach, potešiť v smútku, vyliečiť v chorobe, naučiť v nevedomosti, aby sme ako členovia jednej rodiny, ako bratia žili spolu vo večnosti.

Ježišu, prichádzam k tebe s bázňou, s vierou a nádejou, s dôverou, s ľútosťou, pretože je prečo sa báť, ak si pomyslím na svoju smelosť, že ťa ako človek prijímam do svojho srdca. No je sa aj na čo spoliehať, pretože nás voláš na hostinu s takou láskou, že kto by odoprel ísť na hostinu Kráľa, ktorý je pri tom aj Brat. Pomôž mne, nehodnému, pristúpiť k svätému prijímaniu, aby som vždy mohol smelo pozerať na svätostánok a povedať: s Ježišom sme v najlepšom zväzku, v bratskom zväzku. Príď, Ježišu, príď, s láskou na teba čaká tvoj biedny, pozemský, otrhaný, úbohý brat (sestra), ktorý len preto smelo môže prísť k tebe, že podľa mojej mienky, má všetky predpoklady, ktoré sú potrebné k svätému prijímaniu. Príď, Ježišu, čaká ťa milujúce bratské srdce. Amen.

Spolu s Bratom Ježišom

(Vzdávanie vďaky)

Pán môj a Boh môj! Dovolíš povedať aj to, že najnovší teológovia často hovoria. Ježiš, môj Brat? Kde si sa ty dostal? Prišiel si do bratského srdca, no povedz mi, nesklamal si sa v tomto bratstve? Či sa u mňa nachádza pravá bratská láska? Mám takúto bratskú dôveru ku Kristovi, akú sme zvykli mať k bratovi? Ako veľmi sa mám tešiť, že mám u seba nebeského Brata. Aké dobre je to pre pozemskú sirotu. Pomaly už okolo seba nikoho nemám. Ľudia, príbuzní, pomaly ma zanechávajú, prechádzajú do večnosti, cítim sa skoro ako sirota,

cudzinec na zemi. Ako dobre je mať brata, ktorý porozumie svojmu slabému pozemskému bratovi (sestre). Ježišu, Brat môj, pozri na moje srdce! Aké je pusté, ako bije rýchlo pre dočasné veci, a ako slabo pre chrám, pre svätú liturgiu. Brat môj, prosím ťa, obnov moje srdce, aby bolo naplnené láskou k tebe, ó, nebeský Brat môj! Pozri, Ježišu, na moje myšlienky, aké sú roztrasené, ako málo myslím na Pána Boha, ako málo sa zaujímam o svojho Brata Ježiša. Odpusť túto moju neveru, nedodržanie príbuzenstva s tvojím duchom, s tvojím učením. Ježišu, Brat môj, odpusť mne, slabému stvoreniu!

Ježišu, môj mocný nebeský Brat, pozri do mojej duše, pozri na moje telo, pozri do môjho domu, pozri na moju prácu. Upozorni ma tak, ako zvykne napomínať brat brata (sestru), v čom sa mám stať lepším, v čom sa mi treba polepšiť.

Ježišu, nebeský Brat! Len jedného sa bojím, aby som nebol zatratený na veky. Veľmi túžim po tom, aby som sa spolu s tebou tešil v tvojom kráľovstve. Kým však som na zemi, nie som si istý, či budem niekedy s tebou. Povedz mi, Brat môj, čo mám robiť?

Vo svojej duši počúvam duchovnú odpoveď. Ježiš odpovedá: Brat, sestra, teším sa, že ma prosíš s takou dôverou. Nehnevám sa, že ma nazývaš Bratom, tak som sa aj zjavil. Pre mňa bolo veľkou radosťou prijať na seba podobu sluhu, radosťou bolo pre mňa aj to, že som pracoval, žil na zemi tak, ako ty žiješ, pracuješ. Tak som žil ja, ako žiješ ty, vo všetkom som sa stal podobný tebe, iba v jednom nie, v hriechu. Pýtaš sa, čo máš robiť, aby si bol spasený? Bojíš sa pekla? Ó, brat, sestra, nie je to zlé, že sa bojíš pekla. Strach z pekla ešte nikomu nepoškodil, naopak, ten, kto sa bojí pekla a nechce sa do neho dostať, ba aj žije tak, aby sa do neho nedostal, ten sa do pekla nedostane. Do pekla pôjde ten, kto nemá záujem o peklo, kto nemá záujem o nebo, o prikázania. V tom musíš byť veľmi múdrym. Máš Cirkev, máš kňazov, oni ti všetko vysvetľujú. Poslúchaj ich a buď spokojný s ich učením. Chceš bratské napomínanie? Poslúchaj hlas svojho svedomia – ja vždy k tebe hovorím. Ak pôjdeš za tým dobrým hlasom, ktorý napomína k dobrému a budeš sa chrániť zla, pamätaj, že je to moje bratské napomínanie. Niet tam násilia, ale je to milé napomínanie. Ak to zachováš, budeš šťastný, ak to nezachováš – bude to tvoje nešťastie. – Ďakujem ti, Ježišu, za poučenie, pomáhaj mi v budúcnosti, pomáhaj mi niesť ťažké kríže, pomôž mi v ..., aby som žil a pracoval na Božiu slávu a raz sa s tebou na veky tešil. Amen.

Prichádza ku mne Ježiš Nazaretský, Robotník

Príprava

Pripravujem sa k svätému prijímaniu. Dnes si predstavím Ježiša, ako robotníka v Nazarete.

Predstavujem si Ježiša pri práci. Pomáha svätému Jozefovi. Prechádza všetkými stupňami učenia v remesle. Najprv pomáha svätému Jozefovi ako robotník. Učí sa pracovať. Neskoršie ju už učňom, pomocníkom, ktorý pomáha, a v niektorých prípadoch pracuje aj samostatne. Konečne po smrti svätého Jozefa vidím Ježiša ako majstra, tesára. V rukách sekera, dláto, kladivo, pílka, dosky, všetko podľa potreby. Ježiš sa zohýna k práci, keď meria, keď je potrebné rezať, hobľovať, rúbať. Potí sa pri práci, najmä ak pracuje celý deň, od rána do večera. Odpočíva iba na obed, aby sa pomodlil, naobedoval. Jeho ruky sú stvrdnuté od práce, mozoľnaté. Pri práci je pokojný, presný, svedomitý. Vyrába pekné veci. Jeho myšlienky často zalietajú k nebeskému Otcovi, pretože nielen modlitbu, ale aj celú svoju prácu obetuje na Božiu slávu.

Prednedávnom som sa pripravoval k svätému prijímaniu, v ktorom som očakával prijať Krista Kráľa. Teraz čakám Krista Robotníka. Ako je to možné, že bol naraz aj kráľom aj robotníkom? Je to tak. Kristus je Kráľ aj Robotník. Ježiš Kristus, hoci je Kráľom neba a zeme, nehanbí sa za fyzickú prácu. Nehanbí sa vziať do rúk kladivo, pílku, sekeru. Nehanbí

sa kresať, pretože práca je čestnou úlohou. Je pre nás príkladom, aby sme sa nehanbili za nijakú poctivú prácu, telesnú i duševnú. Ježiš Nazaretský dal ako robotník príklad pre fyzickú prácu, a ako učiteľ dal príklad pre duševnú prácu. Toto sa naučil od svojho nebeského Otca, pretože nebeský Otec stále pracuje. Pán Boh je sama aktivita. Pán Boh je stále zamestnaný. Ľudsky povedané, Boh stále tvorí svet i všetko, čo je na svete. Inak by svet nefungoval. Pán Boh stále udržiava svet, preto ho aj nazývame Udržovateľ (Vsederžiteľ) a jeho udržiavanie sveta nazývame druhým tvorením (prvé stvorenie bolo, keď stvoril svet). Tento Ježiš, príklad všetkých robotníkov, prichádza ku mne, aby sa mi úplne odovzdal, aby som od neho prevzal ducha práce, ducha sociálnej spravodlivosti, sociálnej lásky. Preto som povinný, podobne ako Ježiš, doceniť prácu každého človeka, lebo tá, pokiaľ je poctivá, pomáha k tomu, aby ľudia na zemi žili v pokoji a pomáhali jeden druhému. Roľník potrebuje pomoc mestského človeka, úradník, remeselník, mestský človek potrebuje pomoc roľníka. Všetci potrebujú rozumných predstaviteľov. Všetci sme bratia v Kristovi, všetkých nás zjednocuje Ježiš, Nazaretský Robotník i Učiteľ.

Ako sa teším, že Ježiš nie je len Kráľ, ale aj Robotník, pretože skrz to je prístupný každému, zvlášť robotníkom. Väčšina ľudí má na svete čestnú úlohu a titul: robotník. Taký má aj Ježiš. Väčšina ľudí na svete má mozoľnaté, tvrdé ruky od práce. Také ruky má aj Ježiš, ktorý svojou prácou zarábal na svoj chlieb i na chlieb svojej Matky. Aj nebeská Matka vykonávala svoju domácu prácu, aj Ježiš pracoval. Aj ja som povinný pracovať všade tam, kde ma Ježiš postavil. Všetci Kristovi nasledovníci pracovali a nejedli darmo. Svätý apoštol Pavol povedal, že kto nepracuje, nech ani neje. Sám pracoval, aby nikto nemohol povedať, že žije z milosti druhých, hoci ako apoštol mal právo na vydržiavanie veriacimi, pretože hoden je robotník svojej mzdy.

Veľmi sa teším, že Ježiš svojou prácou posvätil prácu, ktorá sa dnes nepovažuje za trest, ale záslužným skutkom pre spásu. Aj prácou, podobne ako aj modlitbou môžeme oslavovať Pána Boha, pokiaľ pracujeme tak, ako pracoval Ježiš Robotník.

Ježišu, príď do môjho srdca. Očakávam ťa s láskou a netrpezlivosťou, aby som čím skôr mohol s tebou pohovoriť, aby som ťa mohol privítať ako poctivého Robotníka. Ježišu, ľutujem, že som niekedy strácal čas, zabúdal na prácu, nie vždy som pracoval na Božiu slávu, ale svoju slávu.

Odpusť mi Ježišu, príď a nauč ma pracovať na Božiu slávu a na úžitok mojej spásy. Amen.

Ježiš posväcuje moju prácu

(Vzdávanie vďaky)

Rozjímanie

„Pane Ježišu Kriste, Synu Boží, zmiluj sa nado mnou hriešnym.“

„Nech neochabne moja sila, Pane, neopusť ma.“

„Pane mocný, buď vždy s nami, lebo iného pomocníka okrem teba v súžení nemáme. Pane mocný, zostaň s nami!“

„Kristus je medzi nami. – Je a bude.“

Nazaretský Ježiš, Robotník, je u mňa! Srdečne ťa vítam a hneď bozkávam tvoje mozoľnaté ruky, lebo aj pre mňa sú tieto mozole na tvojich rukách. Pre mňa si pracoval, aby si mi dal príklad, ako treba pracovať. Ježišu, tvoje mozole sú veľmi vzácne pre nás všetkých! Z celého tvojho života si 30 rokov obetoval skrytému životu, životu obyčajného robotníka. Tým si chcel ukázať, že nie skrz mimoriadne skutky, nie hrdinské činy od nás denne očakávaš, ale chceš, aby sme svoje každodenné práce vykonávali s láskou k Bohu, aby sme svoje malé každodenné úlohy plnili presne, svedomito, využili čas a žili bohumilým životom.

Ježišu, odpočiň si u mňa. Viem, že si unavený ako nazaretský robotník, preto teraz buď mojím učiteľom a majstrom.

Nauč ma, ako mám pracovať, aký mám mať pohľad na prácu, na robotníkov.

- Dieťa moje, počúvaj moju náuku: Pán pracuje od vekov, pracuj aj ty! Boží syn pracoval ako obyčajný robotník, pracuj aj ty! Bez práce nemožno žiť! Bez práce prichádzajú pokušenia, v nebezpečenstve je duša i telo. Statočná práca prináša duševné i telesné zdravie. Pán Boh chce, aby všetci ľudia na zemi mali všetko, čo k životu potrebujú. Kvôli tomu im dal zem, aby ju obrábali. Do zeme im vložil uhlie, kameň, zlato, drahokamy, aby ich vykopali a využívali ich. Preto im dal drevo, železo, aby to mohli využiť na Božiu slávu a pre osoh človeka. Dal človeku rozum, aby ho zdokonalil (učením) a využil ho. Dal človeku ruky, aby nimi mohol pracovať. Každý nemôže vykonávať rovnakú prácu. Nebolo by to múdre ani rozumné. Nie každý je spôsobný na všetky práce. Prácu je potrebné si rozdeliť, ale cieľ je jeden. Modlitbou a prácou máme dosiahnuť to, pre čo je človek stvorený. Vo svojej práci máme byť svedomití, svoju úlohu danú nám Bohom presne splniť!

Dieťa, váž si robotníka, ktorý telesne pracuje. Ruky má čierne, tvrdé, mozoľnaté, odev od práce zodretý. Avšak pamätaj, že keď tento robotník plní svoju povinnosť, ktorú i Boh od neho očakáva, je to veľká vec pred Bohom a že pod čiernym odevom často bije veľmi dobré pracujúce srdce. No váž si aj prácu duchovných pracovníkov, bez ktorých sa svet nemôže obísť! Pamätaj, že Boh nehodnotí ľudí podľa vedomostí, ale podľa toho, kto ako plní svoje pozemské, zvlášť duchovné úlohy! V Božích očiach nie je dôležité, kto je úradník, roľník, dôstojník, biskup, ale to, aký je ten roľník, úradník, dôstojník, biskup, robotník, ako plní svoje úlohy, pretože z toho sa bude zodpovedať pred Bohom.

Pri práci nezabúdaj na Pána Boha, na svoj večný cieľ! Pretože len jedno je potrebné, len jedno je najvážnejšie pre každého človeka, aby bol šťastný nielen tu na zemi, ale aj vo večnosti!

Dieťa moje, vykonávaj svedomito svoju prácu. Nebuď malomyseľný, že tvoja práca je jednoduchá. Pozri sa na mňa. Robil som obyčajnú tesársku prácu, takú, akú obyčajne robili po dedinách gazdovia. Hoci som Boh, nehanbil som sa ani za tú poslednú prácu! Buď v práci svedomitý! Tvoja modlitba a svedomité vykonávanie práce ti budú prostriedkom k spáse!

Šír lásku, aby sa všetci ľudia mali radi. Nauč aj druhých milovať prácu a robotníkov! Nikdy nebuď pyšný, že možno pracuješ duševne a považuješ sa za niečo viac ako fyzicky pracujúci robotník. Nezabudni, že v tomto robotníkovi aj mňa znevažuješ! Čo ste urobili jednému z najmenších, mne ste to urobili! Pamätaj, pokiaľ si na zemi, si povinný modliť sa a pracovať. Pre tvoju prácu, pre prácu všetkých, ktorí odo mňa prosia pomoc, dávam svoje požehnanie. Kto sa na mňa obráti o pomoc, každému pomôžem! Nezabudni tiež, že som priateľom práce a robotníkov a veľmi si želám, aby ste sa aj vy takto správali ku mne, ako sa ja správam k vám. Takto posilnený svätým prijímaním choď do práce a nezabúdaj na poučenie Ježiša Robotníka. Amen.

Prichádza ku mne Ježiš, pokrstený v Jordáne

Príprava

Stojím pred svätým prijímaním. Prijmem k sebe najsvätejšie Telo a Krv Ježiša Krista, toho Ježiša, ktorý nechal Nazaret, nechal fyzickú prácu a išiel, aby začal duchovnú – učiteľskú. Najprv však prišiel k Jordánu a dal sa pokrstiť. Dnes si predstavím Ježišovo pokrstenie. Budem sa snažiť, aby som k svätému prijímaniu pristúpil s takými myšlienkami, aké mi poskytuje táto udalosť z Ježišovho života.

Ježiš prichádza k Jánovi. Ján, osvietený Svätým Duchom, prestane na chvíľu krstiť a ukazuje na Ježiša: *„Hľa, Boží Baránok, ktorý sníma hriech sveta“* (Jn 1, 29). Ježiš však

pokojne čaká, kým príde na neho rad. Vstúpi do vody Jordána a svätý Ján na priamy Ježišov rozkaz ho krstí. Nebo sa otvorilo a zaznel hlas: *„Toto je môj milovaný Syn, v ktorom mám zaľúbenie“* (Mt 3, 17). A môžeme dodať aj to, čo neskoršie bolo povedané pri premenení: *„Počúvajte ho“* (Mt 17, 5). Po pokrstení Ježiš odchádza na púšť, kde sa štyridsať dní postí. Tu príde zlý duch a trikrát ho pokúša. Najprv jedlom – aby kamene premenil na chlieb. Potom slávou, aby skočil z vysokej veže. Napokon bohatstvom. *„Toto všetko ti dám, ak padneš predo mnou a budeš sa mi klaňať“* (Mt 4, 9), povedal diabol. Ježiš však dôstojne odohnal od seba zlého ducha. Potom prišli anjeli a posluhovali mu.

Ježiš, ty, ktorý si sa dal pokrstiť v Jordáne, ktorý si sa štyridsať dní postil, ktorého pokúšal zlý duch, prichádzaš ku mne, aby si ma naučil všetkému, čomu nás chcel Boh Otec poučiť svojimi slovami, i čo si nám ty chcel ukázať príkladom pokrstenia, pôstu a pokušenia.

Ježišu, čakám ťa s pokorou a láskou, pretože mnoho sa chcem od teba naučiť. Tieto udalosti sú aj pre mňa veľkým poučením. Predovšetkým: ako mám počúvať nebeského Otca, ako si mám ceniť sebaumŕtvovanie, ako sa mám zachovať v pokušeniach.

Bojím sa však jedného, že som nehodný prísť k tebe, pretože nie vždy som vedel doceniť odriekanie ako ty. Nie vždy som bol rozhodný proti zlému duchu. Som plný telesnosti, pýchy. Tiež ľahkomyseľný v pokušeniach, ba niekedy možno aj sám vyhľadávam príležitosť k pokušeniu.

Ľutujem všetko, že som bol toľkokrát neverný tebe, tvojmu učeniu. Prichádzam, aby som sa posilnil v tvojom duchu a stál sa lepším, vždy podobnejším tebe i vždy rozhodným v boji proti zlému.

Príď, Ježišu! Čaká ťa nedokonalé, ale napriek tomu úprimné srdce. Príď do môjho srdca, pretože moje srdce len tak bude spokojné, keď budeš v ňom panovať. Amen.

V škole postiaceho sa Ježiša

(Vzdávanie vďaky)

Rozjímanie

„Pán dnes stojí v jordánskych vodách a k Jánovi volá: Neboj sa ma pokrstiť, lebo som prišiel spasiť Adama, prvého človeka“ (kondák predsviatku).

„Ktorí ste v Krista pokrstení, Krista ste obliekli. Aleluja.“

„Oslavujem ťa, láskyplný Vládca, všemohúci, večný Kráľu. Oslavujem ťa, Stvoriteľ a Udržovateľ všetkých vecí. Oslavujem ťa, ktorý si na zemi z matky bez otca a na nebi z Otca bez matky... Dnes tvor spína svoje ruky k Stvoriteľovi... Dnes... raj sa znova otvoril a zažiarilo Slnko pravdy... Dnes sa rozplynula temnota a zažiarilo nám svetlo poznania Boha.“

„Veľký si, Pane, a veľkolepé je tvoje dielo. Niet primeraného slova, ktorým by sa mohli velebiť tvoje divy...“

„Velebíme ťa, Kriste, darca života, pre našu spásu v Jordáne Jánom pokrstený.“

„Zjavila sa Božia milosť na spásu všetkým ľuďom“ (z obradov).

„Toto je môj milovaný Syn...“ (Mt 3, 17). Tak povedal nebeský Otec o svojom Synovi. Tak by si mal Ježišu povedať aj ty, o mne, že som tvojím milovaným dieťaťom! Je to tak? Preto som ťa prijal, Ježišu, aby si mi pomohol byť tvojím milovaným synom. „Počúvajte ho!“ povedal nebeský Otec na svojho Syna na inom mieste. To znamená, Ježišu, že máme ťa poslúchať, ak chceme byť šťastní. Žiaľ, koľkokrát ťa neposlúchame! Koľkokrát poslúchame viac svet, zlého ducha, než teba! A bez teba nezájdeme ďaleko! Bez teba niet šťastia!... Ježišu, odteraz chcem slúžiť iba tebe! Toto mi radí aj rozum, ak vidím mnohých nešťastných, ktorí neposlúchajú Krista, žijú voľne, a ako končí ich život. Ježišu, ty si sa dal pokorne

pokrstiť, a preto ti nebeský Otec vynahradil túto pokoru. Beriem si príklad od teba – aj ja chcem byť pokorný, keď je tento skutok taký milý pred Bohom!

Ježišu, ty si sa postil. Pouč ma, prečo si sa chcel postiť? – Dieťa moje – hovorí Ježiš, ja som sa nepostil kvôli sebe, ale pre teba, aby som ťa naučil, že toto pokolenie (zlý duch) nemožno prekonať inak, iba modlitbou a pôstom. Ak chceš mať slobodnú dušu, ak sa chceš vedieť modliť, posti sa. Pôsty, ktoré moja Cirkev prikazuje, zachovaj!

Ježišu, prečo si dovolil, aby ťa pokúšal zlý duch? – Preto, dieťa, - aby som ti dal príklad, ako sa máš brániť v pokušeniach. Tu poznáš taktiku zlého ducha, tu vidíš tri pramene hriechov... Pokušenie tela (zlý duch pôsobí na telo), ľudská pýcha (sláva), pohľad očí (bohatstvo). Z tej strany prichádza zlý duch, v ktorej je človek najslabší. Bedlite a modlite sa, aby ste neprišli do pokušenia. Samotné pokušenie nie je hriechom, ale dávaj pozor, aby sa súhlas tvojej vôle nestal hriechom. V pokušení sa modli, vyhýbaj sa príležitosti, nechoď do nebezpečenstva, pretože kto chodí okolo ohňa, popáli sa.

Aby si bol silný v pokušení, prichádzaj ku mne často. Skrze sviatosť pokánia sa očistíš a skrze sväté prijímanie sa posilníš proti hriechu. Poďte ku mne... ja vás posilním... Len sa neboj, buď rozvážny! Zlý duch to veľmi rád pomieša, on veľmi dobre vie, že vtedy sa dobre loví, v mútnej vode sa najlepšie lovia ryby! V prípade pokušenia sa prežehnaj, pobozkaj kríž, ale rob to so všetkou zodpovednosťou, pekne, pomaly a ver mi, - že mocou svätého kríža zvíťazíš. Dieťa moje, venuj sa denným povinnostiam a pamätaj, že celý deň sa na teba pozerám a mám z toho veľkú radosť, ak víťazíš nad pokušeniami, ak rozkážeš svojmu telu. Nemysli si, že sa teším z tvojich múk. Teším sa však tomu, že poznáš školu výchovy pevnej vôle a silného charakteru. Bojuj, pracuj, tvoja odmena ťa neminie, vo večnosti si pri mne odpočinieš. Amen.

Idem k Ježišovi, Učiteľovi

Príprava

Predstavím si Ježiša, ako učil. Už tri dni hovoril a národ sa nerozchádzal, pretože tak hovoril, ako doteraz ešte nikto. Hovoril ako ten, ktorý má moc...

Ježišu, už ako dvanásťročný si v Chráme v spoločnosti starších ukázal svoju múdrosť pri vysvetľovaní Svätého písma. V duchu si ťa predstavujem ako pekne si učil starších z ľudu. A ako tridsaťročný si začal systematicky učiť. Chodil si po mestách a dedinách a učil. Zvlášť pekne si učil na jednom vrchu. Bol to pekný deň, slnko krásne svietilo. Vtedy si otvoril ústa a učil si zástupy: *„Blahoslavení chudobní v duchu, lebo ich je nebeské kráľovstvo. Blahoslavení plačúci, lebo ich je nebeské kráľovstvo“* (Mt 5, 3-4). Blahoslavení tichí, lační a smädní po spravodlivosti, milosrdní, blahoslavení čistého srdca, lebo oni uvidia Boha. Koľko nových právd! Nebuďte teda ustarostení a nehovorte, čo budete jesť, čo si oblečiete, o tom všetkom vie váš nebeský Otec. Hľadajte najprv nebeské kráľovstvo a všetko ostatné dostanete navyše. Pozrite na nebeské vtáky, či nežijú? Pozrite na poľné ľalie, aké sú krásne, a nepracujú, ani nepradú... Ani Šalamún vo svojej sláve nebol tak oblečený. Keď sa Boh tak o nich stará, ktoré sú tu dnes a zajtra ich hodia do pece, o koľko skôr sa bude starať, o nás ľudí...

Za čo všetko môžem ďakovať Ježišovi, Učiteľovi! Naučil nás poznať nebeského Otca, Svätú Trojicu, pravú vieru, hlavné prikázania, ceniť svoju dušu, starať sa o večnosť. Dal nám pravú náuku, ktorá nás privedie k večnej spáse. Aký iný duch je v Novom zákone! Aj v Starom zákone boli dané prikázania na vrchu Sinaj, ale akým strašným spôsobom: pri búrke a hromobití. V Novom zákone boli tiež dané prikázania, nie za hromobitia, ale počas krásneho dňa. Zákonodarcom bol tu sám milý Ježiš. Hovoril pekne, krátko a jeho prvé slovo bolo: „Blahoslavení ste...“ V Starom zákone ľudia nesmeli ani vysloviť slovo „Boh“. Jehova,

Adonaj (Pán Boh), bol strašný v očiach Židov. V Novom zákone nás Ježiš naučil modliť sa: „Otče náš.“ Hovoríme s Bohom ako s Otcom. Hlavnou myšlienkou v Novom zákone je: láska. Sám Zákonodarca, ktorý učil na vrchu ako dobrodinec, dovolil nielen na seba pozerať, ale dovolil aj prijať seba samého do nášho srdca. Tento zázračný Učiteľ teraz prichádza ku mne, do môjho srdca.

Ó, Ježišu, akú veľkú mám nádej, že naučíš aj mňa všetkému, čo je potrebné! Veľmi ťa milujem, veľmi som ti povďačný za to, že neblúdim v tme, pretože ty, Slnko pravdy, si nám Svetlom, že máme jasnú predstavu o viere a mravnosti.

Ó, príď, Ježišu, pouč ma, čakám ťa s láskou, ale aj s ľútosťou v srdci, pretože toľkokrát som nepočúval tvoju náuku. Príď, Ježišu, čaká ťa tvoj verný učeník. Amen.

Učí ma Ježiš, Učiteľ

(Vzdávanie vďaky)

Učiteľ dobrý, čo mám robiť, aby som dosiahol večný život? Učiteľ dobrý, ktoré je najväčšie prikázanie? Ježišu, ďakujem ti, že si mňa nehodného človeka urobil hodným toho, že ty, Slnko pravdy, si prišiel k mne, biednemu služobníkovi, ako slávny Učiteľ a pomohol si mi poznať pravdu. Že si ma naučil tvojim cestám, aby si mi pripomenul slová žalmistu: *„Blažený človek, čo nekráča podľa rady bezbožných... Nad cestou spravodlivých bedlí Pána, ale cesta bezbožných vedie do záhuby“* (Ž 1, 1; 6). Učiteľu, *„ty naozaj máš záľubu v srdci úprimnom a v samote mi múdrosť zjavuješ“* (Ž 50, 8). Pouč nás o tvojich cestách a hriešnici sa k tebe obrátia (porov. Ž 50,15). *„Blažení tí, čo idú cestou života bez poškvrny, čo kráčajú podľa zákona Pánovho“* (Ž 118, 1).

„Učiteľ je tu a volá ťa“ (Jn 11, 28), povedala Marta svojej sestre Márii. Ako veľmi sa tomu Mária potešila, pretože ona bola tá, ktorá „si sadla Pánovi k nohám a počúvala jeho slovo“ (Lk 10, 39). Mária veľmi rada sedela pri Ježišových nohách a počúvala jeho slová.

Učiteľ dobrý, dovoľ, aby som sa aj ja učil od teba. Ježišu, poučuj ma! Čo mám robiť, aby som bol spasený? A Ježiš mi odpovedá: zachovávaj prikázania, všetky – je ich desať. Tieto sú zakotvené v dvoch hlavných prikázaniach: *„Milovať budeš Pána, svojho Boha, celým svojím srdcom, celou svojou dušou a celou svojou mysľou! Toto je najväčšie a prvé prikázanie. Druhé je mu podobné: Milovať budeš svojho blížneho ako seba samého!“* (Mt 22, 37-39). Spytuj si svedomie, ako miluješ Boha? Aké sú tvoje modlitby, aké sú tvoje sväté liturgie, sväté prijímania, ako ďakuješ, prosíš? Ako sa chrániš pred hriechom? Nemiluješ Boha len ústami? Pamätaj, že nie každý, kto hovorí Pane, Pane, vojde do nebeského kráľovstva, ale ten, kto plní Božiu vôľu. A ako šíriš nebeské kráľovstvo? Apoštoluješ? Pomáhaš kňazovi zachraňovať duše? Napomínaš bratsky hriešnikov? Miluješ blížneho? Slovami, alebo aj skutkami? Nezabúdaj na Posledný súd, tam ti skutky milosrdenstva veľmi pomôžu.

Ježiš ďalej učí: *„Veď čo osoží človekovi, keby aj celý svet získal, a svojej duši by uškodil?!“* (Mt 16, 26).

Ďalej: *„ Nezhromažďujte si poklady na zemi, kde ich moľ a hrdza ničia a kde sa zlodeji dobývajú a kradnú. V nebi si zhromažďujte poklady; tam ich neničí ani moľ, ani hrdza a tam sa zlodeji nedobývajú a nekradnú. Lebo kde je tvoj poklad, tam bude aj tvoje srdce“* (Mt 6, 19-2l).

A tiež učí: *„Nebojte sa tých, čo zabíjajú telo, ale dušu zabiť nemôžu. Skôr sa bojte toho, ktorý môže i dušu i telo zahubiť v pekle“* (Mt 10, 28).

Ježišu, ďakujem ti za túto náuku. Poznám to zo Svätého písma a viem, že je to stará náuka! Áno! Hovorí Ježiš. Dávna, ale vždy potrebná! Veď som povedal: *„Kým sa nepominie*

nebo a zem, nepominie sa ani jediné písmeno ani jediná čiarka zo Zákona“ (Mt 5, 18). To znamená, že Boží zákon je vždy potrebný. – Áno, Ježišu, dávne zákony, poznáme ich, ale žiaľ, často na nich zabúdame. Žijeme tak, ako by sme tu chceli žiť na veky, akoby telo bolo cennejšie ako duša, akoby pozemské veci mali väčšiu cenu ako večné. Ó, dobrý Učiteľu, často mi pripomínaj tieto pravdy, aby som sa nespoliehal na mamonu, aby som si viac cenil dušu, spásu, než všetky iné na zemi. Daj mi silu, aby som ti mohol vždy slúžiť, aby som každú tvoju náuku zachoval a skrze ňu bol spasený. Amen.

Idem k najlepšiemu Priateľovi, Ježišovi

Príprava

Človek je spoločenský tvor. Túži po spoločnosti a po priateľoch. Dobrý priateľ je veľké bohatstvo. Ale zriedka sa nájde opravdivý priateľ, ktorý by bol nielen verný, ale aj dobrý, a pre dušu aj užitočný. Dobrý priateľ je ten, ktorý vydrží v priateľstve, ktorý s nami cíti, raduje sa, smúti s nami, pomáha. Taký, ktorý má Kristove zásady, na základe ktorých nás upozorňuje, a ak treba, prináša aj obete. Z týchto slov môžeme poznať, že ideálnejšieho priateľa, ako je sám Ježiš, na svete niet a ani nebude! On je nám ako Boh vždy verný. Sám to povedal už v Starom zákone slovami, že keby aj matka zabudla na svoje dieťa, ale Boh na nás nezabudne. Ježiš Kristus je nám verný vo sviatostiach, vo svätom prijímaní. Znovu a znovu prichádza k nám vo svätom prijímaní, znovu a znovu nám odpúšťa hriechy skrze ruky kňaza. Je verný, keď na oltároch neustavične bdie nad nami deň a noc a vždy je hotový vypočuť naše prosby. Každý deň sa za nás obetuje vo svätej liturgii. A koľkokrát sme boli neverní nášmu nebeskému priateľovi! On však vždy a znovu sa k nám vracia, keď k nemu prichádzame s pokáním.

Ježiš je náš dobrý Priateľ, pretože nám vždy pomáha. Už počas svojho pozemského života mal iba jednu myšlienku, aby pomáhal ľuďom a takto plnil vôľu svojho Otca. Všetko, čo mal, potvrdil zázračnou silou, aby všetko poslúžilo ľuďom. Jeho slová, jeho skutky, jeho rúcho i okraj rúcha, boli zázračnou silou, aby ten, kto sa ho dotkne, bol uzdravený. „Poďte ku mne všetci, ktorí sa namáhate a ste preťažení, a ja vás posilním.“ Koľkým dušiam pomáhaš aj teraz! Aké zázraky sa dejú pri svätom prijímaní! Koľko zázračných uzdravení je v Lurdách a inde pri Najsvätejšej Eucharistii.

Ježiš Kristus je náš dobrý Priateľ, pretože za nás zomrel. Dobrý priateľ ochotne prináša obety za priateľa. Väčšiu obeť, akú priniesol Ježiš Kristus, nikto nemôže priniesť. To preto, že on nechal nebo a prijal na seba ľudské telo, trpel, dal sa pribiť na kríž a zomrel za nás.

Kristus je náš dobrý Priateľ, lebo vždy hovoril pravdu. Túto pravdu aj dnes hlása skrze svoju Cirkev, skrze svojich kňazov. Svojim priateľom a nasledovníkom nikdy nesľuboval „hory-doly“, zlato, bohatstvo. Naopak, sľuboval kríže, ťažkosti, prenasledovania, - ale povedal aj to: *„Kto vytrvá do konca, bude spasený“* (Mt 24, 13).

Kristus je náš dobrý Priateľ, lebo nám chce dobre. „Iba jedno je potrebné, zachráň svoju dušu“ – bolo stálym napomínaním Ježiša Krista! Pre nás je najdôležitejšia spása, a preto napomína: *„Čo osoží človekovi, keby aj celý svet získal, a svojej duši by uškodil?!“* (Mt 16, 26). Idem vám pripraviť miesto v nebeskom kráľovstve – povedal svojim apoštolom (porov. Jn 14, 2).

Kristus je náš dobrý Priateľ, lebo s nami cíti, raduje sa s nami i s radosťou vypočúva naše modlitby. Smúti s nami – ľudsky povedané – plače s nami, ako plakal pri Lazárovom hrobe, keď vidí, že sme zhrešili, že sa nachádzame v nebezpečenstve. Veľmi čaká, aby sme padli na kolená, a podobne ako Mária Magdaléna, plakali nad svojimi hriechmi. Znovu je hotový povedať: Odpúšťajú sa ti hriechy, lebo veľmi miluješ (porov. Lk 7, 47).

Takým dobrým priateľom je náš drahý Spasiteľ! A k tomuto dobrému Priateľovi teraz prichádzam, aby som ho prijal do svojho srdca! Aké pocity mám v sebe vzbudiť? Akú radosť, že znovu môžem byť so svojím priateľom? Akú dôveru, že mi vo všetkom pomôže, čo potrebujem? Akú lásku? Ako možno nemilovať takého priateľa, ako je Ježiš? Akú mám mať pokoru, keď myslím na svoju nevernosť, na urážky, ktorými som urazil môjho dobrého Priateľa. Ako sa ponáhľam k svojmu dobrému pozemskému priateľovi, aby som s ním hovoril, tak sa denne ponáhľam k svätému prijímaniu, aby som hovoril so svojím božským Priateľom.

Ó, Ježišu, odpusť mi moje smelé slová, moju veľkú dôveru, ale mňa povzbudzujú príklady svätých. Napríklad svätá Terézia z Lisieux, ktorá hovorila s tebou s veľkou dôverou. Aj tebe sa to páčilo. Poznám zo Svätého písma, že ťa veľmi bolí nedôvera, malovernosť. Preto prichádzam k tebe s Božou bázňou, s veľkou úctou, pokorou, no aj s dôverou a láskou prichádzam k svojmu večnému Priateľovi. Príď, Ježišu, čakám ťa, mám ti toho mnoho povedať! Ježišu, pomôž mi, aby som ťa dôstojne mohol prijať. Pozdvihni ma, pozdvihne moje srdce, aby si sa nehanbil za svojho priateľa. Amen.

Je so mnou Ježiš, môj najlepší Priateľ

(Vzdávanie vďaky)

Rozjímanie

„Oslavujte Pána, lebo je dobrý, lebo jeho milosrdenstvo trvá naveky“ (Ž 106, 1). *„V teba, Pane, som dúfal; nebudem zahanbený naveky“* (Ž 70, 1). *„Vypočuj, Bože, moju vrúcnu prosbu, všimni si moju modlitbu“* (Ž 60, 2). *„Bože, buď mám milostivý a žehnaj nás; a tvoja tvár nech žiari nad nami“* (Ž 66, 2).

Vítam ťa, Ježišu, môj drahý Priateľ: Zostaň so mnou navždy! Ďakujem ti za osvietenie, za tvoju vernosť, za tvoju lásku!

Ó, Ježišu, ak sa pozriem na svoj život, veľmi sa hanbím! Koľkokrát som ti bol neverný! Ale teraz pri svätom prijímaní ti znovu sľubujem vernosť a priateľskú vernosť! Ježišu, ty si mojím Priateľom, a teraz mám príležitosť znovu pozrieť sa do svojej duše. Naozaj si mojím dobrým Priateľom? Milujem ťa ako možno milovať svojho najlepšieho priateľa? To, čo my milujeme, je často predmetom podľa nášho zmýšľania. Sväté písmo hovorí, že kde je tvoj poklad, tam bude i tvoje srdce (Mt 6, 21). Znovu opakujem, že Ježiš Kristus je mojím Priateľom, ale či si, Kriste, naozaj centrom môjho života, môjho zmýšľania? Či sú moje myšlienky a modlitby nasmerované na Krista? Môžem úprimne povedať, že je u mňa ešte dosť svetského zmýšľania, trápenia, ktoré ma odďaľujú od Krista. Je vo mne ešte dosť egoizmu, pretože sa starám o svoje pozemské potreby, možno aj o pozemskú slávu, a tak málo o večného priateľa, o jeho kráľovstvo! Drahý Ježišu, môj nebeský priateľ! Aké je to priateľstvo z mojej strany? Koľko mám ešte pracovať nad sebou! Z tejto príčiny prichádzam často k svätému prijímaniu, aby som sa čím viac a viac podobal tebe, pretože len vtedy budem tvojím hodným priateľom, ak sa ti budem podobať.

Ježišu, chcem byť s tebou na veky. Veľmi často to hovorím! No pýtam sa, úprimne to hovorím? Chcem byť s tebou na veky, pretože ťa milujem, lebo ty si mojou jedinou radosťou, šťastím, a preto chcem byť pri tebe na veky blaženým.

No pozri sa do svojho svedomia... Žiješ naozaj tak, ako hovoríš? Ak chceš byť naveky s Kristom, pretože ho veľmi miluješ, potom je pochopiteľné, že už teraz s Kristom si! Aby si Krista miloval a snažil sa často ho navštevovať v chráme, pri svätej liturgii, častým svätým prijímaním a to skutočne i duchovne. Ak tak robíš, potom pravdu hovoríš, že miluješ Ježiša. No ak tak nerobíš, potom aká je tvoja lásku ku Kristovi? Je taká, ako keby si povedal: Ježišu,

chcem byť s tebou naveky v nebeskom kráľovstve, ale teraz mi ešte daj pokoj. Teraz ešte chcem žiť podľa svojej vôle, a až po smrti chcem byť s tebou. Zatiaľ sa chcem zabávať, ľahko žiť, nepracovať, bohatnúť a žiť slobodne podľa svojho rozhodnutia... atď. Ó, aké je to farizejstvo! Ako ďaleko si vtedy od lásky ku Kristovi! Pravá láska je len vtedy, ak teraz miluješ toho, s ktorým chceš žiť na veky! Kristus ti po smrti môže povedať: Choď odo mňa! Ak ti bolo ťažké žiť so mnou na zemi niekoľko rokov, ako chceš so mnou žiť naveky? Choď, nepoznám ťa! – Ó, drahý Ježišu! Aj ja tak rozmýšľam? Chráň ma, Bože, od takého zmýšľania! Nie, Ježišu, priateľ chce byť vždy s priateľom – teraz i vo večnosti. Aby sa tak stalo, Ježišu, pomôž mi! Veď ty sám si povedal, že kto prosí, dostane. Aj ja prosím, lebo som slabý. Mám dobrú vôľu, no potrebujem pevnú vôľu. Aj dnes sa budem snažiť posilniť svoju vôľu rôznym sebaobetovaním, ale k tomu potrebujem tvoje požehnanie. Amen.

Idem k nebeskému Lekárovi

Príprava

O krátky čas príde ku mne ako hosť zázračný Ježiš, ktorý vyliečil a uzdravil mnoho chorých. – Koľko slepých, hluchých, chromých, posadnutých, malomocných! Neliečil len živých, ale vzkriesil aj mŕtvych. Jairova dcéra, naimský mládenec, Lazár – títo svedčia o tom, že Ježiš je Pánom života i smrti.

Obnovím v sebe živú vieru v Ježiša ako lekára. Je zázračným lekárom. Naši lekári predpisujú lieky, dávajú tabletky, masti. – Ježiš liečil jedným slovom. Povedal, aby bol zdravý a chorý sa uzdravil. Niekedy pri chorom nebol ani prítomný, iba zďaleka povedal a chorý sa uzdravil. Takto pomohol vernému sluhovi kafarnaumského stotníka. Liečil aj staré bolesti. Pri rybníku v Jeruzaleme človeka, ktorý na uzdravenie čakal tridsaťosem rokov. Ježiš ho uzdravil jedným slovom: *„Vstaň, vezmi si lôžko a choď!“* (Jn 5, 8). Chorý hneď vstal a začal chodiť... Istá chorá žena mala takúto veľkú vieru, že jej stačilo dotknúť sa okraja jeho rúcha – a bola uzdravená. Nepoznáme počet týchto chorých, ktorých Ježiš uzdravil, ale iste ich bolo veľmi veľa. Sväté písmo spomína len tie najvážnejšie, ale často sa stalo aj tak, že niekedy vyniesli všetkých chorých z mesta na cestu a Ježiš ich všetkých vyliečil.

Toho istého Ježiša Lekára čakám ja. Aká je to veľká nádej, že Ježiš vylieči aj mňa, lebo aj ja som chorý. A koľko bolesti je u mňa! Možno sú to aj telesné, no koľko je tých duševných bolestí, koľko zlých náklonností, koľko pádov, slabostí, nedokonalostí... Medzitým sa Ježiš ku mne približuje. Teší sa mojej viere, mojej nádeji i mojej láske. Z lásky k nebeskému Lekárovi a so želaním uzdraviť sa, idem k svätému prijímaniu. Ó, Ježišu, ako veľmi túžim byť dokonalý, zdravý, mať čistú dušu, disciplinovanú fantáziu pri modlitbe, pri rozmýšľaní, silnú vôľu, aby moja duša mohla panovať nad telom a nie naopak! Ó, nebeský Lekár, príď... jeden biedny pacient ťa očakáva, aby si ho vyliečil... Pozri na neho aký je dokaličený, utrápený, aké rany sa nachádzajú nielen na duši, ale aj na tele. To preto, že som nechodil na kontrolu k nebeskému Lekárovi, nedržal som sa jeho dávnych pokynov, ale počúval som telesné chúťky. Bol som lenivý, počúval zlého ducha a toto ma oklamalo. Ó, nebeský Lekár, prichádzam k tebe s veľkou túžbou a pokorou, pretože len ty mi môžeš pomôcť. Príď, tvoj priateľ je chorý, uzdrav ho. Pane, ten ktorého ty miluješ, je chorý! Amen.

Navštívil ma nebeský Lekár

(Vzdávanie vďaky)

Rozjímanie

Ježišu, nebeský Lekár, nachádzaš sa u mňa! Čo ti mám povedať? Budem pokorný a naučím sa od slepcov ako mám aj ja z hlbín srdca volať: *„Ježišu, syn Dávidov, zmiluj sa nado mnou!“* (Mk 10, 47). Ježišu, daj mi zrak, daj mi sluch, daj mi zdravie. Počujem, ako sa ma pýtaš: Veríš, že ti to môžem urobiť? A ja s pokorou poviem: Verím, Pane, pomôž mojej nevere... Pomôž mi ešte lepšie veriť...

Ó, Ježišu, úbohá žena sa iba dotkla tvojho rúcha a bola uzdravená. Aký som šťastný, že sa aj ja tak môžem nielen dotknúť, ale celého ťa prijať do svojho srdca, s tvojím Božstvom a človečenstvom. Ježišu, viem, že podmienkou môjho uzdravenia je viera, a tiež splnenie všetkých podmienok, ktorý dávaš. *„Choď, umy sa v rybníku Siloe“* (Jn 9, 7) – bola podmienka, ktorú ak slepec neurobí, neozdravie. Ježišu, ja verím v tvoju silu, ja verím, že vo mne je ten istý Ježiš, ktorý uzdravil slepých, hluchých, nemých, vzkriesil mŕtvych. Verím, že máš tú istú moc, akú si mal vtedy, keď si chodil po zemi, a preto ťa prosím, uzdrav ma...

Ježiš, ako nebeský Lekár, pozná moju chorobu. Chce však, aby sám pacient povedal, čo ho bolí, aby sa cez skrz to uľahčilo na duši pacienta. Prosí sa: čo chceš, aby som ti urobil? A začnem vypočítavať svoje bolesti. Ježišu, som ešte slepý, hoci sa pozerám na svet. Práve ten svet ma oslepil. Svet má na mňa veľký vplyv – svetská krása, zlato, bohatstvo, osoby... a ja slepý idem za tými vecami a nevidím, že toto všetko: márnosť nad márnosťou! Že všetko je prach a popol, že je to para, ktorá ráno je a na poludnie už jej niet. A ja slepý nevidím, že jedinou pravou hodnotou je Boh, večný život s Bohom, milovať Boha a slúžiť mu. Ó, Ježišu, uzdrav moje oči, aby videli, aby vždy ostali čisté a splnili sa na nich slová: čistým je všetko čisté, aby im ani všetka krása sveta nepoškodila. Ó, Ježišu, posilni moje oči, pretože toľko zla narobia. Sú často príčinou hriechu. Daj mi takú silu, aby som ich vedel zavrieť pred hriechom, vedel ich otvoriť ľudskej biede a pomáhať tam, kde je to potrebné.

Ježišu, som hluchý... Koľkokrát som počul kázeň, napomenutia kňazov, predstavených! Všetko som zabudol. Koľkokrát ani nepočujem, čo hlásajú Boží služobníci, pretože som hluchý na Božie slovo. Ale ak sa vedú svetské žarty, klebety, hneď ožijem, všetko počujem, hneď ma všetko zaujíma. Koľkokrát mi anjel šepkal vo svedomí: rob dobro, a ja som nechcel, nepočul... Aj zlý duch mi šepkal: spáchaj hriech, pokúšal, a ja – až hanba – ja som počul šepot zlého ducha a zhrešil! Aký chorý je môj sluch! To, čo je potrebné, nepočujem, a slovo, Božiu vôľu nepočujem! Ježišu, daj zdravý sluch, aby som nepočul pokušenie, ale aby som každé tvoje napomínanie a vnútorný hlas počul a porozumel.

Ježišu, posilni, obnov moje srdce, aby viac milovalo, aby nebolo až príliš svetské, ale aby sa uspokojilo s tebou, lebo čo mám z toho sveta, ak celý svet bude môj, a Boh nebude môj? A naopak, čo mi škodí, ak nič nemám, ale mám Pána Boha! Ó, Ježišu, veľmi ťa prosím, vyhoď z môjho srdca všetky idoly, ktoré sa tam nachádzajú. Idol slimáka (lenivosť), idol leva (hnev), idol koňa (márnosť), idol Venuše (nečistota), idol ošípanej (obžerstvo), idol skúposti, atď. Veď ako je nemožné, aby na oltári okrem Eucharistie bolo ešte niečo, tak podobne aj v mojom srdci okrem Ježiša nemajú byť žiadne idoly. Vyžeň ich všetky tak, ako si vyhnal kupcov z chrámu, ako si vyhnal sedem zlých duchov z Márie Magdalény, tak vyžeň zo mňa všetkých sedem hlavných hriechov!

Posilni môj rozum, aby som vždy poznal pravdu, aby som vždy triezvo, rozumne rozmýšľal, zvlášť o pravých čnostiach. Posilni moju vôľu, aby som poznal pravdu, poznanú dobre využil a v Božích i cirkevných zákonoch vydržal až do smrti. Posilni moju vôľu, lebo vôľa ma môže spasiť, ale aj viesť do zatratenia. Vôľa sa môže slobodne rozhodnúť zákon dodržať, alebo prestúpiť (urobiť hriech). Preto vôľa je príčinou naše spásy, ale aj príčinou zatratenia.

Posilni moju pamäť, aby som nezabudol na Božie a cirkevné prikázania. Nielen to, aby som ich vedel spamäti vymenovať (mnohí si myslia, že to stačí), ale aby som podľa týchto prikázaní žil, aby som nezabudol na svoj cieľ, na Pána Boha! Od Boha pochádzam, k Bohu idem – na to nikdy nemôžem zabudnúť. Pre človeka je to veľké nešťastie, ak zabúda a žije

bez cieľa. Je ako koráb bez kormidla, bez kapitána... Posilni moju fantáziu, aby mi dobre slúžila, zvlášť pri modlitbe, pomáhala mi dobre modliť sa, aby bola spojená s myšlienkami modlitby.

Posilni moje ruky, aby sa mohli dlho dvíhať k modlitbe, aby mohli dlho pracovať na Božiu slávu, aby mohli dlho pomáhať blížnemu. Posilni moje nohy, aby mohli chodiť po cestách tvojich prikázaní, aby mohli chodiť za odpadnutými dušami a zachraňovať ich.

Ježišu – ak je tvoja vôľa – daj mi telesné i duševné zdravie, uzdrav ma z tejto.... choroby. Podobne prosím aj o zdravie pre mojich najbližších.

Ježišu, ďakujem ti, že si prišiel do môjho domu. Viem, že môžeš zdraviť aj jedným slovom. Som nehodný na to, že si prišiel do môjho domu. No keď si prišiel, nehnevaj sa na mňa, že tak veľa prosím, ale tak to robí každý chorý, keď do jeho domu príde lekár. Tak robím aj ja, lebo ty si jediný pravý lekár. Spolieham sa na teba, daj, aby som sa nikdy nezahanbil. Amen.

Idem k Posvätiteľovi

Príprava

Idem k svätému prijímaniu. Prijať Telo a Krv Ježiša Krista! Idem prijať Najsvätejšiu Eucharistiu. V Cirkvi je sedem Kristových sviatostí. Niektoré som už aj ja prijal. Som pokrstený, a skrze to som sa stal členom Cirkvi. Som myropomazaný, a takto som sa stal Kristovým vojakom. Často som sa spovedal, a dostal som odpustenie hriechov. Možno mám aj posvätenie, menšie kňazské stavy, možno som sa posvätil pre službu Kristovi v rehoľnom živote. Možno som prijal sviatosť manželstva a posvätným rodinným životom chcem šíriť Kristovo kráľovstvo. Centrom všetkých tých je Najsvätejšia Eucharistia, pretože v nej dostávame samého Posvätiteľa, Ježiša Krista, a skrz neho aj Svätého Ducha, ktorému zvlášť pripisujeme posvätenie.

V čistých dušiach prebýva Svätý Duch. Preto aj naše telo nazývame chrámom Svätého Ducha. Keď pristupujem k svätému prijímaniu, ozdobujem svoj chrám, aby bol dôstojným príbytkom pre Svätého Ducha.

Svätý Duch vychádza z Otca i Syna. Boží Syn poslal nám Svätého Ducha a teraz vo svätom prijímaní k nám prichádza nielen Ježiš Kristus, ale ako už bolo povedané, osoby Najsvätejšej Trojice spolupôsobia, prichádza celá Božia Trojica. Pokiaľ v nás viditeľným spôsobom pôsobí Eucharistia, hovoríme, že hlavné miesto v našom srdci má Ježiš. Keď sa však viditeľný znak pominie, vtedy v našom srdci zvláštnym spôsobom ostáva Božia Trojica. Pokiaľ žijeme v posväcujúcej milosti, hlavnú úlohu má v nás Svätý Duch (Pre pochopenie: Božia Trojica pôsobí spoločne. Avšak pri niektorých udalostiach má hlavnú úlohu jedna osoba. Napr. pri stvorení sveta pôsobí celá Božia Trojica, no ľudsky povedané hlavnú úlohu má Boh Otec; pri vykúpení sveta hlavnú úlohu má Boží Syn, pri posvätení Svätý Duch). Všetky sviatosti sú spojené s pôsobením Svätého Ducha, ale všetky sviatosti ustanovil Ježiš Kristus. Preto keď pristupujeme k svätému prijímaniu, ideme ku Kristovi, aby sme sa mu poďakovali za svoje posvätenie, za to, že sme sa mohli stať kresťanmi, že môžeme žiť v posväcujúcej milosti. Na prvom mieste teda ďakujeme Ježišovi Kristovi. Prichádza ku mne môj Posvätiteľ. Ako ho mám prijať? Prichádzam k prameňu svätosti! Už v Starom zákone povedal Pán Boh: *„Buďte svätí, lebo ja som svätý!“* (1 Pt 1, 16; porov. Lv 19, 2). Aj ja chcem byť svätý, preto idem k prameňu svätosti.

Veľmi túžim po tomto prameni života. Možno som už skúsil a pil z mnohých pozemských prameňov, avšak v jednom som nenašiel pokoj. Moja duša je nespokojná, kým nespočinie v tebe, Bože (sv. Augustín).

Nič ma nemôže uspokojiť, pretože všetko je dočasné, všetko je márnosť, iba Ježiš, Eucharistia má večnú cenu tak, ako sám Pán Boh. Na svete niet nič cennejšie ako Boh. Môžem preto povedať, že na svete niet nič cennejšie, ako Eucharistia, lebo Najsvätejšia Eucharistia je môj Boh!

S akou nádejou mám prísť k prameňu svätosti? Ježiš mi podá všetky potrebné milosti, aby som sa stal svätým.

S akou láskou mám pristúpiť? Ó, Ježišu, ty chceš iba toľko, aby som sa stal svätým a na veky šťastným! Z tvojej strany je to veľká láska! Od takejto lásky sa rozhorí aj moje srdce a budem celý plný tvojou láskou. Je prirodzené, že kto stojí pri ohni, ten sa ohreje. A ja stojím pri plameni ohňa lásky...

Prichádzam Ježišu, idem, som smädný, veľmi túžim po tvojej svätosti. Ježišu, čakám na teba. Ježišu, očisť ma, aby som mohol dôstojne pristúpiť k tvojej svätosti. Ľutujem všetky svoje hriechy! Ježišu, buď milostivý mne hriešnemu. Amen.

Vzdávanie vďaky

Rozjímanie

„Svätý Bože, Svätý Silný, Svätý Nesmrteľný, zmiluj sa nad nami“ (3x).

„Svätý, svätý, svätý Pán zástupov! Svätý, svätý, svätý si, Bože náš, prameň plný milosrdenstva! Svätý, svätý, svätý si, Pane, Bože môj, Bože Otče, Bože Synu, Bože Duchu Svätý, jediný pravý Bože! Svätý, svätý, svätý si, Pane, Bože, sladkosť nevysloviteľná, láska neustávajúca! Svätý, svätý, svätý, Pán, Boh môj; radosť, ktorú oko nemôže vidieť; radosť, ktorá ani do srdca človeka nevstúpi; spev, ktoré ucho nemôže počuť; krása neobsiahnuteľná; pokrm, ktorý sa nikde nepreje; nápoj plný všetkých sladkostí; večné nasýtenie svätých – nevzďaľuj sa odo mňa, Bože môj, počuj môj hlas a zmiluj sa nado mnou, nehodným stvorením“ (Akatist k Najsvätejšej Trojici).

Ó, najdrahší Ježišu! Svätosť moja! Kam si prišiel? Koľkokrát hriech panoval v mojom srdci! A teraz, Svätosť, prebývaš v ňom? Pane, zmiluj sa, Pane, zmiluj sa, Pane, zmiluj sa! – Iné ani neviem povedať, kratšie neviem vyjadriť svoju ľútosť a dôveru, že mi odpustíš!

Sladký Ježišu, ďakujem ti za všetky prostriedky k spáse. Predovšetkým ti ďakujem za sväté prijímanie, za nebeskú hostinu, že som mohol byť účastníkom na tvojej tajomnej večeri. Ďakujem ti za sviatosť krstu, za svätý kúpeľ. Koľko ľudí blúdi svetom bez svätého krstu, nepoznajú teba, Ježišu! Skrze svätý krst som dostal prvú milosť, prvú svadobnú košeľu, posväcujúcu milosť. Stál som sa tvojím dieťaťom! Ale žiaľ, od toho času som mnohokrát zašpinil svoju svadobnú košeľu. Koľkokrát som zabudol na to, čo som vo svätom krste sľúbil ústami krstných rodičov: Zriekam sa zlého ducha a chcem slúžiť Kristovi. Trikrát to povedali v mojom mene, - a napriek tomu koľkokrát som v živote robil naopak, zriekal sa Ježiša a slúžil zlému duchu! Ježišu, znovu opakujem zrieknutie sa zlého ducha a znovu sľubujem slúžiť iba teb, lebo len pre teba sa oplatí žiť. Ďakujem ti za *„Pečať daru Svätého Ducha“*, ktorý som dostal pri myropomazaní. Kiež by som mohol byť vždy dôstojným chrámom Svätého Ducha! Ďakujem ti za tvoje milosrdenstvo, ktorého sa mi dostáva v sviatosti pokánia. Koľkokrát som počul slová: *„Rozhrešujem ťa od všetkých tvojich hriechov... choď a viac nehreš“*, a možno ešte v ten deň som padol. Ó, Ježišu, sila moja, daj mi silu bojovať v budúcnosti. Nikdy viac nechcem dobrovoľne ťa uraziť!

Ďakujem ti aj za ďalšie sviatosti, ktoré mám, i za milosti, ktoré som dostal skrz sväté sviatosti. Znova ti ďakujem za sviatosť Najsvätejšej Eucharistie, za Dar darov, ktorý môžeme každodenne prijímať. Ježišu, pomôž mi, aby som ťa zo dňa na deň čím lepšie prijímal. Nakoniec mám jedno želanie: Nikdy neostať bez svätého prijímania, vždy byť s tebou tu i vo večnosti. Amen.

Prichádza ku mne milosrdný Ježiš

Príprava

Ježiš videl ležať tridsaťosemročného chorého pri rybníku Betsata i pýtal sa ho: *„Chceš ozdravieť?“* Chorý mu odpovedal: *„Pane, nemám človeka, čo by ma spustil do rybníka, keď sa zvíri voda“* (Jn 5, 6-7).

Ježiš sa nad ním zmiloval a povedal mu: *„Vstaň, vezmi si lôžko a choď!“* (Jn 5, 8).

Ó, Ježišu, koľkokrát by som aj ja potreboval človeka, ktorý by mi dal balzam na moje srdce, ktorý by som mnou cítil, ktorý by ma potešil, napomenul, poučil, pomohol, ale často nemám človeka, ktorý by mal milosrdné srdce.

Tu mi prichádza na um vtelené milosrdenstvo, Ježiš Kristus. On je pravý milosrdný Samaritán, ktorý našiel pri ceste zraneného, zišiel zo svojho zvieraťa, vzal olej a víno, vyčistil mu rany, obviazal, vysadil na svoje dobytča a zaviezol ho do hostinca. Ba postaral sa aj o jeho opateru. Ježiš ako milosrdný Spasiteľ pomáhal chorým, bol milosrdný k hriešnikom, a to len preto, aby ich čím viac priviedol k Bohu... Keď s nimi bol na hostine, farizeji a zákonníci hovorili, že *„jedáva s mýtnikmi a hriešnikmi?“* (Mk 2, 16). Ježiš im vtedy povedal veľkú pravdu plnú milosrdenstva: *„Lekára nepotrebujú zdraví, ale chorí. Neprišiel som volať spravodlivých, ale hriešnikov!* (Mk 2, 17).

Ó, Ježišu, iba tvojmu milosrdenstvu môžem ďakovať za všetko. Videl si prvého človeka padnutého do hriechu, vedel si, čo ho čaká, ak sa ľudstvo nezmieri s Pánom Bohom. Hneď si našiel riešenie: prijal si na seba podobu človeka, aby si zachránil ľudstvo. Z milosrdenstva si ležal v jasliach, pracoval v Nazarete. Milosrdné srdce ti diktovalo prekrásnu náuku o blahoslavenstvách, keď si povedal: *„Blahoslavení milosrdní, lebo oni dosiahnu milosrdenstvo“* (Mt 5, 7), keď tomu, *„kto ťa prosí, daj“* (Mt 5, 42). Alebo keď si povedal: *„Buďte milosrdní, ako je milosrdný váš Otec!“* (Lk 6, 34).

Z milosrdenstva si robil zázraky. Tvoje milosrdenstvo sa zvlášť vyníma na príklade vzkrieseného naimského mládenca. Matka vdova stratila svojho jediného syna a práve ho vyprevádzala na cintorín. Môžeme si predstaviť jej bolesť. Bála sa budúcnosti, pretože jej zomrela jediná nádej. *„Keď ju Pán uvidel, bolo mu jej ľúto a povedal jej: «Neplač!» Potom pristúpil a dotkol sa már. Nosiči zastali a on povedal: «Mládenec, hovorím ti, vstaň!» Mŕtvy sa posadil a začal hovoriť. A Ježiš ho vrátil jeho matke“* (Lk 7, 13-15). Akú veľkú radosť jej urobil!

Na inom mieste čítame, že keď stál pri hrobe Lazára, zaplakal. Plakal, lebo bol milosrdný... Preto Lazára vzkriesil. Bolesť a lásku veľmi pekne vyjadril aj k svojmu mestu, keď povedal: *„Jeruzalem, Jeruzalem..., koľko ráz som chcel zhromaždiť tvoje deti, ako sliepka zhromažďuje svoje kuriatka pod krídla, a nechceli ste!“* (Mt 23, 37). Aké to milosrdné srdce, keď počujeme jeho slová: *„Nenechám vás ako siroty, prídem k vám“* (Jn 14, 18). Milosrdenstvo priviedlo Ježiša na kríž, chcel nás spasiť, lebo bol dobrý, milosrdný.

Tento dobrý, milosrdný Ježiš prichádza ku mne vo sviatosti milosrdenstva, Najsvätejšej Eucharistii. V tejto sviatosti sa naplnili jeho slová, že nás nenechá ako siroty. Tu je stále medzi nami, kŕmi nás svojím Telom a Krvou. Aký milosrdný si, ó, Ježišu!

S akou nádejou mám k tebe prichádzať, keď si taký milosrdný? Prichádzam s odvahou, pretože poznám tvoje milosrdenstvo, tvoje milosrdné srdce!

Ľutujem však, že som toho dobrého, milosrdného Ježiša toľkokrát urazil. Príď ku mne, Ježišu, nauč aj mňa byť milosrdným. Príď Ježišu, naše Milosrdenstvo, budeš mať na kom uplatňovať svoje milosrdenstvo. Príď, pred tebou leží jeden doráňaný, sklamaný, takmer opustený. Príď, pred tebou leží chorý, ktorý potrebuje lekára. Nie som mŕtvy, žijem – mám nádej, že mám posvätujúcu milosť – no predsa potrebujem milosrdného lekára! Príď, Ježišu, príď! – tak veľmi ťa očakávam... Amen.

Milosrdný Ježiš je mojím...

Rozjímanie

„Keď si videl, Pane, vdovu veľmi plakať, zľutoval si sa a vzkriesil si jej syna, ktorého niesli na pohreb. Ty miluješ človeka, zľutuj sa aj nado mnou a vzkries moju dušu, umŕtvenú hriechmi...“

„Pozval si mýtnikov a hriešnikov a neveriacich, veď v tebe, Ježišu, je bohatstvo milosrdenstva. Neprehliadni teraz ani mňa... Ježišu, sila nepremožiteľná, milota nekonečná... zmiluj sa nado mnou.“

„Ježišu, pre svoje milosrdenstvo očisť ma... Ježišu, teplo hrejivé, zohrej ma... Ježišu, zbav ma duchovnej i telesnej choroby“ (Z Akatistu k Ježišovi Kristovi).

Ježišu milosrdný, tu si v mojom srdci. Uplatňuj nado mnou svoje milosrdenstvo! Ježišu, už mnohokrát som mohol byť odsúdený do pekla, ale ty si bol milosrdný, čakal si na mňa, aby som sa pokajal. Veľmi som ti povďačný za tvoje milosrdenstvo.

Ježišu, keby som pozeral iba na tvoju svätosť, ako by som mohol predstúpiť pred teba. Keď však pozerám na tvoje milosrdenstvo, s nádejou prichádzam k tebe, pretože viem, že práve takým, akým som ja, chceš pomôcť.

Ježišu, koľkokrát som sľuboval polepšiť sa, koľkokrát som znova padol do tých istých chýb a ty znova odpúšťaš, lebo si milosrdný. Ó, Ježišu, ako som si to zaslúžil? Budem sa snažiť žiť tak, aby ti nebolo treba uplatňovať iba milosrdenstvo, pretože nemožno donekonečna zneužívať tvoje milosrdenstvo!

Ježišu, buď ku mne milosrdný tu, v tomto živote, pretože vo večnosti už niet miesta pre milosrdenstvo.

Ježišu, pozri dobre na všetko vo mne, pozri na moje myšlienky, čím sa zaoberajú; pozri na moje chladné srdce, - koľkokrát zneužívajú jazyk; pozri na moji oči, ako ďaleko sú od poňatia skromných očí; pozri na moje vnútro, aký som slabý pri modlitbe, pri rozjímaní, pri bohoslužbách... Ježišu, buď ku mne milosrdný, odpusť mi a pomôž mi, aby som sa stal lepším a žil podľa tvojej vôle.

Ježišu, buď milosrdným k hriešnikom! Ó, koľko je ich na svete! Buď k nim milosrdný. Buď milosrdný k mojim príbuzným, medzi ktorými sú aj takí, ktorí ti neslúžia, neuznávajú ťa za svojho Spasiteľa, nezaujímajú sa o teba. Buď milosrdný k mnohým, ktorí zanechali svoju pravú vieru, aby mali čas vrátiť sa naspäť. Buď milosrdný k pohanom, k židom, k mohamedánom, i k rôznym sektám, aby sa našli ľudia, ktorí im otvoria oči a tak poznali pravdu. Buď milosrdný k celému svetu, pretože celý svet je chorý. Daj im spravodlivý pokoj. Netrestaj nás podľa toho ako sme si zaslúžili, ale buď milosrdným. Prosíme ťa o to, ale nech sa vo všetkom stane tvoja vôľa, pretože my môžeme iba prosiť, mať nádej. Nevidíme budúcnosť, nepoznáme všetky cesty. Len ty všetko najlepšie vieš a preto aj pri našich prosbách odovzdávame sa do tvojej vôle. Amen.

Trpiaci Ježiš prichádza ku mne...

Príprava

Ježišu, ktorého celý život bol utrpením, s veľkou túžbou ťa čakám ako hosťa. Čakám ťa, aby si ma naučil, akú cenu má utrpenie. Čakám ťa, aby som sa ti poďakoval za všetky utrpenia. Idem k tebe, Ježišu, pretože chcem poznať školu kríža.

Drahý Ježišu, myšlienkami krátko prejdem všetky zastavenia tvojho utrpenia, ktoré nech sa stanú prípravou k svätému prijímaniu.

Betlehem... Ježišu, ako si sa mohol cítiť po nebeskej sláve v maštali, medzi zvieratami, na slame, v jasliach? Bolo chladno, tesno, pretože si bol zavinutý do plienok. Nesmierne veľký Boh sa ukladá do malých jasiel! Zaiste už tam v jasliach ti vyšli prvé slzy z tvojich očí! A koľko ráz si trpel od tejto prvej slzy, ktorá bola znakom, že kalvária tvojho života sa začala – až do posledného dychu na kríži: *„Je dokonané!“* (Jn 19, 30).

Ako ťažko ti bolo **na ceste do Egypta!** Púšť... hlad, smäd... v noci bolo treba spať na holej zemi.

V Egypte, v cudzej zemi, na počiatku svätý Jozef bez práce, bez známych. Koľko ráz sa stalo, že sa iba z nažobraného chleba najedol ten, ktorý je Stvoriteľom pšenice, chleba..

Nazaret... denne musel Spasiteľ ťažko pracovať... Koľko raz mnohí ľudia podobne, ako bolo zvykom vykrúcať remeselníkov, vykrúcali aj Ježiša: toto tak chcem, toto tak..., ja som tak myslel...ja som tak chcel... a Ježiš pokojne poslúchol a každému urobil, čo kto chcel.

Učiteľ... *„Líšky majú svoje skrýše a nebeské vtáky hniezda, ale Syn človeka nemá kde hlavu skloniť“* (Lk 9, 58). Cez deň hlása Božie slovo, v noci sa modli. Koľko ráz unavený zaspal v loďke. Aký unavený musel byť, keď apoštoli nechceli dovoliť deťom prísť k nemu. A Ježiš, hoci unavený, volá k sebe deti, žehná im, *„lebo takým patrí Božie kráľovstvo!“* (Lk 18, 16).

Aké mohlo byť jeho utrpenie, keď ho pobozkal zradca **Judáš...** Ako muselo horieť toto miesto na Ježišom líci... Ako trpel Ježiš, keď ho obyčajný **sluha** udrel po líci. Ako trpel, keď mu pľuvali do tváre... Keď musel počúvať nečistého Herodesa, keď videl necharakterného Piláta, keď počul neustávajúci krik: **Ukrižuj ho, ukrižuj ho.** Za to, že si ich liečil, že si ich učil, že si ich nasýtil... že si im žehnal deti, za to máš byť teraz ukrižovaný. Bičovanie... aké strašné muky! Biče z remeňa, na konci olovo. Pri bičovaní najprv opuchlo telo, potom zmodrelo, koža sa pretrhla, krv tiekla akoby potokom, pokropila stĺp, pri ktorom Ježiš musel stáť obnažený... Ježiša, skoro v bezvedomí, priviedli pred Piláta, ktorý o ňom povedal: *„Hľa, človek!“* (Jn 19, 5). Akoby chcel povedať národu: majte zľutovanie, - no národ zúril ešte viac, akoby na divú zver, kričali: *„Ukrižuj! Ukrižuj ho!“* (Jn 19, 6). Korunovanie tŕním... Ľahko sa mohlo stať, že tieto tŕnie poranili aj oči... Zvlášť sa to mohlo stať, keď bola koruna malá a s palicami ju mu narazili. Na plecia mu dali kríž; jeden koniec sa vlečie po zemi. Každý kamienok, ktorého sa kríž dotkne, dotkne sa aj Ježišovej hlavy, tŕne sa hlboko vbíjajú do hlavy, a bolesť sa zväčšuje. Ježiš padá... bijú ho, musí ísť ďalej... Pomáha Šimon... Pribíjajú ho na kríž. Najprv jednu ruku... celé telo sa obráti na stranu tejto ruky... naťahujú druhú, a aby ju dostali na druhú stranu, kľaknú Ježišovi na hruď a ťahajú ruku... Že sa mu trhajú žily, katov to nebolí. Že to bolí Ježiša, o to sa nestarajú, veď bol odsúdený, z tých troch Ježiša mali za najhoršieho... Pribili nohy... Postavili kríž... nie pomaly, ale s rachotom ho vhodili do pripravenej jamy, že celé telo sa znovu zatriaslo... To ale nebolo všetko... Ježiš trpel aj duševne, keď vidí mnohých, za ktorých nadarmo zomiera...

Je smädný, napájajú ho octom... Zomrie... prebijú mu srdce... a stotník oznamuje, že skončil... a priznáva pri tom, že to *„bol naozaj Boží Syn“* (Mt 27, 54).

Ježišu! Koľko utrpenia! Už len prečítať je toho veľa, a vytrpieť to všetko? A k tomu nevinnému, pretože na otázku: *„Kto z vás ma usvedčí z hriechu?!“* (Jn 8, 46), nikto na ňom nemohol nájsť ani malú chybu. A napriek tomu ho dosúdili, napriek tomu zomrel... Ó, Ježišu, ako ma bolí moje srdce nad týmto utrpením... Bolí ma najprv preto, že neviem tak plakať, ako by som si to zaslúžil. Aký som v tom chladný... Ježišu, buď ku mne milosrdný. Odpusť mi túto slabú vieru!... Kvôli tomu idem na sväté prijímanie, aby sa moja viera mohla obnoviť, aby som sa mohol posilniť...

Ježišu, mám nádej, že svojím utrpením ma posilníš, pozdvihneš ma k vysokej dokonalosti. Ježišu, milujem ťa, pretože keď niekto, tak potom ty si zaslúžiš moju lásku... Ježišu, hlboko sa korím, že nemám rád utrpenie a bez utrpenia niet spásy. Ježišu, idem sa posilniť, idem sa naučiť múdrosti v škole kríža. Príď a pouč ma... Príď, chcem pobozkať tvoje

rany. Chcem sa rozplakať, aby vyšli slzy môjho žiaľu, pretože mnohé choroby sa len tak vyliečia, keď vyliate slzy očistia moju dušu... Ježišu, ty, ktorý si za nás trpel, príď a zmiluj sa. Amen.

V škole kríža

(Rozhovor s Ježišom po svätom prijímaní)

Rozjímanie

„Ježišu, Synu Boží, ktorý si za nás trpel, zmiluj sa nado mnou hriešnym.“

„Pod kríž si stanem, Spasiteľu môj milý. A prosiť budem, odpusť mi viny, ktoré ťa zranili... Pnel si na kríži a za mňa život dával. Za ťažké hriechy, sám bez útechy pre mňa dokonával“ (pôstna pieseň).

„Velebíme ťa, Kriste, darca života, a uctievame tvoj svätý kríž, lebo ním si nás zbavil poroby nepriateľov“.

„Klaniam sa tvojej rane, ktorá je na tvojej pravej ruke, a prosím ťa, aby si ma pre ňu učinil raz hodným stáť po tvojej pravici... Klaniam sa tvojej rane, ktorá je na tvojej ľavej ruke, a prosím ťa, aby si ma pre ňu oslobodil od údelu tých, ktorí budú raz stáť po tvojej ľavici... Klaniam sa tvojej rane, ktorá je na tvojej pravej nohe... prosím ťa, priveď ma na kajúcu cestu tvojich prikázaní... Klaniam sa tvojej rane, ktorá je na tvojej ľavej nohe... aby si ma pre ňu chránil od cesty hriechu a neprávosti... Klaniam sa tvojej rane, ktorá je v tvojom prebitom srdci, aby si pre ňu obmäkčil moje tvrdé srdce a prebodol ho svojou svätou bázňou, zraň ho láskou, aby som ťa svojho Boha, miloval celým srdcom, celou dušou, silou a z celej svojej mysle (Skrátene z akatistu).

„Ježišu,ktorý si sa pre nás krvou potil... Ježišu, za nás za tridsať strieborných predaný... Ježišu, za nás Judášovým bozkom zradený... Ježišu, od nepriateľov hanobený... Ježišu, ktorý si za nás pod krížom padol... Ježišu, za nás na kríž pribitý, zmiluj sa nad nami.“ (Veľkopôstny moleben – skrátene).

Ó, drahý Spasiteľu! Vítam ťa z hĺbky svojho srdca. Viem, že teraz si už oslávený, a tiež viem, že aj tvoje telo je oslávené. Napriek tomu z úcty k tvojmu utrpeniu si môžem predstaviť tvoje doráňané, zbité telo, ktoré som teraz prijal do svojho srdca... Ježišu, bozkávam tvoje rany, pretože všetky boli aj za moje hriechy... Ježišu, ďakujem ti za toto veľké utrpenie, ktorými si ma spasil... Ježišu, nauč aj mňa trpieť, pretože si povedal, že kto vytrvá do konca, bude spasený... Ty si povedal, že kto sa chce spasiť, nech vezme svoj kríž a ide za tebou.

Ježišu, povedz mi, prečo si tak mnoho trpel? Veď vieme, že ak by si bol vylial iba jednu kvapku krvi, aj tá by nás spasila... – Áno, tak je to, dieťa moje! Avšak týmto utrpením ti chcem dokázať moju nevysloviteľnú lásku a vzbudiť v tebe nenávisť k hriechu, pretože každé utrpenie malo nejaký význam, poučenie... – Ježišu, pouč ma o tvojom utrpení... Počúvaj: Trpel som už od Betlehema, aby som vás poučil, že kríže sa začínajú narodením človeka... V detskom veku som trpel, pretože utrpením sa dieťa vychováva... nemožno dať deťom všetko, čo sa im zachce... V Nazarete som robil, aby som posvätil prácu, lebo práca je záslužná a často aj dobrým prostriedkom proti pokušeniu. Počas života ľudia vykrúcali, očierňovali, zlé o mne hovorili. To je poučenie pre teba, že aj u teba nebude inak, lebo *„sluha nie je väčší ako jeho pán“* (Jn 15, 20). Zradili ma, žiaľ, aj taký hriech je často v živote. Možno aj teba zradili, teš sa... Vysmievali, nadávali, - teš sa, ak sa to aj tebe stane... Obnažili ma a bičovali. Zobliekli ma, pretože mnoho som musel trpieť za nedostatočné oblečenie ženskej módy. Preto horeli na mojom tele údery bičovania, lebo často horí aj telesná žiadostivosť u ľudí... Preto ma korunovali tŕním, lebo v ľudských hlavách sa často nachádzajú pyšné, závistlivé, nečisté myšlienky! Padol som pod krížom, lebo som mal na sebe všetky hriechy...

aj tvoje... Bol som smädný, lebo ľudia často hrešia obžerstvom, pijanstvom... Prebili moje srdce, aby otvorili dvere milosrdenstva do môjho srdca...

Ó, Ježišu, ďakujem ti za túto náuku. Ľutujem, že aj moje hriechy boli príčinou týchto rán. Budem sa snažiť žiť tak, aby som ťa už viac nezranil svojimi hriechmi...

Ježišu, prečo musíme trpieť aj my?... Preto dieťa, lebo je to trest za hriechy... Radšej trp tu, ako na druhom svete... Človek zhrešil z pýchy, preto musí byť ponižovaný skrze hriechy, aby sa obmäkčil, aby si priznal svoju slabosť a poznal, že Boh je sila! Ak pokojne trpíš, máš zásluhy a utrpenia sa zľahčujú... Ak si netrpezlivý, a možno sa aj rúhaš, utrpenie ťa neminie, ba možno skôr sa aj zväčšuje skrze netrpezlivosť. K tomu aj hrešíš... Preto buď múdry. Svätí sa tešili z utrpenia, ba boli aj takí, ktorí prosili utrpenie... Ty však pokojne trp! Môžeš prosiť o oddialenie krížov, no odovzdane do Božej vôle.

Ježišu, ďakujem ti za túto náuku... Daj mi silu, aby som v budúcnosti vždy ochotne prijal kríže... Teraz rozumiem príslovi: Koho Boh miluje, toho krížom navštevuje. Skutočne je to veľká láska zo strany Pána Boha, keď chce, aby som bol zdravý... Ježišu, požehnaj moje kríže, a ja vezmem každodenne svoj kríž na plecia a pôjdem za tebou, pretože chcem byť s tebou teraz i vo večnosti. Amen.

Idem k Spasiteľovi

Príprava

Kto prichádza ku mne? Spasiteľ, ktorý bol pre mňa ukrižovaný, aby ma spasil. Celý Ježišov život nie je nič iné ako jedna obeta. Pomysli na Betlehem, na Egypt, na Nazaret, na učiteľský úrad, keď chodil po mestách a dedinách. Koľko len vytrpel pre teba. Zvlášť mnoho trpel v posledných dňoch svojho života, počnúc od Getsemanskej záhrady až po Golgotu. Koľko utrpenia! Prichádza ku mne ten, ktorý predvídal moje hriechy i hriechy všetkých ľudí už v Getsemanskej záhrade... aj tieto hriechy mal vziať na seba, aby nás z nich vykúpil... Pri pohľade na nich padol na kolená a modlil sa: *„Otče môj, ak je možné, nech ma minie tento kalich. No nie ako ja chcem, ale ako ty“* (Mt 26, 39). Jeho pot bol ako kvapky krvi. Ó, svätá Kristova krv! Aká to musela byť bolesť, aký strach bol v Ježišom srdci, keď toto srdce vytislo krv na vrch v podobe potu? A tak krvavý pot kvapkal na zem a Kristova krv orosila zem. Ako len môžeme závidieť tej zemi, na ktorú padala najpožehnanejšia životodárna nebeská rosa... Ale nezáviď tejto zemi, pretože tá istá Najsvätejšia krv sa stane tvojím pokrmom...

Prichádzajú zlí ľudia na čele s Judášom, bývalým apoštolom a chcú Ježiša chytiť. Judáš dal znamenie bozkom... Je to strašné farizejstvo, znakom lásky predáva svojho Učiteľa... Ó, Ježišu, nikdy v živote nechcem byť podobným Judášovi, nechcem bozkať s hriešnym srdcom, nechcem ani pomyslieť na svätokrádežne prijímanie... Naopak, preto idem k svätému prijímaniu, aby som ťa s čistým srdcom a čistými ústami bozkával čím najčastejšie. Najlepšou prípravou k takémuto prijímaniu je dnešné sväté prijímanie. Idem k tebe preto, aby som napravil Judášov hriech... Ježiša chytia, vysmievajú a vodia od sudcu k sudcovi, pľujú na neho, bičujú ho, tŕním korunujú... Aké strašné utrpenie! To všetko preto, aby som aj ja mal právo na nebo, aby som bol vykúpený... To isté sväté telo, ktoré bolo aj za mňa bičované, o chvíľu prijmem, ale s tým rozdielom, že telo Eucharistického Ježiša je už oslávené, už nemôže trpieť... S akou nábožnosťou mám prijať toto telo, ktoré pre mňa bolo bičované!

Na Kristove plecia položia ťažký kríž, a na ten kríž hriechy celého sveta. Bol ťažký, tak ťažký, že padol najmenej trikrát, a možno aj viac... Moje hriechy boli príčinou Ježišových pádov pod ťarchou kríža... Možno pod mojimi hriechmi bol taký ťažký, aj pre moje hriechy musel padnúť... Akú ľútosť musím v sebe vzbudiť! Veľmi túžim po tom, aby som dobrým svätým prijímaním napravil to, čo som dávno zapríčinil hriechmi. Príď, Ježišu, čaká ťa s láskou ten, za ktorého tiekla tvoja krv, ale nie nadarmo. Príď, aby som pobozkal tvoje

zbičované telo! Ježišovi dajú pomocníka, Šimona z Cyrény. Ó, šťastný Šimon, že môžeš niesť Kristov kríž. Ale takým šťastným môžeš byť aj ty, pretože Ježiš ťa navštívi krížom každý deň a prosí ťa: Vezmi svoj kríž a poď za mnou! Ježišu, práve preto idem k svätému prijímaniu, aby som mohol každodenne niesť kríž a aby si ma ty, večný príklad nesenia kríža, naučil ma trpieť...

Ježiša pribíjajú na kríž... Medzi nebom a zemou visí Ježiš, prebijú mu srdce, zomrie... a skrze to nás vykúpil... Aká veľká láska! Mať takého Spasiteľa! Ja som tam mal byť pribitý na kríži, pretože ja som zhrešil a on trpel namiesto mňa... Vzbuď v sebe veľkú vieru, nádej, lásku. Pri svätej liturgii sa deje to isté, čo sa stalo na kríži, ale bez prelievania krvi, to znamená bez utrpenia... Pri svätej liturgii Ježiš netrpí... Ten Spasiteľ, ktorý za mňa trpel, zomrel, prichádza do môjho srdca!

Akú nádej môžem mať? Kríž je symbol lásky, symbol víťazstva, symbol sily, symbol spásy, a tento ukrižovaný Ježiš bude prebývať v mojom srdci... Koľko milostí, koľko sily, koľko útechy mi prinesie...

S akou láskou mám čakať Ježiša! Prichádza ku mne, lebo nechce, aby som bol sám v životnom boji, chce mi pomôcť žiť, pomôcť hovoriť, myslieť, vidieť, počuť, modliť sa, hlásať Božie slovo, počúvať kázeň, byť poslušným, čistým. Ľutujem svoj chlad, svoje chyby, dávne hriechy... Korím sa pred takouto Ježišovou láskou.

Spasiteľ je u mňa

Vzdávanie vďaky

Môj Spasiteľ je vo mne! Nie otec, nie matka, nie brat, sestra, pozemský priateľ, nie kráľ, ale sám Boh a Spasiteľ! Ten, ktorému môžem ďakovať za právo na nebo! Ak niet Spasiteľa, vtedy niet pre mňa ani neba! Môj Spasiteľ je vo mne, prišiel ma navštíviť, pretože ma miluje. Ó, drahý Spasiteľu! Čo ti mám povedať, ako ťa mám privítať? – Padám pred tebou na kolená a poviem, čo mi príde na um. Sláva Isusu Christu! Ježišu Kriste, Boží Synu, ty, ktorý si za nás trpel, vitaj u mňa a zmiluj sa nado mnou! Poďte všetci ľudia a spolu so mnou vitajte a oslavujte Ježiša! *„Poďte, pokloňme sa Kristovi, nášmu Spasiteľovi!“ „Spievajte Bohu nášmu, spievajte, spievajte Kráľovi nášmu, spievajte.“* Ďakujem ti Ježišu, Spasiteľu môj, za veľké vyznamenanie, že si prišiel ku mne! Uctievam si tvoje rany, na srdci, na rukách, na nohách, na pleciach, na celom tele! Bozkávam ich a obdivujem tvoju lásku k nám!

Odprosujem ťa, Ježišu, za to, že v svojom živote často zabúdam na veľkú milosť spásy, že zabúdam na tvoje rany, ba možno aj hriechom sa ti za to odplácam! – Ježišu, obetujem ti všetko, čo mám. Veď ty si pre mňa obetoval všetko, – všetko – až do poslednej kvapky krvi!

Ježišu, ty si Kráľ kráľov, preto ťa prosím, obdaruj ma duševnými darmi! Pripomeň mi pred hriechom, ako si sa pre mňa krvou potil! Keď na mňa prichádza pokušenie proti čistote, pripomeň mi tvoje bičovanie. Bolo to pre hriechy nečistoty... Keď na mňa prichádzajú hriešne, nečisté, márne a pyšné myšlienky, pripomeň mi, Ježišu, tvoju tŕňovú korunu. Ak by som chcel panovať nad druhými, pripomeň mi, Ježišu, tvoju trstinu, ktorú ti dali do rúk na výsmech ako kráľovské žezlo! Pripomeň mi, Ježišu, tvoj kráľovský plášť, ktorý na teba dali ako výsmech vtedy, keď veľmi myslím na svoj odev. Keď ma vysmievajú, prezývajú, nechápu ma, - vtedy myslím na scénu, ktorá sa stala pred Herodesom, ktorý ako bez rozumu s tebou narábal... Keď ma trápia každodenné kríže, nech mi príde na um tvoj kríž! Keď idem okolo kríža, aby som nezabudol, že ja som tam mal visieť namiesto teba. Visíš s roztiahnutými rukami akoby si chcel objať celý svet... Zomrel si za každého... Preto sa ťa pýtam: Čo chceš za toto všetko? – V duchu počujem tvoju odpoveď: Nič, dieťa moje, len ma miluj, daj mi svoje srdce... A ja? Namiesto lásky odplácam sa ti hriechmi... Ó, Ježišu, ako sa len hanbím! Ježišu, ľutujem to! – Neslúžil som Ježišovi, ale zlému duchu. Zlý duch netrpel za

mňa, nebol bičovaný, neprelial za mňa ani kvapku krvi... a ja napriek tomu mu slúžim svojimi hriechmi... Ježiš dal pre mňa všetko... aj poslednú kvapku krvi... a ja napriek tomu neslúžil som mu! Zlý duch nechce mi nič dobré, naopak, chce ma zničiť, nenávidí ma, a chce iba jedno, - chce, aby som sa dostal k nemu do pekla, aby ma mohol naveky mučiť.

Znamená to, že on je môj najväčší nepriateľ, - a ja napriek tomu slúžim najväčšiemu nepriateľovi! Kristus mi chce iba dobre, miluje ma; jeho najväčším želaním je, aby som bol v nebi, aby som bol naveky šťastný. To znamená, že je mojím najväčším priateľom, - a ja napriek tomu neslúžil som mu často. Ó, Ježišu, môj drahý Spasiteľu, pomôž ľutovať to a nikdy viac nehrešiť. Nechcem byť nevďačným! Nechcem byť nerozumným, nechcem slúžiť zlému duchu, ale môjmu Spasiteľovi! Ježišu, daj mi pevnú vieru, silnú nádej, viac lásky... Ježišu, ty si za mňa zomrel, nechcem preto, aby tvoja krv bola za mňa nadarmo vyliata, ale chcem byť medzi spasenými... Viem, že to aj ty chceš, pretože si prišiel, lebo nechceš smrť hriešnika, ale aby sa obrátil a bol spasený. Ty si kráčal aj za zablúdenou ovcou, aby si ju dostal k jednému stádu... Chcem byť vždy pri tebe, pri dobrom Pastierovi...

Prosím ťa, zmiluj sa aj nad tými, ktorí ťa ešte nepoznajú, ktorí ešte nepoznajú milosť spásy! Daj mnohým mládencom a dievčatám rehoľné a misionárske povolanie, apoštolské povolanie, lebo žatva je veľká a robotníkov málo! Zmiluj sa aj nad tými kresťanmi, ktorí ešte nie sú v jednom ovčinci, ktorí blúdia po zlých cestách... Pomôž Svätému Otcovi, aby podľa tvojej vôle spravoval Cirkev. Pomôž biskupom, aby podľa Božej vôle spravovali svoje biskupstvá. Požehnaj prácu našich kňazov, i všetkých kňazov na celom svete, aby šírili milosť spásy, aby šírili Kristovo kráľovstvo, aby čím viac bolo spasených... Podľa svojich schopností aj ja chcem pomáhať šíriť Kristovo kráľovstvo. Pomôž mi, Ježišu, aby som sa stal pravým apoštolom slova, písma, zvlášť aby som apoštoloval príkladom svojho života. Amen.

Idem k vzkriesenému Ježišovi

Príprava

Ježišu, ak som myslel na tvoje muky, na tvoje ťažké chvíle, musím myslieť aj na radostné dni. Predstavujem si, že dnes do svojho srdca prijmem vzkrieseného Ježiša...

Kristus vstal z mŕtvych! Naozaj vstal! Hoci sa Židia postarali aj o to, čo v ľudských dejinách nemá obdobu, zvlášť, že sa postarali o stráž k hrobu, aby *„neprišli jeho učeníci a neukradli ho a nepovedali ľudu: «Vstal z mŕtvych»“* (Mt 27, 64). Márna bola ich stráž, márny bol veľký kameň zapečatený úradnými pečaťami... V nedeľu skoro ráno, naraz, akoby by sa zem zatriasla, Ježiš, víťaz nad smrťou, stojí v svojom duchovnom tele. Naľakaná stráž beží do mesta a hovorí Židom, čo sa stalo. Židia dávajú peniaze vojakom, aby povedali, že prišli apoštoli a ukradli Ježišovo telo. Tak si mysleli, keď je hrob prázdny, tomu uveria. Zabudli však, že keď Ježiš vstal, aj sa ukáže. Ak ho apoštoli ukradli, potom má byť mŕtvy. Lenže Kristus nie je mŕtvy, on žije. Veď ešte štyridsať dní učil na zemi, zjavil sa raz jednému, raz druhému, všetkým apoštolom, ba aj veľké množstvo ľudí ho videlo... Svätý Tomáš vložil ruku do jeho boku. Ježiš s apoštolmi jedol, aby verili, že žije...

Tento vzkriesený Víťaz, ktorý svojou smrťou smrť premohol a tým, čo sú v hroboch, život daroval..., prichádza ku mne. Pomyslieť si na to je ľahké, pretože skutočnosť je tu blízka. Keď prijímame, potom vždy prijímame Telo a Krv vzkrieseného, osláveného Ježiša Krista. Ježiš už viac nemôže trpieť. Aká je to radosť, že tento Víťaz prichádza ku mne! Sväté prijímanie mi pripomína, že aj ja raz vstanem z mŕtvych... pripomína mi, že keď som na svoje nešťastie padol do hriechu, nemôžem v ňom dlho ostať. Čím skôr, podľa možnosti hneď, mám povstať z hriechu, očistiť si dušu, a znovu byť v priateľstve s Pánom Bohom.

Ó, Ježišu, s akou vierou mám k tebe pristúpiť, s akou nádejou a láskou, keď ty, opravdivý Víťaz nad smrťou, prichádzaš ku mne. Je to skutočná útecha, že kto je telo Víťaza

nad smrťou, ten nezomrie – bude spasený. Je to pravda, pretože vzkriesený Ježiš je život a vzkriesenie! Ľutujem, že nie vždy som sa snažil žiť tak, aby moje vzkriesenie po smrti bolo slávne. Sľubujem, že v tomto zmysle sa polepším.

Mocný vzkriesený Ježišu, posilni ma, aby som bol aj ja duchovne vzkriesený, daj mi silu, aby som pretrpel všetky kríže, lebo len po nich prichádza vzkriesenie. Amen.

Vzkriesený Ježiš je vo mne

Rozjímanie

„Nech sa nebesia dôstojne veselia, nech sa raduje zem, nech spieva celý vesmír viditeľný i neviditeľný, lebo žije Kristus, radosť všetkých!“

Vitaj môj vzkriesený Ježišu! Ďakujem ti za tvoj príchod, že si vždy hotový navštíviť svojho služobníka. Vidím ťa osláveného, v duchovnom tele, pred ktorým už niet prekážok. Môžeš prejsť cez stenu, cez dvere... Vidím tvoje oslávené rany, ktoré teraz svietia ako rubín, ako drahé kamene... Dovoľ mi ich pobozkať, pretože tieto rany pre mňa boli urobené... Dotknem sa tvojich rán a poviem: *„Pán môj a Boh môj!“* (Jn 2, 28). Ó, Ježišu, pomôž mi, aby som sa vžil do tvojho vzkriesenia... Ty si často predpovedal svoje vzkriesenie, ale apoštoli na to zabudli. Pre nich nebolo nijakej nádeje po tvojej smrti. Nepriatelia nemali nijakú nádej a báli sa iba toho, aby sa nejakým klamstvo nerozniesloo, že Ježiš vstal z mŕtvych. Dobre pamätali na tvoje proroctvo a preto postavili stráž. Akú radosť mali dobré ženy, apoštoli, keď sa dozvedeli, že Ježiš zvíťazil, a aký veľký smútok mali tvoji nepriatelia! Čo teraz urobíme, - bolo ich jedinou myšlienkou. Budeme prenasledovať! Začali to Židia, pokračovali v tom Rimania, a táto metóda sa praktizuje už viac ako dvetisíc rokov. Zničiť, vyhubiť kresťanov, ale prečo? Pretože kresťanstvo napomína, aby si uctili predstavených, a to sa ľuďom nepáči. Prikazuje modliť sa, nábožne počúvať svätú liturgiu, a to nie je po chuti mnohým. Zakazuje nečistotu, krádež, nepravdu, atď. To všetko nie je podľa vkusu mnohých.

Vzkriesený Ježišu, čo sa mám ešte naučiť od teba?

To, že aj ja raz vstanem z mŕtvych. Neviem kedy, ale pevne verím, že vstanem! Neviem tiež, ako vstanem, či pre večný život, alebo pre večné prekliatie. To neviem, ale môžem poznať z môjho života... Keď sa viac starám o dušu, než o telo, potom vzkriesenie bude slávne, svietiť bude moja duša i telo, ktoré bolo možno aj umučené. Naopak, ak som sa viac staral o telo, než o dušu, potom toto vypestované telo udusí dušu, nedovolí jej dýchať. Duša bude akoby zhnitá, a to má vplyv i na telo, aj ono bude akoby zhnité. Nakoľko v prvom rade bol súd nad dušou a duša svoju povinnosť nesplnila, preto bola po smrti hneď odsúdená. Telo sa k nej iba pridalo, aby aj ono trpelo, pretože ono má na prvom mieste trpieť, pretože bolo príčinou nešťastia duše... Ako je to so mnou? Ako sa starám o dušu? O telo?

Ježišu, ľutujem, že som toľkokrát žil telesným životom a nie duchovným. Ľutujem obžerstvo, nedržanie pôstov, že som bol nedostatočný v sebaodriekaní... *„Pre nezdržanlivosť ocitol som sa v pekle...“*, modlime sa pri večierni v stichirách v Liturgii kňazských hodín. Je dobre, ak si to často pripomíname...

Ježišu, mám nádej, že ak často budem pristupovať k svätému prijímaniu, aj slávne vstanem, pretože ty sám si povedal: *„Kto je tento chlieb, bude žiť naveky“* (Jn 6, 58).

Ó, Ježišu, ako sa cítiš vo mne? Tvoje telo je oslávené a moje iba plné chýb! Ježišu, povedz mi, necítiš sa horšie ako v jasliach?... Verím, že nie, pretože sa snažím, aby som ťa uctil láskou a teplotou srdca... Pomôž mi, aby som bol vzkriesený, aby som nikdy nespal hriešnym snom. Pomôž vzkriesiť mnohých, ktorí ako živé trupy chodia po svete, ktorí žijú v stave smrteľného hriechu. Ó, Ježišu, zmiluj sa nad nimi, aby sa pokajali a tiež vstali slávne... Ježišu, požehnaj ma tak, ako si požehnal po svojom vzkriesení svojich priateľov!

Ježišu, nikdy ma neopusť, chcem byť vždy s tebou v najlepšom priateľstve, pretože chcem vstať pre večný život. Amen.

Ježiš, ktorý sa vzniesol na nebo, bude mojím hosťom

Príprava

Po štyridsiatich dňoch pozval svojich najbližších, to znamená svoju Matku a apoštolov, požehnal ich a vzniesol sa na nebo. Čím vyššie a vyššie sa dvíhal, tým viac videl túto zem, po ktorej chodil a na ktorej pracoval. Každé miesto pripomínalo Ježišovi nejakú udalosť. Betlehem – tu sa narodil; Nazaret – práca; Jordán – tu bol pokrstený; Genezaretské jazero... – ó, koľko ráz na ňom kázal z loďky; rozličné dediny, mestá – robil zázraky, učil; Olivová hora – krvou sa potil; Golgota – jeho smrť... Na čo sa len pozrel, všetko mu iba dobré pripomínalo. Nebolo ani jedno miesto, ktoré by mu pripomínalo hriech, alebo najmenšie zlo... Konečne zakryli ho oblaky. Apoštoli ho už viac nevideli a Ježiš zázračným spôsobom odišiel do svojho večného kráľovstva, kde ho privítali s veľkou slávou ako Krista Kráľa, Víťaza nad smrťou.

Apoštoli uprene hľadeli k nebu, ako odchádza, ale potom prišiel anjel a povedal im: *„Mužovia galilejskí, čo stojíte a hľadíte do neba? Tento Ježiš, ktorý bol od vás vzatý do neba, príde tak, ako ste ho videli do neba odchádzať“* (Sk 1, 11).

Ježišu, oslávený, nebeský, ty si sa vzniesol na nebo a na slová kňaza si znova zišiel na oltár a pod spôsobom chleba a vína prichádzaš ku mne, aby si bol mojím hosťom.

Vitaj, nebeský Hosť! Ďakujem ti za tvoj príchod z nebeskej slávy! Ó, Ježišu, snažím sa ti pripraviť dôstojný príbytok, ale prosím ťa, pomôž mi. Doplni to, čo som nemohol urobiť, aby moje srdce bolo čo najčistejšie, aby čím viac bolo naplnené láskou... Urob si príbytok, aby aspoň trochu bolo podobné k nebu, aby si sa dobre cítil... Pozdvihni ma, aby som so živou vierou, nádejou a láskou vedel ťa privítať...

Príď, Ježišu, príď, pretože často musím myslieť na nebo a na to, že ma ty o tom poučíš!

Príď, Ježišu, pretože môj deň iba vtedy bude šťastný, keď ty zavítaš do môjho srdca. Bez teba aj jeden deň, je stratený deň... Daj mi tú milosť, aby som mohol vždy dôstojne prijímať. Ľutujem všetky hriechy, ktorými som ťa urazil a sľubujem rozhodné polepšenie.

Čakám ťa, príď, Ježišu, príď ku mne, lebo chcem byť raz v nebi. Amen.

Nebeský Hosť je u mňa

(Vzdávanie vďaky)

„Bože, vznes sa nad nebesá. A tvoja sláva nech sa skveje po celej zemi.“ – Vitaj v mojom srdci, nebeský Hosť! Ďakujem ti, že si ma urobil hodným, aby som mohol byť tvojím hostiteľom... O odprosujem ťa za všetky svoje hriechy. Nie nadarmo vždy prosím o odpustenie, ale viem zo svetského života, že keď viackrát prosím o odpustenie, potom ten, kto je urazený, vidí, že ma to bolí, tým skôr a radšej odpustí... Tak zmýšľam aj ja, že aj tebe, Ježišu, je veľmi príjemné počuť moju ľútosť, že som ťa niekedy urazil...

Ježišu, prosím ťa, nauč ma, aké poučenie si môžem vziať z tvojho nanebovstúpenia?... Ježiš učil: Dieťa moje, počúvaj: Prvým vážnym poučením je to, že preto som odišiel na nebo, aby som tebe i všetkým tým, ktorí sú toho hodní, pripravil miesto v nebi. Pamätaj na to, dieťa moje, že ty si pre nebo stvorené. Keď sa tu doňho nedostaneš, zbytočne si žilo. Syn môj, pamätaj, že zbytočne si mal vysoké úrady, krásne tituly, veľké bohatstva. To všetko je márne, to ti nič nepomôže.

Nezabúdaj, dieťa moje, že si stvorené pre nebo! Pozri sa, že aj tvoja postava je iná, než postava zvieraťa. Zviera má svoju hlavu sklonenú k zemi, pretože cieľom zvieraťa je zem. Človek stojí rovno, hlavou pozerá sa k nebu, lebo je stvorený pre nebo. Cieľ človeka je nebo.

Aby si sa tam dostal, musíš na nebo často myslieť, musíš pre nebo pracovať, musíš o nebo bojovať... Ty, syn môj, musíš hľadať nebeské a nie pozemské radosti... Aby si mal mnoho bohatstva pre druhý svet, nauč sa všetko robiť pre Boha... Keď ráno vstaneš, povedz: Všetko, čo dnes budem robiť, nech bude na Božiu slávu. Potom budeš žiť tak, aby si len dobre robil, pretože hriech nemôže byť na Božiu slávu. Ale aby sa ti to pripočítalo pre večnosť, musíš žiť bez ťažkého hriechu (v posväcujúcej milosti). Nemôžeš mať zásluhy vtedy, ak máš na svedomí hriech. Hoci by si na chrám dával milióny, ale ak si v ťažkom hriechu, tieto milióny sa ti pre večnosť nepripočítajú. V najlepšom prípade môžu pripraviť cestu k tomu, aby sa ten človek pokajal a tak bol milý pred Pánom Bohom. Zapamätaj si aj to, že dobré skutky, ktoré by si robil v ťažkom hriechu, nikdy nebudú záslužné. Dobré skutky, ktoré si robil v posväcujúcej milosti, ktoré by si prípadne pre hriech stratil, svoju zásluhu, ak sa včas obrátiš, získaš znova, lebo pretože nie sú mŕtve, ale iba umŕtvené. Avšak skutky spáchané v hriechu sú mŕtve a nikdy sa znova nezrodia! Aby si mal čím viac zásluh, ži tak, aby si bol vždy bez ťažkého hriechu! Ak si nešťastný, že si ťažko zhrešil, ihneď ľutuj z lásky k Bohu: Povedz zo srdca, že ľutuješ to, že si urazil Pána Boha, a že ho viac nechceš uraziť. Podľa možnosti čím skôr sa vyspovedaj. Ak si to povedal zo srdca, hriechy sa ti odpustia a znova sa staneš dieťaťom neba. Nakoľko nevieš, kedy príde koniec, smrť, každý deň ľutuj (a viac ráz) za hriechy... Zvlášť, ak si v nebezpečenstve, vtedy musíš hneď ľutovať a zbudiť dokonalú ľútosť...

Ak budeš takto žiť, potom ťa očakáva nebo...

Ži tak, že ak budeš na smrteľnej posteli a pomyslíš si na tieto miesta, kam si chodil, čo si robil, a pomyslíš na osoby, s ktorými si sa stretával, aby ti všetko pripomínalo to, čo mne pri nanebovstúpení pripomínalo každé miesto, každá práca, to, že si vždy dobre robil. Ži s tou myšlienkou, že za všetko sa bude treba zodpovedať, potom budeš zodpovednejší... – Ďakujem ti, Ježišu, za náuku. Chcem žiť rozumnejšie, než som žil doposiaľ... Chcem žiť pre nebo, lebo som stvorený pre Pána Boha a Boha môžem uvidieť iba v nebi. Budem sa chrániť od hriechu, a ak do neho upadnem, ihneď budem ľutovať... Budem hľadať duchovné, nebeské slasti a nie telesné radosti. Budem pracovať, pretože anjel povedal apoštolom, aby nestáli, ale pracovali!

Ježišu, požehnaj ma tak, ako si požehnal apoštolov, keď si odchádzal na nebo... Požehnaj ma, pretože potrebujem tvoju pomoc. Bez tvojej milosti niet spásy. Daj mi potrebné milosti, pretože chcem byť spasený. Ľutujem, že som často zabúdal na nebo a žil iba pre zem. Od tohto svätého prijímania chcem sa napraviť a v tomto zmysle ma požehnaj. Amen.

Čakám svojho Sudcu...

Príprava

Keď si pomyslím na Posledný súd, prichádza strach do môjho srdca. Právom, pretože vtedy sa zjaví v sláve strašný Sudca... Ako bude vyzerať tento súd? Na konci sveta za hlasu anjelských trúb sa zhromaždia všetci ľudia, počnúc od Adama až do posledného človeka, ktorý bude žiť na zemi... Hoci by boli aj spálení, do vody hodení, divými zvermi roztrhaní. Pán Boh, ktorý vedel človeka stvoriť bez nejakej matérie, pre neho – ľudsky povedané – je ľahšie vzkriesiť, znova stvoriť človeka z matérie, ktorá bola niekedy živá. Všetko však bude treba pozberať, a to nie je pre Pána Boha ťažké. Vieme, že na svete nič nezaniká, iba dostáva inú podobu. Tak sa nájde všetko, pretože u Pána Boha nič nie je nemožné, čo sa neprotiví jeho dokonalosti... Na súd prídu všetci ľudia... Budú rozdelení, jedni sprava, druhí zľava. Tým, ktorí budú stáť po pravici, povie: *„Poďte, požehnaní môjho Otca...“* (Mt 25, 34). Tým,

čo budú zľava, povie: *„Odíďte odo mňa, zlorečení do večného ohňa“* (Mt 25, 41). Každému bude jasné, že súd je spravodlivý, pretože v knihe života každý uvidí svoju stránku, kde je všetko zapísané. Nič sa nestratí, ani jedna myšlienka, ani jedno slovo. Budeme súdení aj za každé slovo...

Aké to bude strašné! A tento spravodlivý Sudca teraz prichádza ku mne v Najsvätejšej Eucharistii! Večný Sudca! Aký si dobrotivý, že prichádzaš k tomu, ktorého raz budeš súdiť... Každý človek chce čosi dosiahnuť, hľadá pomoc, hľadá pomocníkov, hľadá protekciu... U večného Sudcu po smrti nebude protekcie... Bude iba spravodlivosť, milosrdenstvo už nemá miesta. Milosrdenstvo je pre dočasný život. Nakoľko sme teraz v dočasnom živote, teším sa, že sa môžem stretávať s mojím Sudcom. Najprv chcem, aby ma poznal. Aby ma prijal za svojho priateľa. Ďalej ma teší to, že Ježiš predtým povedal, že kto bude jesť jeho Telo a piť jeho Krv, neumrie (naveky), ale bude žiť... To znemená, že sväté prijímanie je najlepšia záruka na dobrý súd... Večný Sudca si nemôže protirečiť. To, čo povedal v živote na zemi, bude uskutočnené aj vo večnosti. S akým oduševnením čakám na svojho Sudcu, lebo to je môj záujem, aby som bol v dobrom vzťahu so Sudcom.

Ježišu, čakám na teba s vierou, nádejou a láskou, no aj s ľútosťou, pretože som neraz urazil toho, v rukách ktorého sa nachádza môj večný osud. Aká je to moja nerozumnosť! Ľutujem to, Ježišu! Príď, lebo ťa čaká moja duša, ktorá už navždy chce byť s tebou v dobrom priateľstve. Ale ako môžem k tebe pristúpiť? Ty ma však posmeľuješ, pretože si povedal: Vezmite a jedzte, toto je moje Telo – a ja idem, lebo ma voláš. Príď, Ježišu, aby sme sa spojili do večného zväzku. Amen.

Rozhovor s večným Sudcom

(Vzdávanie vďaky)

Ježišu, ďakujem ti! Ďakujem ti, že si prišiel do môjho domu, do môjho srdca. Aká je to strašná, ale aj milá myšlienka. Ten, ktorý ma raz bude súdiť, v rukách ktorého je môj večný osud, je teraz mojím hosťom. Ježišu, využívam túto príležitosť. Chcem si zabezpečiť taký osud, aby som bol s tebou naveky. Ježišu, nauč ma, ako mám žiť, aby som bol naveky šťastný, aby môj súd bol pre mňa dobrý... Dieťa moje, čítaj Sväté písmo, kde je jasne napísané, prečo budú spasení tí, čo budú stáť sprava... – Sudca im povie: *„Lebo som bol hladný a dali ste mi jesť; bol som smädný a dali ste mi piť; bol som pocestný a pritúlili ste ma; bol som nahý a priodeli ste ma; bol som chorý a navštívili ste ma...“* (Mt 25, 35-36). Títo s údivom sa pýtajú: *„Pane, a kedy sme ťa videli hladného... smädného...“* (Mt 25, 37). Vtedy im poviem jasne: *„ Čokoľvek ste urobili jednému z týchto mojich najmenších bratov, mne ste urobili“* (Mt 25, 40). Tých, čo budú stáť po ľavej strane, pošle do zatratenia, pretože toto všetko neurobili.

Tu máš, dieťa moje, podmienky šťastného súdu. Kto miluje Boha, ten bude milovať aj blížneho. Kto miluje Boha a blížneho, ten splnil hlavný zákon, dodržal Desatoro, a preto bude spasený. Boha sme povinní milovať pre Boha, a blížneho tiež pre Boha, pretože len to je pravá láska... Ak budeš milovať Boha, budeš v neho veriť, nebudeš kliať, budeš sa modliť, chodiť do chrámu. Ak budeš milovať blížneho, iste budeš milovať najbližšieho – otca a matku, nebudeš blížneho ničiť na tele a na duši, nebudeš ani seba ani blížneho zvádzať k nečistote, nebudeš žiadať majetok blížneho, ani česť... Kto miluje Boha, ten bude poslúchať Božiu Cirkev, zachovávať cirkevné prikázania, a kto toto všetko zachová, bude spasený...

Dieťa moje, urob všetko možné, aby si si zabezpečil spásu, lebo nie je to jedno, byť naveky spaseným, alebo naveky byť prekliatym.

Ježišu, ďakujem ti za náuku! Verím v každé tvoje slovo, mám nádej, že ak to splním, budem spasený. Obnovujem sa v láske k Bohu a blížnemu, lebo to je hlavné prikázanie. Ľutujem doterajší nerozumný život.

Ježišu, prosím ťa, daj mi potrebné milosti, aby som žil tak, aby si ty, ako môj dobrý známy, skrze sväté prijímanie s radosťou ťa pozval k sebe, aby som sa mohol s tebou naveky radovať. Amen.

Modlitba svätého Ignáca

Duša Kristova, posväť ma. Telo Kristovo, spas ma. Krv Kristova, napoj ma. Voda z boku Kristovho, obmy ma. Umučenie Kristovo, posilni ma. Ó, drahý Ježišu, vyslyš ma. Do svojich svätých rán skry ma. Nedaj mu odlúčiť sa od teba. Pred zlým nepriateľom chráň ma. V hodinu mojej smrti povolaj ma. A daj mi prísť k tebe, aby som ťa chválil s tvojimi svätými na veky vekov. Amen.

Pamiatka blahoslaveného biskupa mučeníka Vasiľa

11. máj

Tropar, 5. hlas.

Veriaci, vyznávača pravej viery,* piesňami uctime veľkňaza a dobrého pastiera.* Nebál sa zloby mocných tohto sveta.* nesklonil hlavu pred svojimi nepriateľmi.* Preto dnes jasajme a spievajme:* Raduj sa, biskup a mučeník Vasiľ,* žiariace svetlo našej Cirkvi.

Kondak, 6. hlas.

Verný nasledovník biskupa a mučeníka Pavla,* muž čistého a jednoduchého srdca,* v celom svojom živote pokorný Boží služobník,* vzor modlitby a ochranca pravej náuky,* naplnený láskou ku Kristovi v Eucharistii,* položil si život za jednotu Cirkvi.* Prihováraj sa, blažený Vasiľ,* za tých, ktorí sa k tebe s vierou utiekajú.

Prokimen, 8. hlas.

Nech svätí jasajú v sláve, - nech sa veselia na svojich lôžkach.

Verš: Spievajte Pánovi pieseň novú; jeho chvála nech znie v zhromaždení svätých.

Aleluja, 2. hlas.

Verš: Tvoji kňazi nech sa odejú do spravodlivosti a tvoji svätí nech plesajú.
Verš: Lebo Pán si vyvolil Sion, želal si mať ho za svoj príbytok.

Čítanie z Listu Hebrejom – 4, 14-5, 10.
Čítanie zo svätého evanjelia podľa Lukáša – 12, 32-40.

Pričasten.
Vo večnej pamäti bude spravodlivý. – Nebude sa báť zlej zvesti. Aleluja.

Literatúra o blahoslavenom Vasiľovi Hopkovi

Bibliografia:

BORZA, P.: *Blahoslavený Vasiľ Hopko. Prešovský pomocný biskup (1904-1976).* Prešov : Petra, 2003, 96 s. ISBN 80-89007-40-6.

DANCÁK, F.: *Da vsi jedino budut – Aby všetci jedno boli.* Prešov : Petra, 2002, 120 s. ISBN 80-89007-23-6.

DANCÁK, F.: *Raduj sa, blažený Vasiľ.* Prešov : Petra, 2004, 88 s. ISBN 80-89007-42-2.

DANCÁK, F. – PAĽA, G.: *Blahoslavený biskup Vasil Hopko.* Prešov : Gréckokatolícke biskupstvo, 2003, 20 s. ISBN 80-7114-432-0.

HROMNÍK, M.: *Blahoslavený Vasil Hopko.* Trnava : Dobrá kniha, 2003, 58 s. ISBN 80-7141-425-5.
(V prepracovanej a doplnenej podobe vyšiel aj v časopise *Posol* – čísla 9/2003 – 1/2005).

PEKAR, A.: *Bishop Basil Hopko, S. T. D. Confessor of the Faith (1904-1976).* Pittsburgh : Byzantine Seminary Press Publications, 1979, 32 s.

PEKAR, A.: *Bishop Hopko Confessor of Faith.* Pittsburgh : Byzantine Seminary Press Publications, 1979, 36 s.

Príspevky v zborníkoch:

BABJAK, J. – KUŠNÍR, P.: *Zostali verní. Osudy gréckokatolíckych kňazov 1.* Košice : Byzant s. r. o. ISBN 80-85581-16-7:
VOROŇAK, J.: Vladyka ThDr. Vasil Hopko (1904-1976), s. 22-27.

Vybrané osobnosti v histórii Prešovského biskupstva. Vedecký seminár venovaný 185. výročiu kanonického ustanovenia Prešovskej eparchie. Prešov : GBF PU – Katedra cirkevných dejín, 2003. ISBN 80-7165-427-2:
BORZA, P.: Blahoslavený biskup Vasiľ Hopko, s. 44-61.

Zborník prednášok z vedeckej konferencie. Blahoslavený biskup Vasiľ Hopko (1904-1976). Prešov : Petra, 2004. ISBN 80-89007-48-1:
BORZA, P.: ThDr. Vasiľ Hopko a jeho vzťah k Vysokej škole bohosloveckej a semináru v Prešove, s. 22-28.
CORANIČ, J.: Pražská gréckokatolícka farnosť a podiel o. Vasiľa Hopka na jej systematizovaní, s. 29-39.
DANCÁK, F.: Blahoslavený Vasiľ Hopko v mojich spomienkach, 50-54.
HIRKA, J.: Spomienky – diskusný príspevok, s. 59-60.
HROMNÍK, M.: Duchovný odkaz blahoslaveného Vasila Hopku, s. 55-58.
KAPUTA, A.: Niektoré písomné záznamy o blahoslavenom Vasiľovi Hopkovi, pomocnom biskupovi Prešovskej gréckokatolíckej eparchie, s. 61-62.
MOJZEŠ, M.: Otec biskup ThDr. Vasiľ Hopko a jeho vzťah k liturgii, s. 63-70.
VOROŇAK, J.: ThDr. Vasiľ Hopko, pomocný prešovský biskup, s. 40-49.